

M. Jansen 6.75
Traansterweg 2
9355 TM MIDWOLDE

WURMBRAND BRIEVEN

Oorspr. titel: The Wurmbrand letters.

Vertaling: Mej. W. M. G. de Vries.

Copyright N.V. Uitgeverij „De Banier”, Vianen.

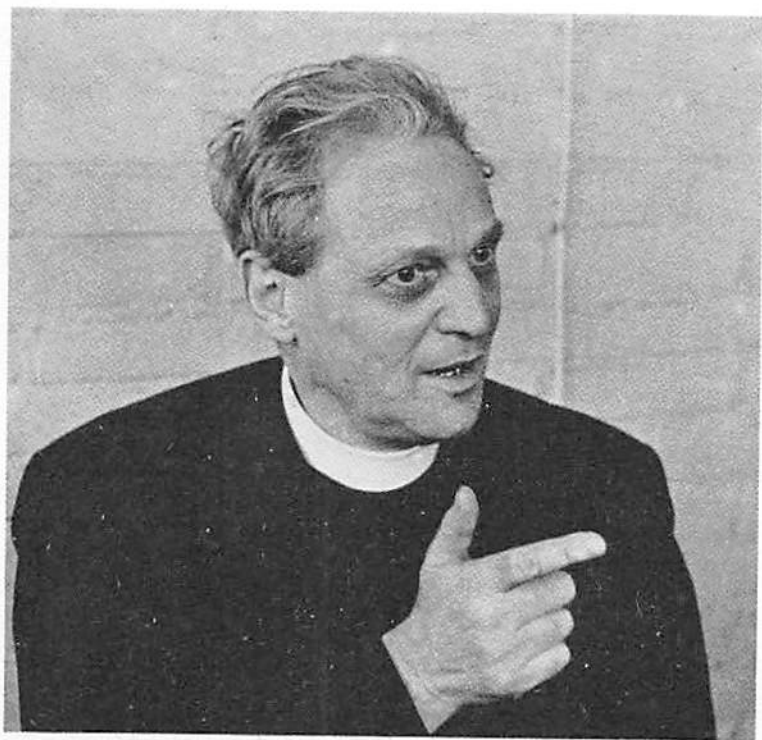
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeefster.

Ds. RICHARD WURMBRAND

WURMBRAND BRIEVEN

1968

N.V. UITGEVERIJ „DE BANIER” — VIANEN

WAAROM IK DIT BOEK GESCHREVEN HEB

Ieder die zijn vrijheid liefheeft, heeft twee vaderlanden: zijn eigen en Amerika. Amerika is thans de hoop van alle geknechte mensen, omdat het het laatste bolwerk van de vrijheid is. Alleen Amerika heeft de macht en de geestelijke hulpbronnen om als barrière te fungeren tussen het militante communisme en de volkeren van de wereld. Alle hoop van miljoenen mensen over de hele wereld is daarop gericht. Het is de laatste dijk, die de aanstormende golven van het communisme nog keert. Er zal geen andere dijk, geen andere dam meer zijn als deze bezwijkt, er zal geen andere verdediging zijn om op terug te vallen. Amerika is de laatste hoop van miljoenen onderdrukten. Zij zien het als hun tweede vaderland. Hun hoop en gebed zijn daarop gericht. Ik heb mede-gevangenen in communistische gevangenissen zien bidden voor Amerika, terwijl zij werden geslagen, gemarteld, met kettingen van 50 pond aan hun benen, zien bidden dat de dijk niet zal bezwijken, dat dit land vrij zal blijven. Ook ik hoopte en bad als mijn mede-gevangenen. Thans ben ik zeer bezorgd over het lot van Amerika en dat geeft mij het recht en de plicht om te spreken. Voor mij en voor miljoenen onderdrukten over de hele wereld is Amerika het laatste toevluchtsoord.

Als Roemeen ben ik ooggetuige geweest van het verraad, de nederlaag en de val voor het communisme in mijn „eerste” vaderland. Dit gebeurde niet alleen door louter brute, militaire kracht van de Sovjets, maar ook door subtiel en buitengewoon knap verraad in het land zelf, dat de weg effende voor de uiteindelijke machtsovername. Ik weende toen ik het voor mijn ogen zag gebeuren. Nu ik in Amerika ben, ben ik stomverbaasd en diep bedroefd als ik dezelfde symptomen, hetzelfde sluipende verraad dat mijn eerste vaderland ten val bracht, opnieuw constateer. Het is alsof een nachtmerrie die ik eens heb doorgemaakt zich herhaalt, een tweede keer terugkomt. Toen ik het verraad aan mijn eerste vaderland, Roemenië, gewaar werd, heb ik, zonder aan de gevolgen te denken, mijn mening gegeven. Ik zal ook nu niet zwijgend toezien als ik in mijn tweede vaderland, Amerika, dezelfde voortekenen, het begin van dezelfde tragedie waarneem.

Toen in communistische gevangenschap velen om mij heenstierven, was één van de dingen die mij hielpen het te overleven, de hoop dat ik eens vrij zou zijn en in staat om de westerse wereld te waarschuwen tegen de dreiging van het communisme. Ik heb getracht dit te doen in mijn kontakten met de voormannen van uw kerken in het Westen. Maar ik ontmoet bij hen vijandigheid, onverschilligheid..... en zelfs medeplichtigheid aan het communisme. Daarom doe ik een beroep op u, eenvoudige christenen.

Ik heb gesproken en gekorrespondeerd met velen van uw kerkelijke leiders in het Westen. Ik heb mijn hart bij hen uitgestort. Ik heb ze gewaarschuwd juist voor die dingen waarvan ik zelf getuige ben geweest en ik heb zeaangespoord om op hun hoede te zijn. Ik heb ze opgeroepen tot handelend optreden om Amerika voor het lot van mijn vaderland te behoeden. In dit boek zijn uittreksels van mijn brieven aan hen opgenomen. Men heeft niet naar mij geluisterd. Mijn waarschuwingen zijn in de wind geslagen. Degenen, die ik waarschuwde en die verantwoordelijkheid dragen voor de mensen, die zij leiden, hebben mij beschouwd als een lastpost. Zij hebben mijn smeekbeden om de gelovigen niet in een valstrik te leiden, niet gehoord en zelfs hebben enkelen van hen pogingen ondernomen om mij het zwijgen op te leggen. Maar communistische beulen hebben mij met hun hete ijzers en hun messen niet tot zwijgen kunnen brengen en ik zal ook nu niet zwijgen. Dat ben ik verschuldigd aan mijn tweede vaderland en aan de miljoenen Amerikanen die geen oog hebben voor het verraad. Ik ben het verschuldigd aan miljoenen over de hele aarde — in communistische gevangenissen, in de kampen van de dwang-arbeiders, in communistische steden waar de onderdrukking zo zwaar is — die hun hoop op Amerika gevestigd hebben. „Wij zullen de rode vlag hijsen op het Witte Huis in Washington en wij zullen desnoods de Stille Zuidzee rood doen zien van bloed om dit doel te bereiken”. Zowaarschuwt de Rode Garde van Mao Tse Tung, die een kwart van de wereldbevolking in haar greep heeft.

Alleen al deze opmerking zou de Amerikanen moeten doen opschrikken. In Roemenië hebben wij geen enkele waarschuwing ontvangen voordat het communisme aan de macht kwam.

Enkele politieke en godsdienstige voormannen in Amerika doen de publieke opinie verstommen door te zeggen dat de Chinezen niet de middelen hebben om hun doel te verwezenlijken. Het is geen geheim dat Marx, Lenin en alle andere belangrijke communistische leiders na hen hebben verklaard, dat zij de verbreiding van het communisme over de hele wereld met alle middelen zullen nastreven. Slechts enkele maanden geleden hebben Breshnev en Kosygin verklaard, dat de verschillen tussen Sovjet- en Chinese

communisten van ondergeschikt belang zijn en dat een gezamenlijke strijd hierdoor niet in de weg wordt gestaan. De verschillen tussen het Russische en het Chinese regime zijn van tactische en strategische en niet van principiële aard. Alle communisten zien op dit moment Amerika als hun voornaamste mikpunt. Het is het enige en laatste bolwerk van de verdediging. Als het veroverd wordt, behoort de aarde aan hen.

Specialisten op het gebied van raketten, projektielen en atoomwapens geven ons de verzekering, dat de Chinezen de eerste 10 of 15 jaren niet machtig genoeg zullen zijn om de aanval te wagen. Dit kan echter de bezorgdheid van serieuze mensen niet wegnemen, want het betekent dat hun kinderen, die nu nog van niets weten, dit lot zullen ondergaan. Zij zullen de verschrikking van een atoom-oorlog ondergaan.

„Maar Amerika kan terugslaan met zijn geleide wapens! Die gedachte zal hen wel terughouden”. Vaak hoort men die verdediging tegen deze dreiging. De communisten hebben dit al voorzien en Mao Tse Tung heeft gezegd: „Ik ben niet bevreesd voor de dood van zo'n 300 miljoen Chinezen in een atoom-oorlog. Er zullen er nog 300 miljoen overblijven, maar het imperialisme zal vernietigd worden”. Dit is precies wat Lenin bedoeld heeft.

Maxim Gorki, de grote Russische schrijver, zegt in zijn boek „Herinneringen aan Lenin”, dat Lenin, toen hij hem de massamoord tijdens de revolutie verweet, begon te lachen en zei: „Je kunt geen eieren bakken zonder de schalen te breken en geen hout hakken zonder dat er spaanders vallen”. Voor Lenin was het leven van een mens niet meer waard dan een eierschaal of een houtspaander. Als gevolg van zijn materialistische filosofie kon hij geen onderscheid maken tussen een mens en een ding. Hij kende geen mededogen met menselijke pijn, met de smarten van de ziel, met de tranen van moeders, weduwen of wezen.

Leninisten denken als Lenin. In dit opzicht is er geen verschil tussen Chinese, Russische of Amerikaanse communisten. Het enige verschil is, dat de Chinese communisten menen, dat de aanval nu moet plaatsvinden. De anderen willen de oorlog nog uitstellen. De Amerikanen moeten eerst in slaap gewiegd worden, menen zij, en de aanval moet pas plaatsvinden als zijer van overtuigd zijn, dat niemand hen bedreigt en dat vreedzame co-existentie verzekerd is. Herinner u Pearl Harbour, ook toen werd u aangevallen door een natie waarmee u niet in oorlog was.

De Chinezen willen nu aanvallen. De Russische communisten wensen dat eerst begonnen wordt met het in slaap wiegen van de Amerikanen — om de wil tot verzet te ondermijnen — om hun weerstand te breken. Dat is het verschil tussen Chinees en Russisch communisme.

Wat de Chinese communistische leiding denkt, hebben wij reeds gezien. De Russen zeggen het volgende. Ik haal de woorden aan van Manuïlski, één van de grote strategen van de communistische wereld-revolutie: „Volstreekte oorlog tussen communisme en kapitalisme is onvermijdelijk. Natuurlijk zijn wij op dit moment nog niet sterk genoeg om aan te vallen. Onze tijd zal komen over twintig of dertig jaar. De bourgeoisie moet in slaap gewiegd worden, dus zullen wij beginnen met de meest spektakulaire vredes-aktie die ooit ondernomen is. Wij zullen inspirerende voorstellen en nog niet eerder gehoorde konsessies doen. De domme en dekadente kapitalistische landen zullen zich verheugen over eensamenwerking die tot hun eigen vernietiging leidt. Zij zullen deze nieuwe kans op vriendschap aangrijpen. Zodra zij niet meer op hun hoede zijn, zullen wij ze met gebalde vuist neerslaan”.

WAT EEN COMMUNISTISCHE STAATSGREEP

INHOUDT

Ik ben ooggetuige geweest van de communistische staatsgreep in mijn vaderland. Ik heb onder het communisme geleefd. Ik verzeker u, dat het niet zo maar „het verwisselen van de ene maatschappelijke orde tegen de andere” is. Het is niet alleen maar „een andere benadering van economische problemen”. Een communistische staatsgreep betekent de algehele vernietiging van de beschaving, zoals wij die kennen, en van alles wat ons dierbaar is. Het is een gewelddadige vernietiging van alle waarden, waarvan u zich de wreedheid niet kunt indenken. Ik heb het met eigen ogen zien gebeuren.

Ik kan u voorspellen welke toekomst op dit moment wordt uitgedacht voor Amerika en voor uw kleine Marietje of Jantje, die nu nog op de vloer zitten te spelen.

Men zegt, dat één op de vijf Roemeense burgers in een communistische gevangenis geweest is. In Amerika, waar de godsdienst sterker leeft, het kapitalisme bloeit en de mensen zo onafhankelijk en vrij zijn, zal dit aantal veel groter zijn. Ik heb gevangenissen gezien, die volgepakt waren met mensen. De jongste was 9, de oudste 92 jaar. Ik heb gelovige kinderen van 13 jaar gezien, die in doodstrijd in hun cel lagen, met uitgeslagen tanden en gebroken beenderen. Ik heb gezien hoe kinderen voor de ogen van hun ouders werden doodgeslagen, omdat de ouders christenen waren. Van een onvoorstelbare verschrikking was het geluid uit de cellen vol jonge kinderen, die in het donker huilden om hun vaders en moeders. Vele, vele malen heb ik dit de hele nacht door aangehoord. Zo is een communistische staatsgreep. Het is geen „ver-

andering van maatschappelijk systeem", maar een bloedige zuivering die vrijwel ieder gezin in het hele land beroert. Van bijna ieder gezin in ons land is wel iemand in de gevangenis geweest, geslagen, gemarteld of gedood.

Onlangs zijn in Rood China rooms-katholieke priesters levend verbrand. Wij hebben vernomen, dat de Rode Garde, die mensen op straat in het openbaar afranselt, ook de gevangenen is binnengegaan en daar, onttrokken aan het oog van de buitenwereld, de gevangen genomen christenen oren, tongen en benen heeft afgesneden. Een bekende schrijver van christelijke lektuur, die 12 jaren gevangen gezeten heeft, heeft dit lot ook ondergaan. Als de communisten Amerika in hun macht krijgen, zal dit ook uw lot en dat van uw kinderen zijn. Het zal ieder gezin treffen, zoals dat in Roemenië het geval was. In de volgende bladzijden zult u vele bewijzen uit communistische bron lezen van de anti-christelijke terreur, die thans in de communistische landen heerst. Over heel Rusland vinden momenteel massa-arrestaties van christenen plaats. Sommigen van deze gearresteerden zijn aan de martelingen gestorven. Dat gebeurt in Rusland. Nu! Er bestaat niet één communistische staat waar de christenen niet zijn gevangen genomen, onvoorstelbaar gemarteld en gedood.

Zal het met Amerika — het belangrijkste doelwit — anders lopen? Denk er aan, dit is niet maar een soort studie of hypothetische dromerij. Ik heb het zien gebeuren. Dit is het „paradijs" en de „nieuwe maatschappelijke orde", die de communisten voor Amerika voorbereiden.

Lees slechts de boeken van Marx en Lenin en u zult zien, dat zij nooit met minder dan wereldrevolutie genoegen zullen nemen. De hele wereld moet onder hun heerschappij gebracht worden. Men zegt, dat zij praktischer en realistischer en minder doctrinair worden. Dat is juist de „overbruggende" stap om Amerika in slaap te wiegen.

Als dit paradijs komt, wordt uw kerk gesloten, uw kapper, uw kleermaker, uw eigen zaak gaat dicht en uw eigendom wordt u afgenomen. Hun schapen, hun vee en al hun land heeft men van onze boeren afgenomen. Zij moeten als slaven werken op wat eens hun eigen boerderij was voor een loon van 20 à 30 dollar per maand. Onze boeren hebben weinig brood en geen vlees of fruit. De Russische communisten schelden op hun Chinese kameraden, omdat zij Shakespeare en Beethoven verboden hebben. Naar buiten spotten zij er mee, maar in stilte doen zij eigenlijk hetzelfde. In geen enkele boekhandel in Moskou of Boekarest vindt men de boeken van Plato, Kant of Spinoza. De meesterwerken van de menselijke cultuur zijn weggehaald. In de wetenschap noemt men het heelal het Einsteinse heelal, omdat Einstein de laatste wetten

van het universum ontdekte. Maar het boek van Einstein: „How I see the world” is in Rusland, Roemenië en andere communistische landen verboden, omdat daarin relegieuze konklusies uit de wetenschap getrokken worden.

Als het communisme in Amerika zal triomferen, zal niet alleen de godsdienst worden afgeschaft en vernietigd, ook alle literatuur en de hele kultuur worden gecensureerd.

Het hele leven zal lamgelegd worden. Ik heb zelfs het volgende meegemaakt: een jonge christen had een meisje. Het meisje werd opgeroepen door de communistische jeugd-organisatie en haar werd medegedeeld, dat zij een andere vriend moest zoeken. De vriend, die zij nu heeft, is de zoon van een „contra-revolutionair” christen. Ik heb meegemaakt hoe de geheime politie vriendjes, vriendinnetjes, echtgenoten, vrouwen eenvoudig voorschreef. En wee degene, die niet gehoorzaamt!

Na verloop van vele jaren zullen alle sporen van vrijheid en individualiteit verdwenen zijn. Vele jaren lang heb ik geheim zendingswerk in het Russische leger gedaan. Eén van de meest dramatische ogenblikken in mijn leven was mijn eerste ontmoeting met een Russisch officier. Hij vertelde mij, dat hij ingenieur was. Toen ik hem vroeg of hij in God geloofde, was ik erop voorbereid ja of neen te horen. Hij keek mij aan met een lege, niet begrijpende blik in zijn ogen en zei: „Wij hebben geen orders om in een God te geloven”. Hij was een robot, die geloofde wat zijn leiders hem zeiden te geloven.

Hij was een produkt van de jarenlange communistische indoctrinatie. Uw toekomstige generaties zullen zijn als deze officier als u zich door de noodlottige slaap laat overmeesteren. Kunt u zich dat veroorloven?

Het ergste was niet, om gemarteld te worden. Kinderen van gelovigen werden gedwongen, hun ouders te verraden, te vertellen of hun ouders iets gezegd hadden tegen het communisme of vóór God. Als u naar de Chinese radio luistert, zult u horen hoe kinderen, die het doodvonnis van hun ouders vroegen, tot helden worden uitgeroepen!

Ik heb meegemaakt, dat men een gelovige alle tenen afsneed om hem er toe te brengen, zijn broeders aan te geven. Men heeft gelovigen vele uren op het ijs laten staan, zodat hun voeten afvroren. In de gevangenis van Faragas werden gelovigen gedwongen urenlang te knielen op gebroken notedoppen, waarbij ze hun handen in de hoogte moesten houden. Probeert u dat eens dertig minuten vol te houden! Uzult dat niet kunnen, maar het zou goed voor u zijn, omdat het u de „maatschappelijke verandering” zou leren kennen, die het communisme teweeg zal brengen. Dan weet u wat er met uw kinderen, die u zo liefhebt, zal gebeuren.

Ik heb gezien hoe ze mensen op hun voetzolen sloegen tot het vlees eraf scheurde. De volgende dag werd er net zo hard geslagen als de vorige dag, tot er geen vlees meer over was. Dit is mij ook gebeurd. Er zijn geen woorden die deze pijn kunnen beschrijven. Als u weer eens de voetjes van uw baby kust, bedenk dan dat deze voetjes wellicht op dezelfde manier zullen worden mishandeld als u niet waakzaam blijft.

U mag de kalmerende woorden, dat communisme alleen maar een andere „maatschappijleer” is, niet aanvaarden. Als iemand, die het zelf gedurende vele jaren heeft ervaren, kan ik u verzekeren, dat het geen beschouwing is. Het is georganiseerde misdaad.

DE HUIDIGE COMMUNISTISCHE STRATEGIE

De strategie van het communisme op dit moment is niet het lanceren van geleide projectielen. Evenmin zoekt men het in een militaire overwinning, behalve daar waar zij de macht hebben, zoals in Vietnam. Eerst komt een overbruggend stadium. Op dit stadium konsentreren zij zich allemaal, met uitzondering van Rood-China, dat onmiddellijk oorlog wenst. Ieder facet van hun macht is op dit stadium gericht. Alle wapens — op het diplomatieke vlak, op het vlak van kulturele uitwisseling, op het religieuze vlak — worden gebruikt om tot dit overbruggende stadium te geraken. Dat stadium is het inslaapwieg van Amerika, er voor zorgen dat men niet denkt over de communistische dreiging en die vergeet of niet ernstig neemt, en de mensen doen geloven, dat vreedzame co-existentie mogelijk is. Zodra dit overbruggende stadium is bereikt — als Amerika slaapt — zal het communisme tot de aanval overgaan en dan zal het tragische lot, dat ik mijn vaderland zag ondergaan, ook uw lot zijn.

De nachtmerrie van verschrikkingen, die onze kinderen overviel, zullen ook uw kinderen ondergaan.

In de biografie van Stalin wordt het volgende voorval beschreven: Lenin, Trotzky, Stalin en enkele andere communistische leiders gingen samen op jacht. Op een avond, na afloop van de jacht, vroeg Lenin zijn kameraden: „Wat is uw grootste genoegen?” Eén antwoordde: „wijn”, een volgende zei: „vrouwen”, een derde „macht”. Alleen Stalin zei niets. Lenin drong er op aan, dat ook hij zou zeggen wat zijn grootste genoegen was. Na enige aarzeling antwoordde hij: „Jullie weten niet wat je onder genoegen verstaat. Het enige genoegen is, iemand met je hele hart te haten, maar hem laten geloven, dat je zijn vriend bent. En als hij ten volle in je gelooft, als hij zijn moede hoofd op je schouders laat rusten, hem

dan met een mes in zijn rug te steken. Een groter genoeg dan dat bestaat niet". Stalins hele leven en dat van zijn opvolgers vormen het bewijs dat dit „genoegen" iedere activiteit van het communisme heeft doordrongen. De strategie van het communisme bestaat uit het in slaap sussen van de tegenstander om hem dan het mes in de rug te steken. Zo is het met ons gegaan. Denk aan Pearl Harbour en laat u niet in slaap wiegen door de illusie van vreedzame co-existentie!

Vergeet niet, dat nog niet zo lang geleden Amerika meende dat Mao Tse Tung en Fidel Castro zich slechts met agrarische hervormingen bemoeiden. Castro werd de „George Washington van Cuba" genoemd. Kerkelijke leiders gaven Amerika de verzekering, dat Fidel Castro geen communist was. Zij geloofden hem op zijn woord. Hij verborg het feit, dat hij communist was tot hij aan de macht kwam en men geloofde hem, liet zich door hem beetnemen en liet hem zijn doel bereiken. Toen en niet eerder wierp Castro zijn masker af en het ingeslapen Amerika werd wakker om te konstateren, dat het communisme zich op 90 mijlen afstand bevond. Misleiding is het machtigste wapen, dat de communisten gebruiken en zal dat altijd blijven. Er zullen altijd voldoende onnozele zielen zijn, die hen geloven.

Het communisme werkt voortdurend aan de systematische vernietiging van de christelijke beschaving en aan het invoeren van hun stelsel van atheïstische slavernij in de hele wereld. Amerika is de laatste hindernis. Is het dan niet logisch, dat alle wapens van het communisme, misleiding, onbetrouwbaarheid en verraad, op Amerika zijn gericht?

Ik heb de indruk, dat het belegerde Amerika op dit moment in slaap gewiegd wordt door het liedje van een „veranderd" communisme en door kerkelijke leiders, die Amerika de ogen doen sluiten, opdat het de nadering van het communistische gevaar niet zal zien. En wat nog erger is, vele kerkelijke voormannen kollaboreren met de communisten om hun doel te bereiken. Enkelen van hen zijn niets anders dan vermomde communistische agenten.

Bij de kerkelijke leidslieden heb ik geen gehoor gevonden. Ik richt mijn oproep en mijn waarschuwing nu tot de gewone christenen. Ook Jezus wendde zich tot het volk, tegen de godsdienstige leiders, wier verkeerde houding de weg bereidde voor de verwoesting van Jeruzalem.

Ik was nieuwsgierig naar de tijdschriften van de Russisch Orthodoxe Kerk van vóór 1917 (het jaar waarin het communisme in Rusland aan de macht kwam) en heb die eens doorgenomen. Eén jaar voordat de communisten in Rusland aan de macht kwamen, geloofden de leiders van de Orthodoxe Kerk nog niet, dat het communisme ook maar van verre een bedreiging zou vormen. In

niet één van hun bladen verscheen een ernstige waarschuwing, zelfs nog niet een paar maanden voor de machtsovername. De kerkelijke leiders hebben de alarmklok niet geluid. De kerkelijke overheid heeft de christenen er niets van gezegd. Zij sliepen. De straf voor deze slaap is afgrijselijk geweest. Tienduizenden priesters, predikanten en miljoenen christenen zijn door martelingen, executies en stelselmatige uithongering omgekomen. De Russische generaal Berman pochte er tegenover mij op, dat hij priesters in de Zwarte Zee had geworpen, en de verdrinkenden riep: „Moge God u redden”.

Ik heb de tijdschriften onderzocht van de christelijke zending in China, die in het jaar voor de communistische machtsgreep verschenen. De dreiging van het communisme of een mogelijke uitbreiding daarvan naar China, werd nauwelijks vermeld. Men zag de dreiging niet en de christenen sliepen, in slaap gewiegd door hun leiders, die niets zagen en niet waarschuwden — zelfs nog niet een jaar voor de nachtmerrie in China begon.

Zien wij dan niet wat de geschiedenis ons leert? De kerkelijke leidslieden sloegen geen alarm, hoewel de vijand voor de deur stond. Zij wiegden de mensen in slaap en de nachtmerrie kwam. Dat zelfde gebeurt nu weer, maar ditmaal in het laatste bolwerk van de vrijheid, de laatste verdedigings-zone, Amerika.

Enkele van uw kerkelijke leiders waarschuwen en alarmeren u niet, maar in plaats daarvan laten zij de wolf toe bij de slapende lammeren.

In mijn eigen vaderland geloofde niemand dat de communisten er ooit zouden komen, zelfs niet een jaar voor de staatsgreep. Toen zij in Roemenië aan de macht kwamen, bedroeg het aantal communisten slechts 10.000 in een land van 18 miljoen inwoners. Wij beschouwden het communisme als een grap.

In de oorlog sprak ik met kerkelijke leiders in mijn vaderland en zei: „Laten we voorbereid zijn op de mogelijkheid, dat de Russen ons vaderland binnenvallen en ons tot het communisme zullen dwingen! Laten we geheime voorraden Bijbels aanleggen! Laten we christelijke literatuur, die het atheïsme weerlegt, laten drukken en verbergen tot die tijd komt. Laten we predikanten opleiden, die nu nog niet in de openbaarheid komen, maar die klaar zullen staan als de predikanten die men kent, in de gevangenis zullen zijn!” Men hield mij voor een dwaas. De kerkelijke overheid was er zeer zeker van, dat er geen dreiging bestond.

Zij zeiden: „De communisten zijn beslist niet meer zoals tijdens de Russische revolutie. Zij zijn minder hard, ze zijn veranderd. Zij zijn beschaafd aan het worden en wij zullen er als goede burens mee kunnen leven”. De kerkelijke leiders van toen hadden dezelfde illusies als die van nu. Zij hebben zichzelf en hun gemeente niet

voorbereid op de overwinning van het communisme, die zo spoedig een feit werd.

Ik zie nu in Amerika hetzelfde gebeuren, dat vroeger plaats vond in de landen die nu communistisch zijn. Waarom verzaken sommige politieke en kerkelijke leidslieden hun plicht om Amerika tegen de communistische dreiging te waarschuwen? Waarom wiegen zij in plaats daarvan Amerika in slaap? Wij, die van achter het ijzeren gordijn zijn gekomen en die dit alles al eerder hebben zien gebeuren, kennen het antwoord op deze vragen.

De Roemeense minister van Binnenlandse Zaken, Ghelmegeanu, was de man, die in de Nazi-tijd leider van de anti-communistische beweging was. Maar al die tijd was hij in werkelijkheid lid van de communistische partij. De Roemeense geheime politie bracht hem verslag uit over de communistische samenzwering. Hij, de minister van Binnenlandse Zaken van de anti-communistische regering, gaf deze rapporten rechtstreeks door aan de geheime communistische leiding. Alle vroegere politieke leiders van Roemenië zitten thans gevangen. Deze man staat echter bij de communisten in groot aanzien.

Professor Constantinescu-Tashi was theologisch hoogleraar aan het orthodoxe seminarie. Hij leidde jonge mensen op tot priester. Deze jonge mensen wisten niet, dat hij in het geheim lid van de communistische partij was. Toen de communisten aan de macht kwamen, werd deze professor hoofd van het communistische departement voor de eredienst. Het was zijn taak om de godsdienst te vernietigen en die zelfde jonge mannen, die hij had opgeleid tot priester, uit te roeien. In opdracht van hem zijn duizenden gevangen genomen en gemarteld. Enkel van hen, jongemensen die hij zelf had opgeleid, werden het slachtoffer.

De vroegere orthodoxe priesters Patrashcoiu en Riosheneanu zijn nu kolonel van de communistische geheime politie. Zij waren vooraanstaande priesters van de Orthodoxe Kerk. Toen de communisten aan de macht kwamen, schoren zij hun baard af, trokken hun geestelijk gewaad uit en het uniform van de geheime politie aan. Zij arresteerden en martelden eigenhandig de christenen, waarvan zij jarenlang de leiders waren geweest.

Ik zou nog vele van dergelijke gevallen, met namen en feiten, kunnen noemen.

De sekretaris van het protestantse seminarie in Cluj, Bende, verklaart nu openlijk, dat hij langtijd lid van de communistische partij was en dat zij hem naar het seminarie gezonden hadden om geheime propaganda voor het communisme te maken onder de studenten.

Wij, die deze dingen met eigen ogen gezien hebben, zijn er heilig van overtuigd, dat de Amerikaanse communisten leden hebben in

kerkelijke raden, in kommissies van verschillende kerkgenootschappen en in de politieke instellingen in Amerika.

Denkt u zich de gewaarwording eens in van de Roemeense christenen, die 's nachts werden gearresteerd, voor de geheime politie gesleept en daar in het uniform van de geheime politie hun vroegere priester bij wie zij gebiecht hadden, zagen staan! Nu heeft die zelfde „priester” een zweep in zijn handen en slaat en martelt hen. Als de christenen vragen: „Hoe kunt u ons slaan?” antwoordt de geheime politie lachend: „Onnozele hals, om ons te geloven. Wij hebben je weten te bedriegen”.

Dit heb ik zelf zien gebeuren. Anderen vertelden mij, na hun martelingen, hoe geschokt zij waren, dat zij het niet konden geloven. Maar het gebeurde..... en het kan zeker weer gebeuren. Uw kinderen krijgen misschien deze zelfde ervaringen. Sommige kerkelijke leidslieden spelen ongetwijfeld thans dezelfde rol als die kerkelijke leiders in ons land. Uw kinderen worden misschien geranseld door degenen, die hen de heilige communie gegeven hebben, door degenen, die thans als over de gehele wereld bekende kerkelijke leiders poseren.

Een zekere Tibacu was één van de topfiguren van de anti-communistische geheime politie in Bessarabië. Later ontdekten we, dat hij al die tijd een leider van de communistische partij was geweest. Een zekere Banciulescu was hoofd van de anti-communistische politie in Boekarest. Hij kende alle actieve anti-communistische politiemannen, die onder hem werkten. Toen de communistische staatsgreep kwam, werd het duidelijk dat hij aldoor met de communisten samengewerkt had. Zulke verrassingen staan u ook in Amerika te wachten.

Ik ben mij er zeer goed van bewust, dat dit uitzonderingsgevallen zijn. Ik geloof niet, dat velen van uw kerkelijke leidsmannen eenvoudig vermomde communisten zijn en bewust agenten van het communisme. De meesten van hen worden voor de mal gehouden en zijn misdadig slecht op de hoogte van de feiten. Onwetendheid is geen excuus wanneer er zo veel op het spel staat. Een man, die niets weet van oorlogen, dient geen generaal te worden. Hij kan zich niet verontschuldigen voor het feit dat zijn leger zich moet overgeven en vernietigd wordt, omdat hij zijn vijand niet kende. Een man, die niet weet van de satanische krachten in het atheïstische communisme, mag geen leidsman in geestelijke zaken zijn. Wanneer de strijd in een tragedie is geëindigd — zoals in Roemenië — kan hij niet zeggen: „Ik wist het niet, ik ben om de tuin geleid”. De meesten van uw grote godsdienstige leiders worden misleid en bedrogen. Als eerlijke mensen geloven zij de communistische bewering, dat co-existentie mogelijk is. Maar sommige leiders van de wereldkerk spelen dezelfde vreselijke verradersrol

als de door mij genoemde priesters in ons land.

Ik heb één van de belangrijkste personen in de westelijke christelijke wereld ontmoet. Ik heb hem in zijn gezicht gezegd, dat ik hem als een verrader beschouwde. Wel, wat zou u doen als ik uw kantoor binnenstapte en u een verrader noemde? Als u geen verrader zou zijn, zou u mij waarschijnlijk onmiddellijk de deur wijzen. Als u een zeer zachtmoedig christen zou zijn, zou u uw vanzelfsprekende kwaadheid bedwingen en als u geen verrader bent, mij in nederige bewoordingen uitleggen, dat ik een vergissing bega met u een verrader te noemen. Als men een onschuldige vrouw van overspel beschuldigt, zal zij ofwel kwaad worden, ofwel uitleggen, dat deze beschuldiging een vergissing is. Als zij, inplaats daarvan, op haar knieën valt en uitroept: „Laten wij bidden”, bekent zij daarmee haar overspel. Toen ik de man in kwestie zei, dat hij naar mijn mening een verrader was, liep hij op mij toe en zei: „Laten we bidden”. Hij wist, dat hij een verrader was. Zulke leidsmannen hebt gij, Amerikanen, zoals wij ze hadden en zij leiden u naar de rode en niet naar de groene weiden.

Liefde en verleiding gebruiken beide dezelfde woorden en dezelfde frases. Als ik met een meisje wil trouwen, zeg ik: „Ik houd van je”. Als men een meisje voor één nacht wil veroveren om haar daarna als een vod te laten liggen, zegt men ook: „Ik houd van je”. Het is voor een meisje van levensbelang om te kunnen onderscheiden wat er achter de woorden van liefde verborgen is. De communistische propaganda gebruikt mooie woorden, dezelfde woorden, die de echte menslievendheid gebruikt. Zij gebruiken de woorden vrijheid, democratie, godsdienst, allemaal mooie woorden, en daarmee worden de oprechte christenen, die het verschil tussen liefde en verleiding niet zien, beetgenomen. De Amerikanen zullen nooit kunnen begrijpen hoezeer de communisten liegen en bedriegen, totdat zij het aan den lijve ondervinden. Ik bid dat dit nooit zal gebeuren. De duivel, die de vader van de leugen is, is ook hun vader.

Ik geef u een voorbeeld. In de veertien jaren van gevangenschap was ons voedsel verschrikkelijk slecht. De gevangenen werden gedwongen hun eigen uitwerpselen te eten en urinete drinken. Eens kregen we kool met ongewassen ingewanden te eten. Dergelijke dingen kregen we veertien jaren lang..... behalve die ene onvergetelijke dag. We kregen die dag uitzonderlijk goed eten. We kregen vermicelli-soep, rosbief en aardappelpuree. Daarna kregen we nog vruchtengebak. Wij, slechtverzorgde gevangenen, vroegen ons af wat er gebeurde. Later ontdekten we het. Een delegatie van linkse vrouwen-organisaties uit Groot-Brittannië, Amerika en Scandinavië bezocht ons land en zij wilden ook een gevangenis bezoeken. Men liet hen de gevangenis waar ik in die tijd was, zien. Men

toonde hen enkele cellen waar vloerkleden, gordijnen en meubilair waren — en die niet de minste gelijkenis met de echte cellen vertoonden, waar van tijd tot tijd uitgehonderde ratten ons uit de slaap hielden en waar we op de harde grond sliepen.

In die „show cellen” zagen de dames de dikke, goedgevoede, tevreden en goedgeklede „gevangenen”, leden van de geheime politie, die zich als gevangenen vermomd hadden. De dames waren bijdehand genoeg om te zeggen: „We willen ons niet voor de gek laten houden door de communisten. We zouden graag de keuken zien en het voedsel, dat men de gevangenen voorzet”. Prompt liet men hun de keuken zien, waar zij de soep, de rosbief, de aardappelpuree en het vruchtengebak zagen. Toen waren zij overtuigd. In hun vaderland teruggekomen, meldden zij hoe uitstekend het voedsel was, dat in communistische gevangenissen werd verstrekt. Vraagt u niet wat wij de volgende dag, de volgende maand, het volgende jaar te eten kregen!

De communisten zijn meesters in dergelijke misleidingen en uw leidslieden worden net zo beetgenomen als die vrouwen. Als zij de communistische landen bezoeken, „zien” zij de vrijheid van godsdienst. Zij „zien” zogenaamde „dominees” het Evangelieprediken. Als zij in Amerika terugkomen, loven zij de vrijheid van godsdienst, omdat zij zulke „open, vrije kerken gezien hebben”. Ieder van u heeft wel zulke „ooggetuige” verslagen gehoord van toeristen en van ministers op staatsbezoek.

Als een christen God kent, moet hij ook de duivel en zijn listen kennen. Als hij die niet kent, wordt hij er het slachtoffer van. Als hij de duivel en zijn listen niet kent, kan hij geen goede geestelijke leidsman zijn. De meesten van uw hogere kerkelijke functionarissen zijn oprechte mannen, maar onbekend met de listen van de duivel. Dat is een misdadige onwetendheid. Sommigen van hen zijn naar mijn vaste overtuiging zelf communisten.

Het hoofd van één van Amerika's belangrijkste kerkgenootschappen heeft een rondschrijven doen uitgaan waarin hij eerst op waardige wijze spreekt over mijn veertien jaren gevangenschap om wille van het Evangelie en verzekert, dat hij mij zeer hoog acht om het kruis dat ik heb gedragen, doch vervolgens dringt hij er op aan, dat men de deur voor mij gesloten zal houden en mij zal doodzwijgen.

Andere leiders hebben mijn waarschuwing verworpen, hoewel die is gebaseerd op niet weg te redeneren bewijzen. Daarom doe ik een beroep op u, als gewone christenen en predikanten. Luister niet naar hen en verdedig u zelf en uw land tegen de fatale dreiging, die volgens hen niet bestaat. Verdedig de kerken! Verdedig uw Bijbels! Verdedig de toekomst van uw kinderen! Verdedig uw vrije vaderland, dat het „tweede vaderland van iedereen” is! Van velen

van uw geestelijke leiders is geen heil te verwachten. Zij zijn totaal misleid.

Velen van hen spreken uit uw naam maar zonder enig recht. Spreken zij uit uw naam als zij feestvieren met communistische agenten van achter het ijzeren gordijn, terwijl christen-martelaars de hongerdood sterven? Spreken zij uit uw naam als zij communistische „bisschoppen” omhelzen, die persoonlijk verantwoordelijk zijn voor het vermoorden van vele christenen? Spreken zij uit uw naam als zij samenwerken met de betaalde agenten van de Russische geheime politie? Laat u uw naam daarvoor gebruiken? De meeste Amerikaanse christenen zijn zich zelfs niet bewust van wat er gebeurt en van wat er in hun naam en met hun geld gedaan wordt. Zij zijn het er helemaal niet mee eens. In de korte tijd dat ik in Amerika ben, heb ik avond na avond gesproken, met daarna gelegenheid tot vragen stellen.

Nooit heeft iemand nationale of wereld-organisaties van kerken, die dergelijke dingen doen, verdedigd. De leiders van deze groeperingen benoemen zichzelf, maar doen alsof zij uit naam van de Amerikaanse christenen spreken. Dit is een schande voor iedere Amerikaanse christen.

Het is niet moeilijk om in een Amerikaanse geestelijke leider een spreekbuis van Moskou te herkennen, zelfs al tracht hij dit te verbergen, als men de volgende test toepast: Als hij tegen rassendiskriminatie in de Verenigde Staten, Zuid-Afrika en Rhodesië protesteert, veroordeelt hij dan ook de verdrijving van de Tibetanen in Rood-China, veroordeelt hij het anti-semitisme in de communistische landen? Als hij tegen de apartheid van de kleurlingen in Afrika protesteert, protesteert hij dan ook tegen de apartheid van blanken in communistische landen, waar men moet lijden om zijn christen-zijn? Als hij tegen het Amerikaanse optreden in Vietnam is, veroordeelt hij dan ook de Noordvietnamese agressie in Zuid-Vietnam? Neemt hij stelling tegen de Russische gewelddaden, die de Hongaarse revolutie bedwongen? Als hij eist dat Rood-China tot de Verenigde Naties zal worden toegelaten, vermeldt hij dan ook de massa-moorden in Rood-China? Eist hij ook dat de communistische landen het Handvest van de Verenigde Naties eerbiedigen, dat hen verplicht de politieke en geestelijke vrijheid te waarborgen? Als hij spreekt over de dialoog met de marxisten, vraag hem dan hoe het staat met de slachtoffers van de marxisten, met de duizenden christen-martelaren in het communistische kamp! Geeft hij iets om deze martelaren? Vraagt hij de marxisten met wie hij contact heeft, te protesteren tegen het martelen en doden van zijn broeders in het communistische kamp? Hij beweert, dat hij een leider is van de kerk van Christus. Jezus' bevel luidde: „Gaaf heen, onderwijst alle volkeren”. Organiseert die geestelijke

leidsman zendingsactiviteiten in communistische landen?

Als hij een kerkelijke leider is, wordt hij geacht tot de gemeenschap der heiligen te behoren. Hij hoort te zijn als Maria, die een pond echte nardusmirre kocht en de voeten van Jezus zalfde. Weet u of hij heeft afgezien van overbodige, kostbare zaken en juwelen in zijn eigen leven en dat van zijn gezin, van alle luxe en verspilling, om die te besteden ten bate van het mystieke lichaam van Christus, de kerk, die in de communistische landen nog steeds wordt gemarteld? Verzet hij zich tegen de officiële afgevaardigden van de kerken uit het oostblok, die naar het Westen komen om de vrijheid van het communisme te verheerlijken?

Ik hoop, dat u logisch met mij mee wilt denken over het zeer opmerkelijke verschijnsel, dat hier volgt: Onder de duizenden communistische funktionarissen, die naar het Westen gezonden worden — personeel van ambassades, sportdelegaties, etc. — vindt men in iedere groep overlopers naar de vrijheid. Communistische journalisten, atleten, diplomaten, kunstenaars, balletdansers en zelfs beambten van de geheime politie, zijn overgelopen naar het Westen. Iedere categorie heeft zijn overlopers gehad. Iedere categorie, behalve één: de zongenaamde geestelijke leiders, die worden afgevaardigd naar de Wereldraad van Kerken of naar de Nationale Raad van Kerken. 1) Nooit is één van hen overgelopen. In iedere andere categorie, zelfs bij de GEHEIME POLITIE, komt tenminste één overloper voor. Waarom kan het anti-godsdienstige communisme nog meer op de „kerkelijke leiders” dan op de geheime politie rekenen? Waarom zijn godsdienstige leiders betrouwbaarder en loyaler dan zelfs de geheime politie? Ik laat het aan de lezer over om uit dit onweerlegbare feit zijn konklusies te trekken.

Wij, die uit een communistisch land afkomstig zijn, begrijpen wel waarom niemand van de zogenaamde „geestelijke leiders” is overgelopen, terwijl dit bij iedere andere groep wel het geval is. Waarom zou patriarch Justinian van Roemenië vluchten? Hij behoorde al tot de communisten lang voordat zij aan de macht kwamen. Hij was één van de voornaamste organisatoren van de ruwe communistische staatsgreep en van de daarop gevolgde marteling en moord van de christenen. Waarom zou hij vluchten? Waarom zou patriarch Tonescu vluchten? Hij was communist lang voordat het communisme aan de macht kwam. Toen de staatsgreep plaatsvond, was het voor ons, die meenden dat hij een goed priester was, een vreselijke schok om hem met hamer en sikkel op zijn priesterkleed te zien. Hij verlangde van ons allen,

1) Bedoeld wordt de „Nationale Raad van Kerken van Christus”, de oecumenische organisatie in Amerika.

dat we hem „kameraad bisschop” zouden noemen.

Ditzelfde is in Rusland en andere communistische landen gebeurd. In de tweede plaats zijn de godsdienstige leiders in de communistische landen uitzonderlijk rijk volgens de normen daar. De anti-godsdienstige kranten in Rusland hebben gepubliceerd, dat hun bisschoppen er bankrekeningen van soms zelfs 300.000 roebel hebben, wat voor Rusland een enorm bedrag is. Geen andere Rus heeft zo veel geld — of zelfs maar een tiende daarvan. Waarom zouden zij dus overlopen? Waarom zouden zij niet teruggaan naar het anti-godsdienstige regime dat zijn burgers in de uiterste armoede laat leven, maar aan „bisschoppen”, „patriarchen” en „kerkelijke leiders” grote sommen gelds betaalt om de schitterende wijze waarop zij het Westen misleiden en de kerken in het Westen infiltreren. Nogmaals, waarom zouden zij overlopen? Geen enkele heeft het dan ook ooit gedaan.

Geen enkele kerkelijke leider, die met een officiële delegatie uit een communistisch land komt, is geheel betrouwbaar.

Nemen we eens het geval van de Joegoslavische afgevaardigde, die naar het Westen kwam en op een kerkelijke bijeenkomst sprak in Europa.

Hij verheerlijkte de vrijheid van godsdienst in Joegoslavië, die evenwel slechts een gedeeltelijke vrijheid is, en dat nog maar sinds kort. Tito staat aan zijn eigen communistische kameraden geen vrijheid toe. Djilas, evenals Tito communist, had de moed om politieke opvattingen te uiten, die slechts weinig verschilden van die van Tito. Hij werd jaren gevangen gehouden. Onlangs zijn Mihalov en vijf van zijn kameraden gevangen genomen wegens kritiek op Tito vanuit hun socialistisch standpunt. Als Tito zelfs niet de geringste politieke tegenspraak van zijn mede-communisten verdraagt, kan men toch moeilijk geloven dat hij toelaat, dat het volle Evangelie gepredikt wordt of dat hij tegen alle beginselen van het communisme in, de verbreiding van het christendom onder „alle creatuur” zal toestaan?

Het communisme gaat er van uit, dat er geen God en geen Christus bestaat. Christendom betekent liefde tot de Schepper en de Heiland. Het communisme is de godsdienst van de haat; het christendom is de godsdienst van de liefde. Het communisme zegt, dat de mens alleen materie is en dat hij na zijn dood slechts uit zouten en mineralen bestaat. Het christendom zegt, dat een mens in de eerste plaats een geest is, dat hij eeuwig voortbestaat en dat hij zich moet voorbereiden op het eeuwige leven. Het communisme ontkent de Heilige Schrift en spot er mee. Voor een christen is de Heilige Schrift het Woord van God. Geloof u dat Tito, die Djilas liet arresteren, de vrije, onbelemmerde prediking van het Evangelie zal toelaten?

Ja, het „Evangelie” wordt in duizenden kerken in Joegoslavië gepredikt — in orthodoxe, katholieke en protestantse kerken — maar het is een beknot, aangepast, vals en verwrongen Evangelie; een Evangelie dat geen aanklacht is voor de grootste misdaad van onze tijd: de misdaad die jonge mensen en kinderen vergiftigt met atheïsme. Als het christendom zijn eigen eeuwige waarheid niet verkondigt, als het christendom zich niet tegen het kwade verzet, is het geen christendom meer. En alleen een dergelijke vervalste christelijkheid, die Christus niet tot Koning uitroept, wordt in Joegoslavië toegelaten. De Bijbel zegt: „Wee hen, die het kwade goed en het goede kwaad noemen”, en vele protestantse leiders in communistische landen maken zich hieraan schuldig. De Joegoslavische afgevaardigden weten heel goed, dat predikanten en gewone kerkmensen in hun land door Tito zijn gedood, gemarteld en gevangen genomen. Tot voor kort werd het hun niet toegestaan om zondagsscholen te hebben, kerkelijke bijeenkomsten te houden, of boeken uit te geven, die zich tegen het gif van het atheïsme te weer stellen. Men heeft het recht niet om de christelijke waarheid te verdedigen en te verbreiden.

Desalniettemin noemen zij het kwade goed en roemen zij de vrijheid van het communisme.

Als er godsdienst in Joegoslavië bestaat, mogen wij van deze broeders verwachten, dat zij ons zeggen wanneer wij een kerkdienst over de radio uit Joegoslavië kunnen horen. Dan mogen wij ook inlichtingen over de opzet van de zondagsscholen daar verwachten en dan moet men ons de anti-atheïstische boeken eens laten zien, die de kerk gepubliceerd zou hebben.

Gekleed in schaapskleren komen de wolven en zij leiden de christenen uit het Westen op een dwaalspoor. En westerse kerkelijke leiders hebben, bewust of onbewust, de wolven geholpen de schaapskooi binnen te dringen.

Daar ik zelf deze tragische ervaring heb opgedaan, kan ik u voorspellen dat deze wolven op de dag dat men dit het minst verwacht hun schaapskleren zullen afwerpen en hun echte gezicht zullen laten zien. Dan zult u enkelen van uw kerkelijke leiders zien als gehoorzame dienaren van het communisme, als propagandisten voor het communisme, als communistische heersers, netzo als dat bij ons in Roemenië gebeurd is. Dan zullen uw kinderen door de communisten gemarteld worden, zoals ze ons gemarteld hebben. Kijk nog eens naar uw Marietje, uw Jantje, zoals ze aan uw voeten zitten te spelen en denk aan wat er met hen gaat gebeuren als zij 20 of 25 jaar zijn, als de toestand zich in deze richting blijft ontwikkelen.

In ons land heeft men christenen naakt uitgekleed en ze gedwongen over de grond te kruipen met de geboeide handen op de rug,

terwijl op de grond honderden glasscherven lagen. Met de zweep werden zij gedwongen over de glasscherven te kruipen tot hun lichamen totaal kapot gescheurd waren. Men heeft in ons land christenen aan kruisen gebonden. Iedere dag werden de kruisen op de grond gelegd. Honderden gevangenen werden gedwongen hun lichamelijke behoeften te doen op de gezichten en de lichamen van de gekruisigden. Dan werden de kruisen weer opgericht tot vermaak van de communisten, die er om heen stonden en uitriepen: „Kijk eens naar uw Christus, zie hoe mooi hij is”. Denk u eens in, dat uw kinderen als ze 20 jaar zijn in zo’n situatie worden gebracht. Meisjes heeft men overgegeven aan de lusten van communistische bruten. Zij werden verkracht, geranseld, of met varkens borstels op de gevoeligste plaatsen letterlijk bijna doodgekieteld, terwijl zij geboeid waren, zonder enige mogelijkheid om zich te verdedigen. Dat zal het lot van uw dochters zijn, als u niet bedacht bent op de dreiging van het communisme in uw land en in uw kerken.

Tijdens een onlangs gehouden vergadering van kerkelijke ambtsdragers in Europa werden maatregelen genomen, opdat er geen kwaad woord over het communisme gesproken zou worden. Maar God, machtiger dan al het kwaad in de mensen, besliste anders. De Koreaanse en Chinese afgevaardigden spraken over de wreedheden van het communisme. Van hen komt de mededeling dat alleen al in Noord-Korea 3.000.000 christenen zijn gemarteld en gedood. Daarop zei één van de meest vooraanstaande aanwezigen uit het Westen, toen hij zag dat de afgevaardigden geschokt waren: „Wij moeten bidden”. Op deze vrome woorden viel iedereen op de knieën, er werd een gebed gedaan en de hele zaak werd onmiddellijk vergeten. Niemand zei: „Laten we geheime evangelisatie achter het ijzeren gordijn organiseren, hoewel het door de communisten verboden is! Laten we de gezinnen van die martelaren helpen! Laten we Bijbels naar de communistische landen brengen en andere christelijke lectuur als anti-gif tegen de communistische invloed! En pas als we daarmee bezig zijn, zullen we bidden dat dit werk mag slagen”.

Maar alleen zeggen: „laten we bidden”, zonder de juiste konklusies te hebben getrokken uit wat er is gezegd over de misdaden van het communisme, betekent een onbewust helpen van de communisten om met hun misdaden door te gaan, zoals zij dat tot nu toe gedaan hebben.

De lezer zou zeer zeker geïnteresseerd zijn in foto's, die onlangs genomen werden bij de veroordeling van Russische baptisten. Men kan die foto's vinden in Russische kranten en in het onderschrift wordt als „misdaad” van deze baptisten vermeld: zij onderwezen hun kinderen in de christelijke leer! Wij bezitten uittreksels

totdat het hart bijna met kloppen ophield. Dan haalde men ons er uit en liet ons weer warm worden. En als we dan eindelijk warm waren, werden we weer in die vriescel gestopt.

Ik kon niet blij zijn met de anderen, omdat ik niet alleen dacht aan wat er met mij was gebeurd, maar meer nog om wat nu nog met duizenden christenen gebeurt.

Amerikanen, dat is de toekomst, die de communisten en hun bondgenoten voor uw kinderen voorbereiden.

In Rusland bestaat een wet die het de communisten mogelijk maakt, kinderen van christelijke ouders thuis weg te halen om, zoals zij zeggen, te voorkomen dat deze kinderen worden vergiftigd met de valse christelijke leer.

Bij talloze christenen in Rusland heeft men de kinderen weggehaald en in communistische weeshuizen ondergebracht waar men hen God en Christus leert te haten. Men staat hun ouders zelfs niet toe, hen te bezoeken.

Een tragisch lot wacht u, als u het communisme in uw land niet tegengaat. Laat u bij deze dodelijke dreiging niet in slaap wiegen door sommigen van uw voormannen, die dag en nacht werken om uw verzet tegen het communisme te doen verslappen, om u de gevaren ervan te laten vergeten!

Het is toch waar, dat iedere kerkelijke leider, die de lof zingt van het communisme — terwijl het de Amerikaanse jongens in Vietnam doodt — Amerika verraadt? Er is een strijd op leven en dood tussen communisme en christendom. Iedereen, die in de oorlog vóór het nazisme was, pleegde daarmee verraad aan de belangen van zijn land. Geldt dit niet evenzeer voor kerkelijke leiders, die het communisme verheerlijken, terwijl het uw jonge mensen doodt? De kerk kan nooit in vreedzame co-existentie met het communisme leven, net zo min als zij dat kan met prostitutie, verdovende middelen of moord, net zo min als de binnenlandse veiligheidsdienst in vreedzame co-existentie met gangsterbenden kan leven.

Het is toch waar, dat iedere kerkelijke leider, die de toelating van de bandiet Mao Tse Tung en zijn met bloed bevelte vertegenwoordigers tot de Verenigde Naties vraagt en die geen woord van protest tegen het martelen en vermoorden van christenen in Rood China laat horen, de kerk en Amerika verraadt? Ik weet, dat ik een onbeduidend christen ben, maar door mij hoort u de waarschuwing van hen, die zelf niet kunnen spreken — de waarschuwing van de ondergrondse kerk, die spreekt met een ervaring van 50 jaren communistische martelingen en moorden. Deze ondergrondse kerk is het enige daadwerkelijke verzet in de communistische landen op dit moment. En deze kerk waarschuwt u, dat als u haar niet helpt, haar lot het uwe zal kunnen zijn.

tuberculose aangetast. Zij vroegen zich af, hoe ik nog in leven kon zijn. Dat ik nog leef, dank ik aan de wonderbaarlijke gaven van de Heilige Geest, die God de ondergrondse kerk heeft toebedeeld als beloning voor haar trouw in het lijden. Talloze anderen zijn op dezelfde wijze genezen. Al deze gaven blijven verborgen voor de kerk, zo lang sommige van uw kerkelijke leiders een scheidsmuur tussen uw kerk en de ondergrondse kerk plaatsen en de stem van de ondergrondse kerk verstikken.

U mag niet toestaan, dat deze misdaad wordt bedreven! Vraag van uw leiders vriendschap met de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn!

Vraag uw leiders, u in kontakt te brengen met de meest waardevolle vertegenwoordigers van Christus in de wereld van vandaag! De ondergrondse kerk bestaat uit mensen, die met hun eigen ogen de tekenen, de wonderen, de machtige handen en de uitgestrekte arm des Heeren hebben gezien. Zij heeft een boodschap die uw christelijk geloof, uw kerk, uw vrijheid, uw land en uw beschaving kan redden.

Uw toekomst staat op het spel.

Ik heb pas mijn eerste dankdag 1) in Amerika achter de rug. Ik ben naar de kerk geweest en daarna naar het huis van christenen. Ook heb ik thuis gasten ontvangen. Iedereen in Amerika was zo gelukkig die dag. Mijn vrouw en ik hebben geweest.

Daar wij vluchtelingen zijn, brachten sommige vrienden ons een paar lakens en dekens, handdoeken en zakdoeken. Toen mijn vrouw die dingen zag, begon zij te huilen. Zij heeft óók gevangen gezeten. In strenge winters moest zij spitten en zij herinnerde zich, dat zij nooit een zakdoek bezat. Wiedit niet meegemaakt heeft, kan zich de bitterheid van grond ompspitten in de winter en geen zakdoek te hebben, niet voorstellen. Wij herinneren ons wat het in de winter voor ons betekende om — met de handen op de rug geboid — niet in staat te zijn de neus te snuiten. Voor u was de dankdag een dag van vreugde. Wij konden niet, zoals de anderen, blij zijn, niet alleen omdat wij ons de dingen, die we hebben meegemaakt, herinnerden, maar ook omdat wij weten dat duizenden van onze broeders en zusters in het geloof op dat moment dezelfde en nog ergere dingen ondergingen.

Een bevriende familie bracht ons een kalkoen 2) en legde die in de ijskast. De man keerde zich met een glimlach tot ons en zei: „Nu hebben jullie ook een kalkoen in de ijskast”. Ik huiverde. Ik begon te wenen toen ik er aan dacht, dat ik als gevangene in de „ijskast-cel” had gezeten. In de gevangenis van Gherla in Roemenië heeft men een vriescel, waarin men ons uren liet blijven,

1) Thanksgiving Day.

2) Kalkoen is het traditionele Amerikaanse gerecht op Dankdag.

China en van de Europese satellietstaten. Deze ondergrondse kerk is de enige hoop van een derde van de wereld. En daar de gehele wereld door het communisme bedreigd wordt, is zij de hoop voor de hele wereld. Het is in het belang van Amerika, het is in het belang van de westerse beschaving, het is in het belang van de universele kerk, om ons uiterste best te doen, deze ondergrondse kerk in het communistische kamp te steunen. Het is het enige georganiseerde verzet tegen de communistische landen.

Maar sommige westerse, en in het bijzonder Amerikaanse kerkelijke leiders doen hun uiterste best om de stem van deze ondergrondse stem te smoren. De verklikkers en verraders, die in de communistische landen aan het hoofd van de officiële kerk staan, worden met groot eerbetoon ontvangen. Dat zei ik tegen één van de topfiguren van de Wereldraad van Kerken, die — nadat hij zelf erkend had dat „Wurmbrand een man is, die om wille van het Evangelie 14 jaren gevangen gezeten heeft” — aan al zijn kerken schreef, dat men mij maar niet moest laten preken. Het werkelijk motief hiervoor is, dat hij bang is, dat men in zijn kerken de boodschap van de ondergrondse kerk hoort. Nooit heeft men in Genève een naar het Westen ontkomen lid van de ondergrondse kerk ontvangen. Nooit heeft men hen gevraagd te zeggen wat zij te zeggen hebben. Er zijn kerkelijke leiders, die hun uiterste best doen om te verbergen welke martelingen de communisten de christenen aandoen.

Het is voor de westerse kerk een ernstig nadeel, dat men de stem van de ondergrondse kerk niet hoort. Als gevolg van deze onverschilligheid is zij niet op de hoogte van de dreiging van het communisme.

Maar er is nog iets. Evenals oestersparels vormen als een vreemd voorwerp in hun schelp komt (parels zijn immers de tranen van de oester), zo heeft de ondergrondse kerk in een zware lijdensweg van 50 jaren gevangenschap en marteling parels van waarachtig christendom voortgebracht. Deze christenen kennen God beter dan uw moderne theologen, die ieder jaar één of andere „nieuwe” theologie uitvinden. Deze kostbare parelen van het Koninkrijk blijven onbekend voor de westerse kerk. In hun lijden hebben de voormannen en martelaren van de ondergrondse kerk buitengewone gaven en krachten van de Heilige Geest ontvangen. Wij waren bijvoorbeeld in onze gevangenis-cellen zwaar ziek. Ik zelf leed aan tuberculose van de ruggegraat, delongenen de ingewanden. Wij hadden geen medicijnen. Wij hadden geen voedsel. Wij hadden weinig frisse lucht. Wij werden afgeranseld, maar God genas mij. Dokters, die mij in Oslo onderzochten, zeiden dat ik volgens hun handboeken dood had moeten zijn, want vier ruggewervels en het hele oppervlak van beide longen waren door

opgedrongen, nadat zij eerst ons leger en onze politie hadden ontwapend. De koning heeft er zich op waardige wijze zoveel hij kon tegen verzet, maar tenslotte moest hij toegeven, in de steek gelaten door Amerika en Groot-Brittannië. Niemand heeft het communisme gekozen. In geen enkel land is ooit door middel van vrije verkiezingen een communistische regering gekozen.

Zij waren dus aan de macht, maar er stond niemand achter hen. Om toch te kunnen regeren, begonnen zij ons te misleiden. Zij hielden demonstraties onder de leuze: „Lang leve de koning”, omdat zij wisten, dat de koning bij ons populair was. Slechts kort daarna werd de koning uit het land verdreven, omdat zij toen alle instellingen in hun macht hadden.

Omdat zij wisten dat ons volk zeer godsdienstig is, deden de communisten alsof zij zelf godsdienstig waren. Netzoals Italiaanse en Amerikaanse communisten momenteel zeggen, dat zij vrienden kunnen zijn met rooms-katholieken, protestanten en met ieder ander, zeiden de communisten toen: „O, de Russische communisten hebben het helemaal verkeerd gedaan. Zij hebben de godsdienst vervolgd, maar dat zullen wij niet doen”. Ik heb zelf gezien hoe Teohari Georgeseu, de communistische minister van Binnenlandse Zaken, een kruis sloegen de heiligenbeelden kuste in de Orthodoxe Kerk. Zij hielden in ons parlamentsgebouw een bijeenkomst met 4000 bisschoppen, priesters, predikanten en rabbi's van alle richtingen. Daar hield de communistische Eerste Minister Groza een toespraak, waarin hij de geestelijken verzekerde, dat de nieuwe communistische regering geheel vóór de godsdienst was. Zij zouden goede salarissen en pensioenen betalen, zij zouden de godsdienst bevorderen. Vierduizend priesters en predikanten juichten de minister toe, want zij geloofden wat hij zei. Slechts één predikant stond op om openlijk te protesteren en te zeggen, dat het de roeping van een voorganger is om Christus te verheerlijken en niet de toevallige regeerders. Deze ene predikant zei tegen iedereen, dat men de wolven in schaapskleren niet moet geloven. Deze predikant werd daarna tot 25 jaar gevangenisstraf veroordeeld. Zijn toespraak in het parlement was één van de aanklachten tegen hem. Maar hij had één troost, hij was niet alleen in gevangenschap. De bisschoppen en priesters, die de communisten hadden toegejuicht en met hen wilden samenwerken, waren er ook. Net als hij werden ze veroordeeld en gemarteld. Maar er was één verschil: de predikant die had geprotesteerd, had een rustig geweten. Hij wist, dat hij zijn plicht gedaan had, terwijl de anderen zichzelf verweten, dat ze zich hadden laten misleiden. Door Gods genade ben ik die ene predikant geweest. Er bestaat één macht achter het ijzeren gordijn, die zich vanaf het eerste begin tegen het communisme heeft verzet. Dat is de ondergrondse kerk van Rusland, van

voor ons waren. In Johannes 18 : 15 lezen we over een discipel, die een bekende van de hogepriester was. Daardoor zag hij kans met Jezus in het streng bewaakte paleis van de hogepriester te komen. Hij had in dit paleis zoveel invloed en was er dermate bekend, dat een paar woorden tot de portierster genoeg waren om ook Petrus binnen te brengen. U in het Westen zult niet makkelijk deze relatie tussen een geliefde discipel van Jezus en Zijn moordenaars kunnen begrijpen. Wij begrepen, dat we moesten zorgen voor mensen in de bureaus van de moordenaars, die vrienden van de moordenaars zouden lijken, en onderwijl ons op de hoogte zouden kunnen houden van hun boze plannen.

Ik heb eens een proef genomen. Ik schreef een brief aan één van de voornaamste leiders van de Wereldraad van Kerken in Amerika met wat gegevens over de geheime orthodoxe ondergrondse beweging in Roemenië. Hij antwoordde per omgaande dat hij mijn brief naar Genève gezonden had. Nu had één van de sekretarissen van de lutherse Wereldbond mij verteld, dat hij een telegram, dat ik naar Genève had gezonden, had moeten vernietigen, omdat de post gecontroleerd wordt. Er zijn daar Sovjet spionnen, die iedere binnenkomende brief lezen. Een brief naar Genève sturen betekent hem in de handen van de spionnen geven. Vergeet u niet, dat de priester Borovoi, lid van de Russische geheime politie, behoort tot de permanente staf van de Wereldraad van Kerken en dat deze vertegenwoordiger van de christen-moordenaars vice-voorzitter van het comité voor godsdienstvrijheid is! En juist naar Genève, waar de Sovjet spionnen kunnen doen wat zij willen, werd deze brief met geheime informatie over een ondergrondse beweging gezonden. Ik voorzag dit uiteraard. Alle informatie en alle namen waren zodanig gekozen, dat zij de geheime politie zouden misleiden. Ik wilde alleen maar de onbetrouwbaarheid onderzoeken van iedere kerkelijke leider, die op één of andere wijze in verbinding staat met de Wereldraad van Kerken en hier had ik het bewijs. Geloof de communisten of hun medeplichtigen nooit!

Ik kom van achter het ijzeren gordijn. In Roemenië hebben we gezien hoe zij kunnen liegen. De eerste dag, dat de Sovjet troepen ons land binnenkwamen, hingen zij aan plakbiljetten op in de straten. Daarin verzekerden zij de Roemeense bevolking, dat zij niet van plan waren de maatschappelijke orde in Roemenië te veranderen. Nadat het nazisme vernietigd zou zijn, zouden de Sovjet troepen naar Rusland terugtrekken. Maar slechts zeer kort daarna kwam Vishinsky, de staatssekretaris van Buitenlandse Zaken, het bureau van onze koning binnen, sloeg met zijn vuist op tafel en beval hem een communistische regering te benoemen. In ons land was niemand op de hand van de communisten, maar de Russen hebben ons eenvoudig een communistische regering

Andere priesters en predikanten, die men naar hun beweegredenen vraagt, zullen antwoorden dat het Westen hen in de steek heeft gelaten en dat zij geen andere mogelijkheid zien.

Met de hogere kerkelijke funktionarissen is het een ander geval. Zij dienen het communisme willens en wetens. Zij worden tevens gebruikt om het communisme in de westerse landen te verbreiden. Maar er bestaat achter het ijzeren gordijn nog een kerk, een kerk die de waarheid getrouw heeft bewaard en die ieder jaar duizenden martelaars heeft. Dat is de Ondergrondse Kerk. De bittere ervaring heeft de Ondergrondse Kerk wijs gemaakt en haar leden worden naar de officiële kerken gezonden als priesters en predikanten. Leden van de Ondergrondse Kerk hebben zelfs hoge posten in de officiële kerk bereikt en sommige bisschoppen, die in Genève komen of naar de Nationale Raad van Kerken in Amerika zijn in het geheim lid van de Ondergrondse Kerk. De communistische geheime politie is daar niet van op de hoogte. Zij spelen hun rol van agent der geheime politie precies als bisschop Nikolai of aartsbisschop Nikodim. Zij spelen de rol van trouw dienaar van het communisme, maar zij behoren tot de Ondergrondse Kerk. En van hen weten wij hoe korrupt en misleid sommige leiders der westelijke kerken zijn en hoe de communistische bisschoppen na hen ontmoet te hebben, bij een glas wijn, met een vrouw op hun knieën spotten met hun westerse kollega's en ze uitlachen. Ze zeggen dan: „Wij hebben ze weer beet gehad”. (Deze en dergelijke scènes werden ook verteld door Penkovsky van de Russische geheime politie, die als martelaar voor de vrijheid stierf. Hij vertelt hoe de politieke leiders van het Westen worden misleid en hoe de Russen zich daar vrolijk over maken.)

De communisten willen Amerika veroveren en om dat te bereiken, misleiden zij de Amerikaanse christenen. Zij maken daarbij gebruik van enkelen van uw eigen herders.

Als iemand die van zichzelf kan zeggen: „De ganse dag word ik geplaagd, mijn bestraffing is er elke morgen” (Ps. 73 : 14), als iemand die 14 jaren lang de communistische martelingen verduurd heeft, ben ik verplicht de „alarmklok” te zijn voor het land, dat mij gastvrij ontvangen heeft. Ik moet u zeggen, dat u in dodelijk gevaar verkeert.

Zoals ik reeds zei, heeft de Ondergrondse Kerk achter het ijzeren gordijn mensen in de geheime politie en soms zelfs in de communistische regering zitten. Ook heeft de Ondergrondse Kerk mensen in de Wereldraad en in de Nationale Raad van Kerken. Zij heeft overal mensen, die haar op de hoogte houden. De Bijbel heeft ons geleerd, dat wij onze mensen in de burcht van de vijand dienen te hebben. Pas nadat wij in het geheim moesten gaan werken, begonnen wij bepaalde Bijbelgedeelten te begrijpen, die tot dan toe duister

prediken, waar ook bij hoort het veroordelen van alle zonde en misdaad. Zij zijn „vrij” om te verkondigen dat Jezus goed was, maar niet dat Karl Marx fout is.

Zoals de duivel een aarts-leugenaar is, zijn ook de communisten meesters in het bedriegen. Nog onlangs hebben we daar een voorbeeld van gehad. In Rood-China heeft men thans Shakespeare en Beethoven, die grootmeesters der menselijke cultuur, verboden. Dat noemt men daar: „De grote kulturele revolutie”. Men geeft daar aan slechte daden mooie benamingen. Zij kunnen een nieuwe wijze van communistische propaganda-voering de prachtige benaming „christendom” geven.

Ik kom van achter het ijzeren gordijn. In mijn vaderland, Roemenië, zijn duizenden kerken geopend, orthodoxe, katholieke, lutherse, baptistische, en zo voorts. Een buitenlander raakt er van onder de indruk. Hij gaat een Orthodoxe Kerk binnen. Als hij eruit komt is hij verrukt van wat hij gezien heeft, want de orthodoxe liturgie is werkelijk heel mooi. Hij kent echter geen woord Roemeens en weet niet water in deze kerken geprekt wordt. Ik kan het hem wel vertellen.

Ik geef u een duidelijk voorbeeld van een preek, zoals ik die zelf in de kerk van St. Catharina, een Orthodoxe Kerk in Boekarest, gehoord heb. De priester las de tekst: „Christus is onze vrede”. Deze woorden betekenen, dat het Christus is, Die vrede maakt tussen de zondaar en God. De priester verklaarde de tekst zo: „Christus is onze vrede. Wie is tegen de vrede? De Amerikaanse imperialisten en oorlogshiters. Wie is vóór de vrede? De communistische regering. Wat betekenen dus de woorden: „Christus is onze vrede”? Zij betekenen, dat Christus staat aan de kant van de socialistische landen, tegen de Amerikanen en dat voorbeeld dienen alle christenen te volgen”.

Dit is één van de vele typerende preken. Een nieuwe vorm van communistische propaganda. Communistische propaganda vermomd als godsdienst!

De kerk is zeer machtig achter het ijzeren gordijn en de communisten zijn niet zo dom om dat geheel en al te verbieden. Zij vervolgen de kerk, maar gebruiken haar tegelijkertijd, zij maken gebruik van de godsdienst om hun eigen giftige ideologie te verspreiden.

De gemiddelde priester of predikant van de officiële kerken in de communistische landen moet dit kompromis accepteren, soms nadat hij jaren in de gevangenis heeft gezeten, hetzij doordat men hem een hersenspoeling gegeven heeft en hij het goede niet meer van het kwade kan scheiden, hetzij doordat men hem dreigde met een nieuwe gevangenisstraf, met uithongeren of doordat men zijn kinderen niet toestond te studeren.

uit vele van de huidige Russische kranten, waarin de namen staan van hen, die tot vijf of tien jaar gevangenisstraf werden veroordeeld, omdat zij met kinderen over Christus gesproken hadden. Als christen-ouders bent u natuurlijk blij, dat uw kinderen naar zondagsschool gaan. Maar misschien zal uw kind over tien of vijftien jaar onderwijzer aan een zondagsschool zijn. Als u niet bedacht bent op de dreiging van het communisme en als u niet binnen uw eigen kerk met de u door Christus geschonken geestelijke wapens tegen het communisme strijdt, zullen uw zonen en dochters voor een communistische rechtbank ter verantwoording worden geroepen voor de „misdad“ van het aan kinderen over Christus vertellen. Kijk eens naar uw spelende kinderen en tracht ze u voor te stellen met handboeien, geslagen, voor de rechter gesleept, alleen omdat zij trouw aan Christus zijn geweest.

De verdedigers van het communisme spreken over de open kerken van Moskou, van Leningrad, van steden in de satelliet staten. Zij laten christelijke tijdschriften zien, die in die landen verschijnen, zoals „Het tijdschrift van het Moskouse Patriarchaat“, „De boodschapper van de Broeders“, 1) „Het orgaan van de Russische Baptisten“, en dergelijke.

Ik geloof meer in logika dan in veronderstelde feiten, omdat vervalsingen als feiten vermomd kunnen zijn. In het Oude Testament lezen wij, hoe de vrouw van Potiphar hem de kleren van Jozef toonde, waarmee zij hem bewees dat Jozef haar had willen verkrachten. Zij had het „bewijs“ in haar handen, maar het „feit“ was niet waar.

Als iemand mij foto's zou tonen en beweren, dat ze in de hel zijn opgenomen, en men zou opnamen laten horen uit de hel, waarin God wordt geprezen en van liefde wordt gewaagd, en als die beelden en geluiden mij zouden tonen hoe gelukkig men in de hel is, dan zou ik beelden noch geluiden geloven, ik zou mijn ogen niet geloven. Ik zou geloven wat de logika mij zegt: Waar de satan regeert, kan geen geluk bestaan en geen verheerlijking van Christus.

Het communisme is satanisch. Zelfs enkele van de leden van de Wereldraad van Kerken die het nauwst met het communisme samenwerken, zeiden mij dat naar hun mening het communisme duivels is. In het openbaar spreken zij dit niet zo uit, maar zij erkennen het in gesprekken met mij. Wel, de duivel zou toch zeer dom doen met het vrijgeven van de ware christelijke leer. Waar satan regeert, bestaat de vrijheid niet. Er bestaan kerken, maar dat zijn kerken die de vrijheid van eredienst slechts hebben gekregen door af te zien van hun plicht om het volle Evangelie te

1) is Darbisten („Vergadering der gelovigen“).

broeder Visser 't Hooft vriendelijke groeten, maar hij heeft mij nooit te spreken gevraagd.

Prof. Hromadka, een aartsverrader, die bij zijn bezoek aan Moskou werd geprezen door Mikoyan, de rechterhand van Stalin bij de massamoorden op christenen, werd eveneens feestelijk onthaald in Genève. Maar ik heb nooit gehoor gevonden. Niemand heeft gevraagd waarvan ik leef en of ik genoeg te eten heb. (Ik heb dat ook niet nodig, in mijn levensbehoeften wordt voorzien, maar het zou niet meer dan normaal zijn geweest om het te vragen.) Maar wat belangrijker is, zij hebben mij niets gevraagd over wat er in Roemenië gebeurt en hoe de christenen daar het maken.

De harten van de Roemeense christenen bloeden, omdat zij weten dat hun verraders in Genève warm worden ontvangen en zij zelf niet de kans krijgen om te zeggen wat er gaande is. Heel beleefd zei men mij: „Komt u alstublieft niet naar Genève, want de communisten zullen het te weten komen en er door geïrriteerd worden”, alsof de communisten ook in Genève dewet voorschrijven en niet alleen in de Sovjet landen.

Ik heb Engelse kerkelijke leiders gevraagd: „Waarom hebt u gedineerd met onze inquisiteurs?” Het antwoord luidde: „Als christenen moeten wij vriendschap en broederschap koesteren voor iedereen, de communisten niet uitgezonderd”. En men vroeg mij of ik het niet eens was met deze christelijke houding.

Ik ben iemand die in geen veertien jaar de Bijbel heb gelezen. Veertien jaar lang heb ik geen boek of stukje papier in mijn handen gehad. Daarom zullen anderen ongetwijfeld de Bijbel beter kennen dan ik. Toch meen ik mij te herinneren dat er in de Bijbel staat: „de vriendschap der wereld is vijandschap tegen God”. Maar daargelaten wat de Bijbel zegt, vroeg ik verder: „Aangenomen dat men in vriendschap met iedereen moet leven, waarom sluit u dan alleen vriendschap met onze beulen en niet met hun slachtoffers?”

Een vooraanstaand Engels geestelijke en alle anderen, die bij hem waren, vierden feest met onze beulen en verraders. Hij gaf zelfs geen honderd dollar voor de gezinnen van de christen-martelaren. De Wereldraad van Kerken en de grote organisaties, die door hen worden vertegenwoordigd, hebben met deze martelaren nooit gemeenschap gezocht. Die zijn met de liefde van deze christelijke organisaties nooit in aanraking gekomen. De communisten echter wel. Strekt de liefde Gods zich niet uit tot goeden en bozen? De liefde van deze mensen ging echter slechts uit tot de beulen van de christenen.

Ik heb het niet over mijzelf (ik ben een zeer onbetekenend iemand en ik hoorde tot de zwakken en kleinen in de gevangenis), maar ik verbleef daar met helden en heiligen tot wie ik mijn ogen niet

en de Hebreeuws-Christelijke Alliantie. Ik ben nu voor korte tijd in de Verenigde Staten en ik heb, zonder succes tot op heden, getracht een afspraak met u te maken, die vóór juni zou moeten plaatsvinden.

Ik heb lange tijd niet aan de Wereldraad van Kerken in Genève willen schrijven, omdat ik haar niet tot materiële verplichtingen aan mij wilde brengen, maar nu ik mijn dagelijks brood heb, heb ik het gedaan, uit een verdrietig hart.

Dit verdriet werd veroorzaakt door een artikel dat ik las in de „International Review of Missions”, uitgegeven door de Wereldraad van Kerken, in het nummer van januari 1966. Hierin wordt geschreven, dat „Orthodoxe Kerk en het protestantisme in Roemenië groeien in een sfeer van algehele godsdienstvrijheid”. Ik vroeg Dr. Visser 't Hooft om mij, als deze bewering op waarheid berust, op de volgende vragen te antwoorden:

1. Wat is het adres van het Bijbelgenootschap in Roemenië? (in Roemenië bestaat geen Bijbelgenootschap). Kan hij mij één Bijbel laten zien, die in de laatste 20 jaren in Roemenië gedrukt is?
2. Kan hij mij één boek noemen, dat in de laatste 20 jaren door een protestant werd gepubliceerd?
3. Wat is het adres van de CJMV in Roemenië?
4. Kan hij mij het adres en de aanvangstijden geven van één zondagsschool in Boekarest?
5. Hoe luiden de naam en het adres van één christelijke liefdadigheidsvereniging in Roemenië?
6. Waar kan ik luisteren naar een christelijke radio-uitzending in Roemenië?
7. Waar zijn de predikanten Vacareanu, Nailescu, Ghelbegeanu en anderen? (Zij zitten gevangen om hun geloof.)

Ik zou hem nog vele van dergelijke vragen willen stellen.

Waarom worden er welbewust leugens verteld, die spotten met het lijden van mijn vaderland en met het lijden van de kerk daar? Als mijn kapper wegens diefstal gevangen genomen zou zijn en weer vrij kwam, zou ik naar hem toe gaan en hem helpen en vragen naar zijn ervaringen in de gevangenis. Ik heb, als Roemeens predikant, veertien jaar gevangen gezeten, voornamelijk omdat ik voor de Wereldraad van Kerken werkte en men heeft mij niets gevraagd over mijn ervaringen en over wat ik weet van de situatie in Roemenië.

Aartsbisschop Moiescu, van wie zelfs het kleinste kind in Roemenië weet, dat hij een verrader en een lid van de geheime politie is, werd in Genève feestelijk onthaald. Ik heb gevangen gezeten met 400 christenen, die door deze zelfde Moiescu waren verraden. Hij brengt verslag uit over wat er in Roemenië gebeurt. Mij zendt

alle kleine dingen gaven en de belangrijke zaken van de wet nalieten, veracht u het bloed van de martelaren.

Toen ik u enkele van deze dingen noemde, boog u het hoofd en zei: „Wij zijn niet te verontschuldigen”. Ik hoop, dat het niet bij dit gevoel van schaamte blijft, maar dat het in daden zal worden omgezet.

Men kan niet tegelijkertijd bruggen naar de schapen en naar de wolven slaan. Men moet met zijn gehele hart staan aan de zijde van de onderdrukten óf aan de zijde van de onderdrukkers. Die twee zijn niet te verenigen. Er moet een duidelijk standpunt worden ingenomen.

Achter het ijzeren gordijn bestaat een zeer serieuze oecumene. Calvin leerde ons, dat niet alles in het katholicisme verkeerd is.

U gelooft in de heilige Drie-eenheid, voor u is de Bijbel een heilig boek, u hebt dezelfde geloofsbelijdenis als wij. Slechts met enkele van uw leerstellingen kunnen wij protestanten ons niet verenigen.

Maar gewoonlijk worden de rooms-katholieke christenen achter het ijzeren gordijn vervolgd om de geloofsbeginselen die wij gemeen hebben en niet om wat ons scheidt. Christenen in communistische landen zijn verenigd in strijd en lijden voor dezelfde beginselen. Met deze vorm van oecumene ben ik het geheel eens.

Maar een oecumene tussen katholieke kerkelijke leiders, die niets geven om de kerk der martelaren in een derde gedeelte van de wereld en protestantse leiders die net zo zijn, is goddeloos.

Bij de eerste christenen werd Rome geëerd als de stad, die de meeste martelaren had voortgebracht. Dit geldt thans voor de ondergrondse kerk in de communistische landen. Er moet geluisterd worden naar destem van de ondergrondse kerk, en christenen van alle confessies moeten zich met haar verenigen in haar heldenstrijd voor Christus en tegen het communisme.

Met christelijke liefde,
R. Wurmbrand

Uittreksels uit een brief aan een leider van de Wereldraad van Kerken.

Geachte broeder,

Wellicht kent u mijn naam niet. Ik ben een luthers predikant, afkomstig uit Roemenië waar ik als vertegenwoordiger van de Wereldraad van Kerken gewerkt heb. Naderhand heb ik in Roemenië 14 jaar gevangen gezeten en één van de voornaamste aanklachten tegen mij was, dat ik vertegenwoordiger was van wat men in die tijd een imperialistische spionage-organisatie noemde: de Wereldraad van Kerken.

Ik werd uit Roemenië vrijgekocht door de Noorse Israël-zending

Dit zijn een paar pauselijke uitspraken en omdat zij niet „ex cathedra” zijn uitgesproken, behoeven zij door de katholieken niet als onfeilbaar beschouwd te worden. Maar laat mij u dan herinneren aan een dekreet, het dekreet van de Opperste Congregatie van het Heilig Officie van de rooms-katholieke kerk, gedateerd 2 juli 1949: „Gelovigen, die aanhanger zijn van de materialistische en anti-christelijke leer van de communisten, en in het bijzonder zij, die het verdedigen en propageren, brengen ipso facto de excommunicatie over zich, die speciaal aan de Heilige Stoel is voorbehouden”.

Dit dekreet is niet alleen bindend voor hen, die aan de Heilige Stoel zijn onderworpen, maar ook voor degene die er op zit. Slechts één vraag rijst hierbij. Is het alleen een misdaad om met een wolf samen te gaan als hij er als een wolf uitziet? Of wordt de misdaad nog erger als de wolf gehuld in schaapskleren verschijnt? Dient een kerkelijk leider niet in staat te zijn onderscheid te maken tussen echte schapen en vermomde wolven?

Communisten vermommen zich thans als propagandisten voor wereldvrede, indien men hen tenminste in het bezit laat van wat zij gestolen hebben en hen vrij laat zich voor te bereiden op de sprong naar de wereldrevolutie. De communisten, die het Tibetaanse volk ontworteld hebben, die anti-semitisme bedrijven, die honderdduizenden naar Siberië hebben gedeporteerd alleen omdat zij Lithauers, Joden, Duitsers of Roemeniërs waren, die de mensen om hun godsdienst vervolgen, die hele volkeren in een staat van hongersnood brachten, doen alsof zij vechten tegen de armoede. Moeten zij niet onmaskerd worden? Moeten de schapen niet gewaarschuwd worden voor deze nieuwe misleiding?

Bij rooms-katholieken en protestanten is de dialoog met het marxisme thans in zwang. Maar waarom voeren de marxisten slechts een dialoog met de christenen in het Westen? Waarom verbieden zij de prediking van de gehele waarheid van Christus in hun eigen land? Waarom voeren zij geen dialoog met de kardinalen Wysinski en Mindzenty? Waarom gaan zij niet naar het hiernamaals om dialogen te voeren met de miljoenen christenen, die zij gedood hebben? Christenen kunnen met niemand een dialoog voeren. Een wiskunde-leraar diskussieert niet met zijn leerlingen over wiskundige stellingen. Hij legt ze voor en zij moeten ze aanvaarden. Evenzo kennen de christenen een vaststaande waarheid, die God hun geopenbaard heeft. Zij geven die door, het is geen onderwerp van discussie.

Door een houding van toegeeflijkheid tegenover het communisme, door uw stilzwijgen over de communistische terreur, door te diskussieren over het eten van vlees op vrijdag terwijl het bloed van uw broeders wordt vergoten, zoals de farizeërs tienden van

De eigenlijke titel van een paus is „Pontifex Maximus”. Pontifex is het Latijn voor „bruggenbouwer”. Iedere christen bouwt bruggen. Met tranen, smeekbeden en zelfopoffering bouwt ieder christen bruggen waarover de zondaar van de hel naar de hemel kan gaan. Voor de redding van zondaren en misdadigers is de liefde en de hulp van christenen bedoeld. Maar die zijn alleen bestemd voor de zondaars en misdadigers en niet voor de zonde en de misdaad. Wij moeten de communisten liefhebben, maar hun zonde, het communisme, niet. Jezus leerde ons de zonde te haten en de zondaar lief te hebben. De laatste pausen en met hen sommigen van de leiders van het protestantisme, hebben het communisme geaccepteerd, inplaats van de mensen, die zich in haat tegen hun goddeloze systeem verbonden, lief te hebben.

Er bestaat geen mogelijkheid om een brug te slaan tussen misdaad en rechtvaardigheid.

De paus sluit konkordaten met communistische landen, terwijl het Vaticaan vroeger bisschoppen voor de geringste samenwerking met de communisten excommuniceerde. Is dat rechtvaardig? Zoals men van mij kan verwachten, geloof ik niet dat de paus de stedehouder van Christus is. Maar de paus dient te geloven in de onfeilbaarheid van de paus. De paus dient te respekteren wat een paus zegt.

Daarom haal ik hier een aantal uitspraken van pausen over het communisme aan:

PIUS IX IN „QUI PLURIBUS” (1846):

Het communisme is absoluut tegenovergesteld aan de natuurwet en, eenmaal aanvaard, zal het de totale vernietiging van rechten, eigendom en bezittingen van alle mensen en zelfs van de maatschappij met zich brengen (konkordaten met hen, die alle rechten vernietigen).

PAUS LEO XIII IN „QUOD APOSTOLICEM UNERIS” (1878):

Het communisme is de dodelijke kwaal, die zich tot in het merg van de menselijke samenleving nestelt, met als enig doel haar vernietiging (konkordaten sluiten met een slopende ziekte. Waarom zouden artsen geen konkordaat met andere ziektes zoals cholera sluiten?).

PAUS PIUS XI IN „HET ATHEISTISCHE COMMUNISME” (1937):

Het communisme berooft de mens van zijn vrijheid, het ontdoet menselijke wezens van hun waardigheid en het neemt alle morele beperkingen weg, waardoor de uitbarstingen van blinde driften beteugeld worden.

Er zijn naties met de funktie van onderwijzer en er zijn „leerling-naties”. De meest beschaafden moeten de besluiten nemen. De Verenigde Staten verliezen het vermogen om nuttig te zijn als zij altijd de toestemming van analfabeten en kannibalen nodig hebben. Maar hoe dan ook, de paus — van wie u meent, dat hij de stedehouder van Christus is — sprak voor de algemene vergadering. Hij uitte woorden van hoogachting en waardering voor al de aanwezige vertegenwoordigers, zonder enig onderscheid te maken tussen christenen, regeerders die het christendom vrijheid schenken en degenen die de christenen ter dood brengen. Voor hem waren ze allen gelijk, hij toonde voor allen hetzelfde respect, naar zijn mening zochten allen, zij die de vrijheid liefhebben en de misdadigers, die door verraad en terreur hele landen gestolen hebben, de vrede, en hij gaf hen allen dezelfde zegen. Maakt Jezus geen enkel verschil tussen Herodes, de farizeërs, onschuldige kinderen en Zijn discipelen? Is dit niet misleidend? Had de paus niet zijn solidariteit met de martelaren van onze dagen tot uitdrukking moeten brengen? Had de paus niet moeten protesteren tegen het vermoorden van zijn eigen kudde?

Had hij het spreekgestoelte van de organisatie van de Verenigde Naties niet moeten gebruiken om de mensen te wijzen op de dreiging van het communisme voor het Westen? De lijdende rooms-katholieken achter het ijzeren en bamboe gordijn hadden het recht, dat van hem te verwachten. Hij heeft gefaald. Ook de encycliek „Vrede op Aarde” van de overleden paus Johannes XXIII was misleidend. Verleiding en liefde gebruiken dezelfde woorden. Als ik van een meisje houd en haar tot vrouw wens, zeg ik: „Ik houd van je”. Als ik een meisje voor één nacht zou begeren om haar daarna als een vod te laten liggen, zou ik dezelfde woorden „Ik houd van je” gebruiken. Voor het woord „vrede” geldt hetzelfde. Iedere gangster vraagt zich af waarom de politie hem niet met rust laat. Hij heeft gestolen en vraagt zich af waarom de politie hem opjaagt. Een dief steelt een portemonnee. De communisten hebben landen met miljoenen inwoners gestolen. Nooit heeft enige natie bij vrije verkiezingen een communistische regering gekozen. Zij zijn dieven op internationaal niveau. Natuurlijk wensen zij vrede. Wat zij hebben gestolen, dient van hen te blijven en zij willen in vrede hun volgende stappen doen. Dat betekent het woord „vrede” voor hen. Voor christenen is het begrip „vrede” verbonden met het begrip „gerechtigheid”. Er zal vrede heersen als de dief zijn verdiende straf krijgt en als het gestolene aan de rechtmatige eigenaar is teruggegeven.

Paus Johannes hield een pleidooi voor „vrede” zonder een duidelijk standpunt tegen het communisme en vóór de overheerste volkeren in te nemen. Daarmee misleidde ook hij de christenen.

en die de rooms-katholieke jeugd vergiftigden met het atheïsme. Niet alleen Stalin is verantwoordelijk voor deze misdaden. Toen Stalin de christenen ter dood veroordeelde, waren Podgorni, Gromyko, Breshnev en anderen zijn beulen. De paus heeft de met bloed bevlekte moordenaarshanden geschud, in plaats van hen openlijk aan de kaak te stellen en de zijde van de martelaars te kiezen.

In Rood China zijn vier priesters levend verbrand. In Canton heeft men nonnen gedwongen op een kruis te trappen. Alle kerken zijn gesloten en ontwijd met beelden van Mao Tse Tung. Terwijl dit gebeurde, namen de Amerikaanse bisschoppen in een bijeenkomst een besluit over de belangrijke zaak van het vlees eten op vrijdag.

Geen woord van verbondenheid met de slachtoffers van het communisme werd gesproken. Zij protesteerden niet. In een film-verslag zag ik de glimlachende gezichten van deze bisschoppen, ik zag uw eigen glimlachende gezicht en ik vroeg mij af: „Behoort gij werkelijk tot dezelfde kerk, hetzelfde lichaam, als deze martelaren? Hoe komt het dan dat uw gezicht hun martelingen niet weerspiegelt? Als één lid van het lichaam pijn lijdt, lijden toch alle andere leden mede?”

Ik heb talloze diensten in rooms-katholieke kerken in Amerika bijgewoond. Ik heb horen spreken over martelaren, die eeuwen geleden leefden — en voor wie ook ik zeer veel waardering heb — maar slechts bij hoge uitzondering sprak iemand in zijn prediking over de thans levende heiligen en helden van de rooms-katholieke kerk, die in het communistische kamp voor hun geloof sterven. Ik heb de toespraak van paus Paulus tot wat men ten onrechte de „Verenigde Naties” noemt, gelezen. In feite is het een organisatie van een aantal naties, die het niets zijn met elkaar. En bovendien zijn de naties van een derde van de wereld er niet vertegenwoordigd. Degenen, die er zitting in hebben, zijn niet de vertegenwoordigers van de Russische, Roemeense, Bulgaarse of Poolse natie, maar de overheersers van die naties, de massa-moordenaars der christenen. Ik zelf geloof helemaal niet in de organisatie van de Verenigde Naties. Een school kan men niet volgens democratische beginselen leiden. Alleen de onderwijzers nemen beslissingen, niet de leerlingen bij meerderheid van stemmen. In een ziekenhuis beslist niet de stem van de patiënten, maar alleen de arts.

De Verenigde Staten, Groot-Brittannië en de Congo (waar slechts twee jaren geleden zendingen nog slachtoffer van het kannibalisme waren), Gabon, Laos en Sierra Leone zouden geen besluiten moeten nemen bij meerderheid van stemmen. Dat zou betekenen, dat de ongeletterde en onderontwikkelde naties door hun meerderheid over de toekomst van de wereld kunnen beslissen.

eeuwigheid duurden, omdat in die sekonden een beslissing viel voor de eeuwigheid. Toen kwam er een glans op zijn gezicht. Ik geloof in de verheerlijking. Ik heb het zelf gezien. En de priester opende zijn mond. Hij sprak nog niet. Maar op dat ogenblik begreep ik een Bijbeltekst, die mij altijd heel vreemd was voorgekomen. Mattheus schrijft in de tekst vóór de bergrede: „Jezus opende Zijn mond en leerde hen, zeggende:” Wat voor zin hebben die woorden? Niemand kan spreken met zijn mond dicht. Nu begreep ik het. Toen, op de berg, gebeurde hetzelfde dat ik nu voor mijn ogen zag.

Het openen van de mond was een beweging met een eigen betekenis. De priester had alleen nog maar zijn mond geopend. Hij sprak nog niet, maar wij waren allen met ontzag vervuld. Wij wisten, dat er nu een parel uit zijn mond zou komen.

Toen zei de priester met een zeer ootmoedige, maar vastbesloten stem: „Luitenant, toen ik priester werd, wist ik dat in de geschiedenis van de kerk duizenden priesters om hongerloof zijn gedood. Desalniettemin werd ik priester. Ik wist wat ik koos. En zo vaak ik het altaar naderde, gekleed in het prachtige priesterlijke gewaad, beloofde ik God, dat ik Hem evenzeer zou dienen als ik het uniform der gevangenen zou dragen. Luitenant, gevangenschap is een zeer armzalig wapen tegen het geloof. Ik heb Christus lief met mijn gehele hart”.

Het spijt mij, dat ik u niet kan laten horen hoe hij die woorden: „Ik heb Christus lief” uitsprak. Het was alsof je Julia over Romeo hoorde spreken. Wij, de anderen, schaamden ons omdat wij in Christus geloofden. Deze man beminde Hem zoals een bruid van haar bruidegom houdt.

De luitenant vroeg verder: „En gelooft u ook nog steeds in de paus?”

De priester, die zeer goed wist, dat zijn antwoorden hem het leven konden kosten, antwoordde oprecht: „Sinds Petrus is er altijd een paus geweest. En tot de wederkomst van Jezus zal er altijd een paus zijn. De tegenwoordige paus (het was Pius XII) heeft u geen hand gegeven en geen enkele paus zal dat ooit doen”.

Deze man is later vreselijk gemarteld. Daarna hoorden wij niets meer van hem. Het is onwaarschijnlijk, dat hij nog leeft. Hij heeft zijn jonge leven niet alleen voor Christus, maar ook voor zijn geloof in de paus gegeven. Wateenschok moet het voor hem zijn, waar hij ook moge wezen, in dit leven of in het hiernamaals, als hij ontdekt dat hij zich vergist heeft. De paus heeft de hand gedrukt, eerst van Gromyko, later van Podgorni, leden van de Sovjet regering, die duizenden rooms-katholieken en miljoenen andere christenen heeft gevangen genomen en gedood. De paus heeft de hand gedrukt van hen, die talloze kerken hebben gesloten

BRIEVEN AAN KERKELIJKE LEIDERS

Brief aan een r.k. aartsbisschop.

Aan Zijne Eminentie, de aartsbisschop van.....

Monseigneur,

Het heeft mij zeer veel genoeg gedaan, dat ik in de gelegenheid was om met een vooraanstaande persoonlijkheid van de rooms-katholieke kerk in Amerika te spreken. Maar in een kort gesprek kan niet alles gezegd worden. Ik beschouw het als mijn plicht, u het volgende te schrijven.

Bij ons in Roemenië is een kanaal aangelegd met slavenarbeid. Er hebben 200.000 mannen en vrouwen, die honger leden en afgeranseld werden, aan gewerkt. Duizenden stierven. Men at er ratten en slangen. Mijn eigen vrouw heeft er gras gegeten, zoals het vee.

Bij dit kanaal was er een zogenaamde „godsdienstige afdeling”, een afdeling die uitgeroeid moest worden. Daartoe behoorden bisschoppen, priesters en predikanten van alle richtingen, of, zoals wij dat noemden, van alle „verdoemderichtingen” (het is de bedoeling van Christus, dat wij één zullen zijn). Maar er waren niet alleen ambtsdragers. Boeren, jonge jongens, iedereen die om zijn trouw aan Christus gevangen was genomen, werd ondergebracht in deze groep, die bewaakt werd door gewone misdadigers, aan wie men vrijlating had beloofd als zij de christenen zouden martelen.

Deze belofte heeft men niet gehouden, maar de misdadigers, die toch de hoop op vrijheid koesterden, wedijverden in het martelen van christenen. Wee degene, die betrapte werd als hij een kruis sloeg, zijn handen in gebed vouwde of een woord over Christus sprak! Hij moest er bloedig voor boeten.

Op een zondagmorgen kwam de politieke officier van het kanaal de eenheid inspekteren en wees in het wilde weg een jonge man aan. Hij vroeg hem: „Wat is uw beroep?” Hij antwoordde: „Ik was en ben nog steeds een rooms-katholiek priester”. De communist vroeg hem toen spottend: „Geloof u nog steeds in Christus?” Een paar sekonden lang sprak de priester niet, sekonden die een

Bewust of onbewust zijn sommige Amerikaanse leiders dag en nacht bezig om Amerika's verzet tegen het communisme te doen verslappen en om de burgers in slaap te wiegen.

In mijn ogen betekent dit verraad.

Het is verraad aan de miljoenen, die dezelfde tol zullen moeten betalen, die wij in Roemenië moesten betalen.

Het is verraad aan hun kinderen, die zullen lijden wat onze kinderen hebben geleden.

Het is verraad aan de geknechten van de hele wereld, die Amerika als hun hoop voor de toekomst beschouwen.

Afvallige kerken kunnen een overeenkomst met het communisme sluiten, maar het ware christendom zal dit nooit doen.

Amerikanen, leert van onze tragedie!

Amerikanen, herinnert u Pearl Harbour!

durfde opslaan en wier schoenen ik niet waard was vast te maken. Bij sommige predikanten in de gevangenis had men het gevoel, dat slechts het aanraken van hun kleren genoeg was om beter te worden. Toch verhongerden thuis hun kinderen en velen van hen zijn gestorven.

Zij hebben niets gemerkt van de liefde en broederschap, die de Wereldraad van Kerken en de grote christelijke organisaties aan hun beulen tonen.

Ik spreek voor hen, die zelf niet kunnen spreken, omdat zij nog steeds geketend zijn. Ik ben een onwaardige, maar ik spreek voor de waardigste christenen van de twintigste eeuw. Wij hadden in Roemenië heiligen en helden zoals de eerste christenen die kenden. In plaats dat hun namen overal in de geschriften van de Wereldraad van Kerken gepubliceerd worden, tref ik steeds weer de namen van de verraders aan en tot hen richt men woorden van „begrip” en „vriendschap” — tot hen, die de christenen vermoorden. Ik vraag mij af waarom de aartsbisschop van Canterbury de paus bezocht, die immers gezond is en geen behoefte heeft aan zijn bezoek. Hij is in Rome geweest, maar waarom is hij niet een bezoek gaan brengen aan de graven van de rooms-katholieke bisschoppen, die in Roemenië in gevangenschap zijn gestorven? Waarom legde hij geen bloemen op hun graf? Waarom voerde hij geen persoonlijk gesprek met één van de protestantse bisschoppen van Roemenië?

Ik spreek vanuit het bloedende hart van de Roemeense christenen die werden, worden en zullen worden vervolgd. Wij zien toe hoe onze kinderen door het atheïsme worden vergiftigd en hersenspoelingen ondergaan. Het mag u dwaas voorkomen, maar in onze gevangenschappen heeft men priesters gedwongen de mis op te dragen over uitwerpselen en urine en men dwong de christenen op die wijze ter communie te gaan. Men heeft priesters en predikanten gedwongen tot de meest obscene en smerige handelingen, die ik hier niet neer kan schrijven.

Mocht u de geringste twijfel hebben over de echtheid van deze afgrijselijke martelingen, komt u dan mijn lichaam bekijken — het zegt meer dan alles wat ik in woorden kan zeggen. Mijn lichaam is niet alleen een gemarteld mensenlichaam, maar in mij zult u het lichaam van het Roemeense volk en de Roemeense kerk zien, die gemarteld werden en nog steeds worden.

Ik heb getracht te spreken met de Nationale Raad van Kerken in Amerika en ik heb getracht met u te spreken. Dat heeft geen resultaat gehad. Men zei mij, en dat geloof ik, dat uw agenda vol is en dat u nauwelijks tijd hebt om uw middag- en avondmaaltijd te eten. Ik heb in 14 jaar geen middag- en avondmaaltijd gehad en ik vind dat kerkelijke leiders zichzelf eens vastendagen moesten

opleggen, dat zij bereid moeten zijn om te luisteren naar hen, die geleden hebben en dat zij dienen in te zien, dat het hun plicht is om het communisme, dat de christenen martelt, te bestrijden en niet om er vriendschap en gemeenschap mee te hebben.

Ik weet, dat een onbeduidend predikant als ik in den regel niet een dergelijke brief aan hoge kerkelijke autoriteiten schrijft. Het klinkt u wellicht allemaal abnormaal in de oren, maar ik spreek dan ook vanuit een abnormale situatie, vanuit de situatie van een kerk, die de grenzen van het lijden heeft bereikt.

Hromadka reikte Mikoyan de hand. Wist hij, dat toen juist 150 baptisten predikanten door Mikoyan naar Siberië waren gedeporteerd? Wij hebben een lijst met namen van deze 150 predikanten. Ik heb het lijden van mijn kerk voor u uitgegoten. Ik zal nooit mijn gezondheid terugkrijgen, want in plaats van te trachten te vergeten wat ik meegemaakt heb, moet ik telkens weer mijn wonden open maken als ik anderen vertel over het lijden van onze kerk, uw kerk en de mijne.

In het verleden is veel gesproken over vreedzame co-existentie. Ik ben geen politikus en ik weet niet wat de beste politiek is, maar ik weet dat als naties dan al vreedzame co-existentie met de internationale dievenbende van het communisme kunnen onderhouden, dat kerkelijke gemeenschappen nooit in vreedzame co-existentie met het atheïsme kunnen leven en dat zij er tot het uiterste tegen moeten vechten. Neemt u mij de stijl van deze brief niet kwalijk. Hij is geschreven door een man, die in 14 jaar gevangenschap wellicht zijn manieren heeft verloren. Een lijdende ziel roept tot u. Jezus heeft naar zulke kreten altijd met ontferming geluisterd. Ontvang deze brief alstublieft op dezelfde wijze en tracht met de meeste spoed een ontmoeting te regelen. Een lijst van mijn afspraken heb ik hierbij ingesloten, alsmede een certificaat dat u in bijzonderheden vertelt wie ik ben. Ik zie uw antwoord tegemoet.

Dr. Visser 't Hooft heeft nooit op mijn brief geantwoord. Ik vraag mij af of hij een brief van de verrader Justin Moisesescu ook niet beantwoord zou hebben.

Tracht u in mijn plaats te denken en u te realiseren hoe ik mij voelde toen ik bij de Nationale Raad van Kerken onder het wachten de geschriften van de Nationale Raad doorkeek. Ik had in geen veertien jaar iets gelezen en het eerste waar mijn oog op viel, was een artikel, waarin de Nationale Raad Prof. Altizer verdedigt tegen de methodistische bisschop, die hem van de universiteit wilde uitsluiten. In het tijdschrift van de Nationale Raad werd gezegd, dat een professor in de theologie het recht heeft om te zeggen, dat „God dood is”. Als God dood zou zijn, zouden wij allemaal al

lang dood zijn geweest. Wij hebben veertien jaar uit Gods hand geleefd. Gevangen christenen werden aan kruisen gebonden en de kruisen werden op de grond gelegd. Driemaal per dag werden de andere gevangenen gedwongen hun behoeften te doen op de gezichten en lichamen van deze mensen, waarna de kruisen weer rechtop gezet werden.

Als deze christenen de nabijheid van de levende God niet hadden ervaren, zouden zij en hun geloof het niet hebben overleefd.

Het tweede dat ik las, was dat de Nationale Raad Amerika vroeg om toelating van Rood China tot de Verenigde Naties, maar over het lijden van de Chinese christenen werd met geen woord gerept. In de laatste zitting van de Wereldraad van Kerken in maart, werd er een beslissing genomen die mij zeer vreemd voorkomt. „De Wereldraad van Kerken verzoekt Amerika de gevechten met het communisme stop te zetten en verzoekt verder de oostelijke landen niet langer te streven naar de gewelddadige omverwerping van de regeringen over de gehele wereld”.

Eén verschil was er echter toch. In Oost-Europa publiceert niemand uw resoluties. In het Oosten weet niemand er van. Dus terwijl u morele ontwapening in het Westen toepast, weet het Oosten niets van u. Het is zo iets als een politieman ontwapenen terwijl hij met misdadigers vecht, in de hoop dat de misdadigers het vechten wel zullen opgeven, maar de misdadigers luisteren niet eens naar u. Ik bezit een brief van het Centraal Comité van de Chinese Communistische Partij aan de Communistische Partij van China, waarin wordt aangegeven hoe het communisme de leiding van de kerken moet winnen. Streven de communisten er niet doelbewust naar, de Wereldraad van Kerken in handen te krijgen en zijn zij daar niet goeddeels in geslaagd?

Ik hoop zo spoedig mogelijk van u te horen en ik zie een persoonlijk gesprek met u gaarne tegemoet.

Inmiddels verblijf ik, hoogachtend,

uw liefhebbende broeder in Christus,
Richard Wurmbrand

Uittreksels uit een tweede brief aan dezelfde leider van de Wereldraad.

Voordat ik met iemand spreek, maak ik hem tot een voorwerp van rustige overdenking, totdat die overdenking overgaat in beschouwing, totdat ik zijn ziel los zie van het lichaam en los van voorbijgaande omstandigheden, en zoals hij eens voor de Rechter zal staan. Ik zie hem niet zoals hij nu is, maar zoals hij dan zal zijn, met berouw over iedere zonde, zoals ik in de jaren van

eenzame opsluiting met diep berouw mijn zonden betreurde. Daardoor ga ik die persoon liefhebben. Ik wens hem het geluk van het eeuwige paradijs, dat zeker bestaat. Ik zou niet gelukkig zijn, als u het daar ook niet zou zijn. Dagelijks mediteer ik en ik weet hoe Jezus smacht naar uw reddingen verheerlijking, hoe Hij dorst naar uw ziel.

Met deze gevoelens heb ik op de negende met u gesproken. Met deze gevoelens schrijf ik u.

„Ik was in de gevangenis en gij hebt mij niet bezocht”. Alle westerse kerkelijke autoriteiten die in de laatste jaren de communistische landen bezochten kan ik dit verwijt maken. U hebt zelfs niet gevraagd om een bezoek aan de duizenden gevangen christenen.

U hebt hun honger lijdende gezinnen niet bezocht. Sommigen van ons kwamen naar het Westen. Hier aangekomen, heeft de Wereldraad van Kerken ons nooit gevraagd of wij te eten hadden, en u hebt het mij ook niet gevraagd. Ik bezit in de hele wereld geen bed, geen laken, geen deken, geen lepel, die ik mijn eigen mag noemen. Met de anderen is het net zo gesteld. Ik ontmoette u na zoveel jaren van onuitsprekelijk lijden. Noch u, noch andere geestelijke leiders (met een enkele uitzondering) hebben één woord van troost voor mij gehad, geen woord om mijn geloof, dat door de vele beproevingen zo zwak is geworden, te sterken. Wij zijn de Zijnen. U hebt uw plicht jegens ons allen verzaakt.

Ds. Milan Haimovici van Roemenië heeft zeven jaar gevangen gezeten wegens het werk, dat hij voor de Wereldraad van Kerken verrichtte. Hij heeft grote kwellingen doorstaan, opdat hij anderen zou beschuldigen en hij heeft dat niet gedaan. Hij is Roemenië uitgekomen. Niemand van de Wereldraad van Kerken heeft naar hem omgekeken.

De Bulgaarse predikant Popov is nu, na dertien jaar communistische gevangenschap, in Zweden. De Wereldraad van Kerken heeft geen geld en geen goede woorden voor hem over gehad.

Bij de laatste conventie van de Presbyteriaanse kerken, evenals in alle bijeenkomsten van de Wereldraad van Kerken, werd besloten bruggen te slaan naar de communistische wereld. De Amerikaanse kerken slaan geen brug naar het miljard mensen dat door het communisme onderdrukt wordt. Wij hebben niet gemerkt, dat u zich om ons bekommerde.

Ons gesprek was dramatisch. Ik sprak hardewoorden tot u, maar we hebben elkaar ook omhelsd en we hebben samen gebeden. Dat was omdat ik u liefheb, waar anderen u haten en aanvallen. Nathan beschuldigde David van grote misdaden, maar hij deed dat uit liefde.

Hoe moet ik dat besluit van de laatste Presbyteriaanse conventie uitleggen om bruggen te slaan naar het communisme, „met het

risiko dat men de nationale veiligheid van Amerika in gevaar brengt"? Wat hebben de Rosenbergs gedaan? Ook zij sloegen een brug naar het communisme, waarmee zij de nationale veiligheid van Amerika in gevaar brachten. Zij kregen de elektrische stoel. En nu wil de Presbyteriaanse conventie trachten dezelfde brug te slaan. De Nationale Raad en de Wereldraad van Kerken doen hetzelfde, en vele andere kerkgenootschappen met hen! Wat mij zeer verdrietig maakt, is dat er op de dag na de publikatie van deze beschamende besluiten, geen demonstraties plaatsvonden van miljoenen Amerikanen met goede vaderlandse gevoelens, om tegen deze beslissingen en het feit dat de kerkelijke leiders hun post blijven bekleden, te protesteren.

Jezus leert ons, onze vijanden lief te hebben. De moordenaar van mijn gezin is in mijn huis bekeerd. Ik heb enkele van mijn communistische bewakers tot Christus mogen leiden. Ik weet wat liefde voor de vijand betekent. Maar hoe kan ik een vijand liefhebben als ik niet met mijn hele hart mijn eigen land en volk liefheb? Het in gevaar brengen van de veiligheid van Amerika is geen holle frase. Het betekent het leven van miljoenen mensen in gevaar brengen. Een miljard mensen leeft onder verschrikkelijke onderdrukking. De communisten hebben gepubliceerd, dat zij miljoenen onschuldige christenen gedood hebben, waarvan Stalin de schuld zou hebben. Maar waar waren Mikoyan, Breshnev, Gromyko en anderen toen? Zij waren de beulen van Stalin. Aan de andere kant bestaat er een wereld van vrijheid voor christenen, en de voor-naamste steunpilaar daarvan is Amerika. Ik heb talloze christenen in de gevangenis zien sterven, die niet alleen op Christus hoopten, maar ook hoopten dat Amerika ons land eens zou bevrijden. De nationale veiligheid van Amerika is een weldaad voor de hele vrije wereld. U brengt die in gevaar omdat u bruggen wilt slaan naar hen die massa-moorden op christenen bedreven hebben? Naar hen die honderden miljoenen kinderen met het atheïsme vergiftigen? Hij, die „één van deze kleinen" doet struikelen, had beter in de diepte der zeeën geworpen kunnen worden. Hoe staat het dan met hen, die miljoenen van deze kleinen doen vallen? Waarom bent u niet in heilige toorn ontstoken tegen deze moordenaars van lichamen en zielen?

U trachtte het goed te maken: „Ook de nationale veiligheid van Amerika". Neen, alleen van Amerika! Want in de oostelijke landen worden resoluties van de Wereldraad van Kerken en van de Presbyteriaanse conventie en van andere westerse geestelijke autoriteiten niet gepubliceerd en niemand maakt er zich druk over. U ontwapent alleen de vrije wereld, hoewel u zegt, haar partij te kiezen en anti-communist te zijn. Waarom zegt u dit niet in het openbaar en bij herhaling?

U hebt mij gezegd, dat ik er verkeerd aan doe, alle martelingen, waaraan de communisten de christenen onderwerpen, te publiceren, omdat op die manier de communisten gehaat zullen worden. Ieder, die mijn prediking gehoord heeft, weet dat ik haat tegen de zonde en liefde voor de zondaren, haat tegen het communisme en liefde voor de communisten verkondig. Het verwijt dat u mij maakt, kan ook de evangelisten gemaakt worden. Door neer te schrijven wat men Jezus heeft aangedaan, maakten zij de Joden gehaat. De wreedheden van het nazisme zouden dan ook niet openbaar gemaakt mogen worden. Maar degenen, die net denken als u, schrijven over de ongerechtigheden, die de Ku Klux Klan begaat en beschuldigen de autoriteiten van de zuidelijke staten van onwettige handelingen tegenover kleurlingen en zorgen er dus voor, dat die autoriteiten gehaat worden. Maar alleen als er sprake is van communisten, dienen we voorzichtig te zijn. Waarom bevoorrecht u hen, als u, zoals u zegt, anti-communist bent?

U zei mij, dat ik er verkeerd aan deed, de communisten misdadigers te noemen, hoewel zij hele landen gestolen hebben. U zei, dat niet iedere communist een misdadiger is. Evenmin was iedere nazi of ieder lid van de Ku Klux Klan een moordenaar. Maar nazi's zijn moordenaars. En communisten zijn misdadigers. Door geweld en bedrog zijn zij aan de macht gekomen en zij heersen overal door middel van terreur. En daartegen hoort u te vechten en de verdrukte christenen te helpen. Daarop antwoordde u: „Wij hebben ook de Indianen hun land afgenomen”.

Hoe kan een geestelijk leider met een zo hoge positie zo oppervlakkig denken? Als er een man bij u zou komen biechten dat hij twee vrouwen heeft, zou u dan tegen hem zeggen, dat het niet hindert, omdat Abraham ook twee vrouwen had? Sinds de tijd van Abraham zijn vele eeuwen verlopen en heeft de ontwikkeling geleid tot het monogame huwelijk. Wat toen toelaatbaar was, is het nu niet meer. Toen de Europeanen de Indianen Amerika afnamen, bestond er nog geen internationaal recht, geen verklaring van de rechten van de mens, geen organisatie van Verenigde Naties, geen Volkenbond, geen internationale conventies en dergelijke. Redeneringen als de uwe zijn een verdediging van de agressor. Als morgen de Chinezen een atoombom op Amerika gooien, zult u zeggen: „Wij hebben eeuwen geleden met geweren op Indianen geschoten, het is dus in orde”. Uw denkwijze verdedigt de communistische tirannen.

U zei, dat het publiceren van de communistische wreedheden de Amerikaanse eigengerechtigheid slechts zal versterken. Niemand die mij heeft horen prediken, heeft die indruk. Maar publikatie van iedere misdaad en ondeugd kan dit gevolg hebben. Moeten we dus

ook niet in het openbaarspreken over verslaafdheid aan verdovende middelen of dronkenschap, omdat dit de niet-dronkaards eigengerechtigd zou maken? Wat is dat voor logika? We moeten strijden tegen dronkenschap en tegen eigengerechtigheid. Dat doe ik ook.

Volgende maand zal patriarch Justinian van Roemenië met grote eer ontvangen worden door de Wereldraad van Kerken in Genève. Het mag u trots voorkomen, maar mag ik vragen waarom een dergelijke ontvangst niet bereid is aan hen, die martelingen hebben geleden omdat zij voor de Wereldraad van Kerken hebben gewerkt? Ons werd zelfs niet gevraagd of wij wel te eten hebben, maar voor de patriarch geeft u een receptie. Wat heeft hij geleden om Christus' wil? Ik was bij de verkiezing van Justinian tot patriarch aanwezig. Geen enkele bisschop heeft op hem gestemd, alleen de communistische leken (in Roemenië stemden de leden van het congres toen gelijk met de bisschoppen en het congres was communistisch). De atheïsten hebben hem patriarch gemaakt — „de gruwel der verwoesting” (Matth. 24 : 15). Naderhand deed hij wat bijna de hele orthodoxe hiërarchie doet, hij verraadde priesters en monniken. Ik verzoek u, om bij zijn komst een commissie te benoemen, waarvoor ik mijn beweringen moet bewijzen. Zeker, ook patriarch en verrader Justin Moisescu zal iets zeggen. Zij zijn meesters in het lasteren. Toen André Gide, de Franse communistische schrijver, voor het eerst kritisch over Stalin schreef, beschuldigde men hem van homosexualiteit. Toen zij ruzie kregen met Tito, noemden zij hem, overigens terecht, een massa-moordenaar, maar ook een vroegere betaalde agent van de geheime politie onder de kapitalistische regering, en dat was niet waar. Bij ons, in Roemenië, hebben ze Patrashcanu en hun belangrijkste leiders als Anna Pauker en Vasile Luca gevangen gezet. Zij werden ervan beschuldigd, dat zij tijdens het kapitalistische regime hun kameraden aan de fascistische geheime politie hadden verraden. Anderen werden beschuldigd van overspel (waarbij zelfs vervalste foto's getoond werden) en van diefstal. Zij kunnen heel veel verzinnen. Ik weet nog niet wat zij over mij zullen verzinnen.

Ik vraag, dat noch zij, noch ik word geloofd, maar dat er een onderzoek wordt ingesteld. Wie zijn die mannen, die u in Genève met eerbetoon ontvangt? Zij hebben een groep van 400 boeren van „Het leger des Heren” gevangen genomen. Zij hebben alle nonnen van het klooster Vladimireshti gevangen genomen. Zij hebben hun eigen priesters gearresteerd. Het is waar, dat Justin Moisescu het van harte deed en de patriarch het met tegenzin deed en daarna aan zijn biechtvader vertelde wat hij had gedaan. Maar hij heeft het gedaan. Omdat hij er naderhand berouw over

had, heb ik hem zelf als een broeder in Christus beschouwd. Maar later deed hij het nog eens en toonde opnieuw berouw, gedeeltelijk onder mijn invloed. Weer hebben we hem als een broeder aanvaard. Hij weigerde om nog verder verraad te plegen en werd dus aan de kant gezet en men stond hem niet meer toe naar het Westen te gaan. Voor wie de gang van zaken in het communistische kamp kent, bestaat er niet de geringste twijfel dat het feit dat hij weer naar het Westen mag, bewijst dat hij weer heeft toegegeven en weer een werktuig van de communisten is. Men dient hem te ontvangen met vergevende liefde en zich te bekommeren om de redding van zijn ziel, maar niet als een geëerde patriarch en als de leider van de echte Orthodoxe Kerk. Het is onvoorstelbaar hoe goed de werktuigen van het communisme kunnen misleiden. Persoonlijk weet ik van twee gevallen, waarin mensen bij de priester kwamen en vol berouw biechtten dat zij voor de geheime politie werkten. De priesters stelden toen vertrouwen in hen, vertelden hun geheimen en werden verraden. Nooit zou de patriarch het land uit kunnen komen en weer teruggaan, als de communisten er niet van overtuigd waren, dat hij in het buitenland hun gemene spel meespeelt. Natuurlijk ben ik er niet tegen, dat zelfs hij ontvangen wordt. Maar wat geven de communisten in ruil daarvoor? Als u als tegenprestatie het recht had gevraagd in Roemenië een Bijbelgenootschap te stichten, of iets anders, zou dat ingewilligd zijn. Maar wij geven alles en vragen niets.

In de hoop, dat de agenten van de geheime politie die als bisschoppen naar Genève komen, misschien bekeerd worden, nemen we onbekeerde misdadigers op in de staf van de Wereldraad van Kerken, we nemen onze besluiten zo, dat zij hen naar de zin zijn en maken op die wijze de Wereldraad gehaat bij duizenden christenen. Ik ken vele gevallen van mensen, die uit een kerk traden, die bij de Wereldraad is aangesloten, omdat deze het communisme begunstigt. Dat betekent een groot verlies voor die kerken. Wat krijgen zij er voor in de plaats door aan deze sinistere komedie mee te doen?

U zei mij, dat uw handelwijze niet gebaseerd kan worden op door vluchtelingen verstrekte informatie. Dus toen de Joden voor Hitler vluchtten, waren zij geen betrouwbare getuigen van de vervolging? Men had het de nazi's moeten vragen. De vluchtelingen vertegenwoordigen de echte kerk, de ondergrondse kerk.

Ik was blij verrast toen u, naar aanleiding van een opmerking van mij over de ondergrondse kerk, zei: „Wij steunen beslist de ondergrondse kerk”. Maar de teleurstelling kwam al gauw, want u bleek de ondergrondse kerk..... in Zuid-Afrika te steunen. Mag ik weten hoeveel miljoenen christenen Verwoerd heeft gedood om daar een ondergrondse kerk noodzakelijk te maken? Wat Rusland be-

treft, daar hebben ze zelf geschreven over de massa-moorden. In alle communistische landen hebben ze dat gedaan. Moet daar dan geen ondergrondse kerk zijn? Zou die niet ondersteund dienen te worden? En hoe kan dat anders dan door de vluchtelingen gebeuren?

Ik ben een onbelangrijk man, maar ik spreek namens hen, die niet voor zichzelf kunnen spreken, voor heiligen en martelaren, die in de gevangenis stierven. Het zijn hun gedachten, die ik tot uitdrukking breng. U kunt niet zonder meer ter zijde leggen wat ik zeg, en alleen afgaan op de inlichtingen van hen, die niet hebben geleden en die geen reden hadden om te vluchten en waarvan sommigen zelfs verraders zijn.

Nacht op nacht heeft de communistische geheime politie mij ondervraagd over deze Wereldraad van Kerken. Ik zei u reeds, dat het voornaamste doel van deze ondervragingen was, uit te vinden of ik niet als werktuig voor hen zou kunnen dienen en of deze Wereldraad niet voor het communisme gewonnen zou kunnen worden. U had er geen belang bij, mij ook maar één vraag over deze kwestie te stellen. Hoe zit dat? Bent u soms bevooroordeeld? Bent u soms bang om ook de andere kant te leren kennen? Politieke organisaties hebben mij uren lang ondervraagd over de details van mijn verhoor en u hebt niet één vraag gesteld, dankzij de vele „vervloekte” diners waaraan u moet aanzitten, terwijl u vergeet, dat in de Bijbel staat, dat uw tafel u tot een strik zal zijn. Ga eens drie dagen vasten en dan luisteren!

Niet alleen, dat u niets vroeg. Ik vertelde u over de christenen, die aan kruisen gebonden werden, en op wier lichamen men zijn behoeften deed, over priesters die gedwongen werden, de mis op te dragen over uitwerpselen en urine. Uw enige reactie was: „Publiceert u dit niet”. U had geen traan in uw ogen. Ik heb politieke leiders en talloze eenvoudige christenen zien huilen als zij hoorden over het martelaarschap van hun broeders. U voelt niet met ons mee. U weent niet met hen die wenen. Arme, arme ziel. Een geestelijk leider als u zou ontzag moeten inboezemen, maar dat is niet het geval.

Voor ik mijn vaderland verliet, werd ik twee keer bij de geheime politie geroepen en men zei mij: „Wij hebben de dollars ontvangen. U kunt het land verlaten. Preek over Christus zo veel u wilt, maar spreek geen woord ten kwade van ons! (U zei mij ongeveer hetzelfde. Is het mogelijk, dat u dezelfde geesteshouding hebt?) Anders is voor duizend dollar wel een misdadiger bereid u te doden, wij kunnen u terugbrengen (ik zat in de gevangenis met mensen, die uit het Westen ontvoerd waren) of wij kunnen u geestelijk vernietigen, door een verhaal over u te verzinnen, dat die dwazen in het Westen zullen geloven”.

De communisten hebben hun mensen in Genève en in de Nationale Raad van Kerken. Deze brief zal waarschijnlijk ook in hun handen raken. Een belangrijk persoon van de Lutherse Wereldbond zei mij, dat hij een telegram, dat ik naar de Wereldraad had gezonden, had moeten vernietigen, zodat het niet in handen van de communisten zou vallen. Zo weinig zeker is hij van uw staf. De reactie van de communisten zal gewelddadig zijn. Ik weet, dat ik mijn leven en goede naam weer waag, maar ik ben dat verplicht aan de heiligen en helden van de twintigste eeuw, die in mijn nabijheid stierven voor Christus. Zij vroegen dat van de overlevenden.

Ik zei u, dat ik een lijst met namen van deze heiligen heb, een lijst met 150 protestantse predikanten, die onlangs naar Siberië zijn gedeporteerd. Waarom hebt u mij niet naar deze lijst gevraagd? Bidt u niet dagelijks met naam en toenaam voor alle christelijke martelaren? Wat doet u dan wel? Zou dit geen nuttiger gebruik van uw tijd zijn dante dineren met de Hromadka's en Justinianen in Genève en het uitvinden van nieuwe theologieën, die niet het geloof der vaders zijn, waarvoor ook in onze generatie tallozen hebben geleden en zijn gestorven?

U vroeg mij, u teschrijven wat er aan praktisch werk kan worden gedaan. Wel, er wordt al heel wat gedaan voor de kerk achter het ijzeren gordijn. Maar dat kan ik u, die zulke nauwe vriendschapsbanden met de communistische wereld hebt, niet zeggen. Dat zou betekenen, dat ik mijn broeders zou verraden door de regels der samenzwering te veronachtzamen. Ik wil mijn leven wagen, maar niet dat van anderen. Het enige praktische werk, dat ik u wil voorstellen, is dat u zich voor enige tijd in de eenzaamheid terugtrekt met een goede geestelijke leidsman en uw tijd doorbrengt met gebed en vasten en het vragen naar de wil van God. Eens zult u niets anders zijn dan een armezondaar, die voor Gods rechterstoel verantwoording moet afleggen voor de steun aan hen die christenen vermoorden. Denk daaraan! Dat is het meest praktische wat u kunt doen. Maar ik hoop u weer in liefde te mogen ontmoeten en over deze dingen met u te spreken.

U bent een gewond mens, u lijdt veel, u bent als een kind, dat geslagen is; u bent in een valstrik getrapt en weet niet hoe u moet ontkomen. Jezus heeft u lief en vraagt u terug te keren om aan de zijde van de heiligen en martelaren te staan en niet aan die van de onderdrukkers. En daarom kunt u zeker zijn van mijn liefde. Ik verwacht uw antwoord.

Met de meeste hoogachting,
R. Wurmbrand

Geliefde broeder,

Er is een Bijbeltekst, waaraan ik eenvoudig niet kan voldoen. In 1 Timotheus 5 : 1 staat: „Bestraffen oude man niet hardelijk, maar vermaan hem als een vader”. Uw positie in de kerk is veel hoger dan die van mij — een eenvoudig predikant — en ik zou u vermanend als aan een vader willen schrijven, maar ik kan het eenvoudig niet, omdat de Wereldraad van Kerken meer en meer een kanaal voor communistische propaganda wordt.

Als ik de kranten lees, kan ik mijn ogen niet geloven. Tijdens de wereldkonferentie van de Wereldraad van Kerken zei aartsbisschop en verrader Vitaly Borovoy, vertegenwoordiger van het Moskouse schertspatriarchaat, dat de ervaring van de Russische kerk bewijst, dat er samenwerking kan bestaan tussen het christendom en de mensen van de sociale revolutie. En u was daar, met de Amerikaanse bisschoppen (die tegenover mij in prijzende zin spraken over Borovoy) en predikanten en u hebt niet geprotesteerd.

Ik kom van achter het ijzeren gordijn. Ik heb jarenlang geheim zendingswerk onder de Russen geleid en ik kan getuigen dat het christendom met het communisme heeft samengewerkt zoals de gehangenen samenwerken met de beul. 80.000 orthodoxepriesters werden gedood. De communisten wilden de christelijke zending doden en de christenen werkten met hen samen door hun leven ten offer te geven. De communisten wensten martelingen en de christenen werkten met hen samen door geduldig de martelingen te dragen. De communisten wensten duizenden kerken te vernietigen (van de 1000 kerken in Moskou zijn er slechts 40 over) en de christenen werkten mee door ondergronds te vergaderen.

De communisten vergiftigen onze kinderen met het atheïsme en de christenen „werken met hen samen”, wenende over deze tragedie. Martelaren, die uit de gevangenis kwamen, vonden thuis hun kinderen als godlozen. De communisten verbieden de Bijbel (onlangs hebben de Russen een auto met Bijbels gestolen, die Britse christenen wilden binnensmokkelen en de communistische krant „Trud” schreef: „wij zullen niet toestaan, dat onze bevolking door de Bijbel wordt vergiftigd”) en de christenen werken met hen samen door met de hand Bijbels te schrijven.

Toespraken als die van Borovoy worden gehouden voor de Wereldraad van Kerken en deze verrader wordt niet van het spreekgestoelte verdreven. Zijn show-kerk wordt niet ontmaskerd. Deze man, die prijzendspreekt over de massa-moordenaars van de christenen, behoort tot de staf van de Wereldraad, maar als de Amerikaanse christenen wisten van deze misdaden, zouden miljoenen van hen weigeren de Wereldraad te steunen.

De communisten martelen en doden christenen en u bent mede schuldig aan de zonden van de communisten door dergelijke toespraken goed te keuren. Voor de communisten is het vanzelfsprekend om binnen te dringen in de leiding van christelijke instanties. Maar waar is de waakzaamheid van de bisschoppen? U koestert aan uw boezem de slang, die de kerk zal vernietigen.

Met de meeste hoogachting,
R. Wurmbrand

Uittreksel uit een vierde brief aan dezelfde persoon.

Geliefde broeder,

Ik heb uw brief van 11 augustus ontvangen, een brief die ik bewonder om zijn beleefdheid en nederigheid. Maar ik ben van mening, dat christenen de weg van het kruis niet mogen vermijden. Ook in een briefwisseling kan men het kruis hooghouden.

U schreef mij beleefd en vriendelijk, u ontweek de belangrijkste kwesties en u liep met vriendelijke woorden over diepe geestelijke konflikten heen. Dat was niet zoals Jezus deed. Jezus moest niet veel hebben van vormelijke beleefdheid. Men nodigde Hem ten eten en binnen het gehoor van degene, die Hem uitgenodigd had, sprak Hij over het doel waarvoor Hij was gekomen: „Ik ben gekomen om zondaren tot bekering te roepen”. Het is niet erg beleefd om je gastheer een zondaar te noemen. In Lukas 11, te beginnen bij vers 37, staat dat de farizeërs Hem te eten nodigden en Zijn eerste woorden tot de gastheer waren: „Dwazen, schijnheiligen” en met deze beleefde woorden verliet Hij het huis. Wie ooit iets van Luther heeft gelezen, weet dat hij nooit de moeite nam, beleefd te zijn. De wegtot de vrede Gods is een weg van geestelijke strijd, waarin harde waarheden worden gezegd, maar altijd uit liefde. Ik heb de indruk, dat vele christelijke leiders in het Westen het kruis vermijden, niet alleen in het kerkelijk en persoonlijk leven, maar ook in hun korrespondentie. En daarom zal ik uw beleefde brief niet beleefd beantwoorden. Juist op de voornaamste punten, die ik naar voren heb gebracht, antwoordt u niet en daarom herhaal ik die vragen.

Is het juist om een brug te slaan naar het communisme, met het risico dat de nationale veiligheid van Amerika in gevaar gebracht wordt, zoals u met vele anderen hebt verklaard?

Het communisme heeft zojuist weer eens zijn ware gezicht laten zien in Rood China, dat naar uw mening tot de Verenigde Naties moet worden toegelaten. De gebeurtenissen in China hebben bewezen, dat communisme niet alleen betekent dat men tegen God en Christus is, maar ook tegen Beethoven, Shakespeare, tegen piano's en schaakspel en tegen het zoenen van een jongen en een meisje. De organi-

satie van de Verenigde Naties heeft een Handvest, dat Rood China nooit heeft geëerbiedigd en de Nationale Raad van Kerken vraagt om toelating van de Chinese barbaren — in plaats van te vragen om alle communistische landen uit te sluiten.

Men hoort momenteel nog al eens zeggen: „Ja, de Chinese communisten zijn verschrikkelijk, maar met de Russen en de anderen is dat niet het geval”. Ik kan u verzekeren, dat u noch in Rusland, noch in Roemenië in een boekwinkel een Bijbel of een ander godsdienstig werk kunt kopen, en evenmin Plato, Spinoza, Kant, Bergson of Einstein. U dient nooit te vergeten, dat slechts enkele maanden geleden Breshnev en Kosygin en ook Ceaushescu hebben verklaard, dat de verschillen tussen de Russische en Chinese communisten slechts gering zijn. Zouden we de nationale veiligheid van Amerika dan in gevaar brengen voor een vriendschap met de vijanden, die niet alleen het christendom, maar alle beschaving en zelfs het natuurlijke leven in gevaar brengen? Op deze vraag dient u te antwoorden en dat hebt u met beleefde woorden omzeild. Met alle andere vragen in mijn vorige brieven is het net zo.

U zegt mij: „Ik ben mij er van bewust, dat wat u schrijft door veel lijden veroorzaakt is”. Dat is erg aardig, maar ik vraag weer heel onbeleefd: wat hebt u gedaan om dit lijden te verlichten? Hoeveel heeft de Wereldraad gegeven voor de gezinnen van de martelaren in Roemenië en Rusland? Men kent niet eens de namen van deze martelaren.

Ik vraag u, geliefde broeder, welke waarde heeft die beleefde frase van u: „Ik ben mij er van bewust, dat wat u schrijft door veel lijden veroorzaakt is”, als u niets doet om het draagbaarder te maken?

Wanneer zult u mij en andere vertegenwoordigers van de lijdende ondergrondse kerk ontvangen, opdat wij kunnen nagaan op welke wijze haar lijden kan worden verlicht? Woorden, alleen maar woorden, of — zoals Jezus het zou zeggen — bladeren, zonder vrucht!

Op de tweede plaats zegt u, dat de Wereldraad van Kerken zich verzet tegen alle onderdrukking, op grond van ras, van godsdienst of van politieke overtuiging.

Maar het is niet waar. U verklaart, dat u tegen apartheid bent in Zuid-Afrika en u noemt de schuldigen bij naam. U beschuldigt Rhodesië van een veronderstelde onjuiste houding tegenover de gekleurde bevolking. U neemt een vastberaden standpunt in tegenover elke vorm van rassendiskriminatie in de Verenigde Staten. In de uitspraak van de Wereldraad over het anti-semitisme hebt u niet gezegd, dat de communistische landen de enige zijn waar het anti-semitisme de officiële politiek is. Rusland is taboe, er mag geen kwaad woord over worden gesproken. Heeft de Wereld-

raad tijdens zijn laatste zitting geprotesteerd tegen de misdadige rassensmoord van de Chinezen tegenover het Tibetaanse volk? Heeft de Wereldraad geprotesteerd tegen het feit, dat de rooms-katholieken in Polen worden vervolgd en dat de orthodoxe David Balauta onlangs in Roemenië is veroordeeld omdat hij tegen een paar kinderen over Christus had gesproken? Heeft hij geprotesteerd tegen het feit, dat baptistische predikanten in Rusland gevangen zitten? Integendeel: aartsbisschop en aartsverrader Borovoy en zijn baas, aartsbisschop Nikodim, doen het voorkomen alsof Rusland een voorbeeld van samenwerking tussen het christendom en de sociale revolutie is. In Indonesië zijn honderdduizenden communisten bij de laatste opstand gedood; zij zijn zonder proces gedood en gemarteld. De Wereldraad heeft niet geprotesteerd. De Russen waren het eens met het doden van de Indonesische communisten omdat deze op de hand van de Chinezen waren. En wat de Russische bolsjewieken behaagt, behaagt ook de Wereldraad van Kerken. De Wereldraad heeft niet het geringste protest aangetekend tegen deze massa-moord zonder vorm van proces. U verzet u dus alleen tegen vervolging als deze plaats vindt in de kapitalistische landen. De Russische communisten is alles geoorloofd. De Moskouse regering is in Genève vertegenwoordigd en heerst daar door middel van pseudo-bisschoppen. U schrijft: „De Wereldraad van Kerken dient wegen te vinden om degenen die vervolgd worden, zo goed mogelijk te helpen”. Ik herhaal, dat degenen die door de communisten vervolgd worden — christenen, Joden, moslims, boeddhisten, socialisten en communisten van een andere richting — nooit door de Wereldraad zijn geholpen en dat men zelfs nooit een woord van medeleven met hen heeft gesproken. Wellicht zegt u, dat dat ook moeilijk is tegenover degenen die achter het ijzeren gordijn zijn. Ik geef u de verzekering, dat de martelaren, die naar het Westen zijn gekomen, na jaren van communistische gevangenschap, evenmin een warm woord van wel om of een van christelijke liefde getuigende brief hebben ontvangen.

U maakt bezwaren tegen wat u noemt mijn uitgangspunt „dat alleen zij, die vervolgd werden, trouw zijn in het geloof”. Daarop heb ik u niets te antwoorden. U redetwist met Jezus Christus, Die in Lukas 9 : 23 zegt: „Zo iemand achter Mij wil komen, die neme zijn kruis dagelijks op en volge Mij”. Als u Jezus zult ontmoeten, bent u in staat Hem te zeggen, dat Hij het verkeerd had, zoals u mij zegt, dat u niet kunt accepteren, dat alleen zij, die vervolgd worden, trouw zijn aan het geloof. Overal waar het militante atheïsme met zijn vervolging heerst, moet men óf een kollaborateur óf een onderdrukte zijn, en alleen die laatste is zijn geloof trouw.

U noemt de officiële leiders van de kerken achter het ijzeren

gordijn „vermeende kollaborateurs”. Hoe zou u het vinden als ik de Ku Klux Klan „vermeende racisten” en de nazi's „vermeende moordenaars van Joden” zou noemen? Het spreekt vanzelf, dat in een land waar geen politieke vrijheid bestaat, waar zelfs een communist door zijn kameraden gedood wordt, als hij de gedragslijn van zijn partij niet voor de volle honderd procent volgt, geen vrijheid van godsdienst kan bestaan. Het communisme kan alleen bestaan door middel van terreur. Het moet zelfs een man als Mihailoff gevangen zetten, omdat het onmenselijk en onnatuurlijk is. Als geestelijke leiders onder een dergelijk regime vrij zijn en zelfs naar Genève kunnen reizen (terwijl wij werden geranseld omdat we van de ene gevangenis naar de andere waren gegaan), dan is het zeker, dat zij worden gesteund door de tirannen. Als iemand probeert uw onschuldige dochtertje te misleiden, waarschuwt u haar. Zo heeft de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn mij opgedragen de christenen in het Westen te waarschuwen tegen hen van wie wij weten dat zij verraders zijn.

De ondergrondse kerk heeft mensen onder de communistische geheime politie, in de officiële kerk en zelfs in de Wereldraad van Kerken. U zult hen beslist nooit als zodanig leren kennen, maar door hen weten wij dingen die u niet kunt weten. Wij weten, dat niet alleen de orthodoxe bisschoppen die naar Genève komen, communistische kollaborateurs zijn, maar wij kennen ook bij name de westerse kerkelijke leiders, die diezelfde lelijke rol spelen van helpers bij de massa-moord op christenen om de wereld te overheersen.

Geliefde broeder, u kunt er van verzekerd zijn, dat ik nooit zal ophouden u lief te hebben en voor u te bidden en dat mijn harde woorden uit een liefhebbend hart komen.

Met de meeste hoogachting,
Richard Wurmbrand

Aan een andere leider van de Wereldraad van Kerken en van de Lutherse Wereldbond.

Geliefde broeder,

Het was mij een eer, kennis met u gemaakt te hebben. Het probleem waarover wij spraken is te belangrijk om het niet nader te beschouwen. Daarom schrijf ik u.

U vermeldde de naam van een Russische priester, iemand van wie u meende, dat hij een oprechte vertegenwoordiger van de Russische Orthodoxe Kerk is, door de Russische kerk naar Genève gezonden. Ik wil u mijn persoonlijke ervaringen vertellen. Niemand in het Westen kan de werkwijze van de communisten begrijpen, kan begrijpen hoe knap zij zijn in het verhullen van de waarheid.

Trotsky werd gedood door een agent van Stalin, die zijn rol van Trotskyist in de perfectie speelde. Hij begon met het vertrouwen van Trotsky te winnen, die toch geen naïef mens was. Toen doodde hij hem, met een slag van een hamer op zijn hoofd.

Het is volkomen onlogisch, dat Russische of Roemeense geestelijken de gelegenheid zouden krijgen naar Genève te gaan en weer terug te komen zonder een rapport van al hun activiteiten en van alle mensen met wie zij contact hebben gehad mee te moeten brengen. Iedere geestelijke zou de Penkovsky Dokumenten moeten lezen. Penkovsky was kolonel van de Russische geheime politie. Als zodanig deed hij spionage-werk in Engeland. De echtheid van deze documenten staat vast. Hij stelt er in vast, dat de Russische politie bisschoppen en priesters in dienst heeft.

Ik ben er voor, dat deze vertegenwoordigers in Genève worden geaccepteerd. Jezus wees niemand terug, en dat mag dus ook in Genève niet gebeuren, maar men dient er naar te streven dat zij zich bekeren. Ook dient men hen niet toe te staan deel te nemen aan het werk en het opstellen van programma's.

Bij iedere zakelijke overeenkomst zijn er twee partijen. Ik geef u de kleren, u geeft mij het geld. We accepteren de Russische agenten in Genève, maar vragen we er iets voor terug? Hebben we bijvoorbeeld ooit gevraagd om een Bijbelgenootschap in Roemenië te mogen oprichten? Wij accepteren alles van de communisten, maar vragen niets in ruil. Hun spionnen wordt toegestaan naar Genève te komen en vrij terug te keren. Men staat ons niet toe, naar Moskou en Boekarest te gaan en het Evangelie van Christus uit te dragen. De kerk heeft zich altijd rekenschap moeten geven van wat er op het spel staat. Zo moeten wij nu rekening houden met het resultaat van de dreiging van het communisme voor het christendom. U zei mij, dat naar uw mening de ernstigste bedreiging van het christendom momenteel is de welvaart en het intellektualisme in de wereld. Misschien is het goed, eens te denken aan het Latijnse gezegde: „Eerst moet men leven. Daarna kan men filosoferen”. De Amerikanen maken het christenen en christendom mogelijk om te leven. De Russen ontwortelen zowel christenen als christendom.

In een gezelschap werd aan iedereen de vraag gesteld, welk boek hij het liefste zou meenemen als hij een zinkend schip zou moeten verlaten. Iemand antwoordde, dat hij een werk van Shakespeare zou meenemen, een ander zei: de Bijbel. Het juiste antwoord werd gegeven door de man die zei: „Ik wil een boek waaruit ik kan leren hoe ik een boot moet bouwen, zodat ik van een onbewoond eiland waar ik terecht zou kunnen komen, kon weggkomen en varen naar een plaats waar ik alle boeken, die ik wil lezen, kan vinden”. De eerste behoefte is vrijheid. Iedere diktatuur beschikt over het lot van mensen door het hen onmogelijk te maken in een sfeer van

waarheid te leven. Amerika tracht de vrijheid te bevorderen zo dat de mensen de waarheid kunnen vinden.

Ik ken Roemenen, die hebben geleden en zijn gestorven omdat zij hun sympathie voor Amerika tot uitdrukking brachten. Zij ondergingen hun lijden gewillig, omdat een land als Amerika voor hen het symbool was van vrijheid om te leven naar eigen overtuiging. Daarom moeten de Amerikanen trachten de verantwoordelijkheid te begrijpen, die op hun schouders is gelegd. Hun geweten moet hen zeggen, dat zij de roeping hebben het communisme te bestrijden. Dikwijls wordt hier tegen ingebracht, dat ook de Amerikanen wreedheden en overheersing op hun geweten hebben. Men denkt daarbij aan de onderdrukking van de negers in het zuiden of aan wreedheden van Amerikaanse soldaten in Vietnam. Uiteraard heeft het kontinent Amerika zowel heiligen als misdadigers. Maar Amerika tracht niet de misdadigers te begunstigen. In het communisme zijn geweld, wreedheid en atheïsme een wezenlijk bestanddeel van de leerstellingen. Er zijn belangrijke mensen in Amerika, die de mening verbreiden, dat er verschillende soorten communisme bestaan. Zij maken een duidelijk verschil tussen het communisme van Stalin en dat in Joegoslavië. Als zij onder dat „goede” Joegoslavische communisme hadden geleefd, zouden zij gemerkt hebben, dat zij niet het recht hadden een woord van kritiek op Tito te uiten.

Overdrijving is uitgesloten als men spreekt over wat de communisten de christelijke kerk hebben aangedaan. In de tijd van de Russische revolutie had Rusland 100.000 orthodoxe geestelijken. Bijna 80.000 zijn gedood. Ook de rooms-katholieke kerk is in feite vernietigd. Niemand weet hoe veel bisschoppen, priesters, nonnen en monniken in Roemenië zijn gedood. Hetzelfde geldt voor Hongarije en Bulgarije. Ook gewone christenen zijn ter dood gebracht.

U vertelde mij het verhaal van de Oostduitse bisschop, die na veel moeilijkheden het recht kreeg, een christelijk tehuis voor oude mannen te openen. Over Roemenië kan ik u dergelijke verhalen vertellen. Alleen is uw gevolgtrekking verkeerd, dat het mogelijk is met volhouden belangrijke concessies te verkrijgen.

Herders hebben mij verteld, dat als wolven hun kudde aanvallen, zij nooit oude schapen stelen. Zij willen alleen de lammeren. De communisten doen hetzelfde. Zij willen de jeugd in de leeftijd van 18, 19 jaar. Zij vinden het niet erg dat er bejaardentehuizen worden gesticht. Met de lammeren is het iets anders. Alleen ondergronds kan men kinderen in een communistisch land een christelijke opvoeding geven. Een bisschop die niet dit ondergronds onderwijs organiseert, is geen goede bisschop, ook al sticht hij bejaardentehuizen.

Ik vond het verdrietig te horen, dat de volgende konferentie van de Lutherse Wereldbond in Oost-Duitsland zal worden gehouden. Veronderstel dat ik, of iemand anders in diezelfde situatie als afgevaardigde naar deze konferentie zou worden gekozen, dan zouden wij niet kunnen gaan. Ik heb in de Roemeense gevangenis mensen ontmoet, die in Duitsland zijn ontvoerd.

Niet alle lutherse leiders in communistische landen hebben een kompromis gesloten. Maar er zijn er die zwijgen. De echte kerk mag niet zwijgen. De echte kinderen Gods, die in Jezus' Naam lijden achter het ijzeren gordijn, hebben recht op het medeleven en de steun van de rest van de kerk. Dat is niet gebeurd en onderwijl zijn in Genève de anderen vertegenwoordigd. Mij heeft de Lutherse Wereldbond gezegd niet naar Genève te gaan omdat de communisten er van op de hoogte zouden komen. Ik heb een lijst van de 150 protestantse predikanten, die onlangs naar Siberië zijn gedeporteerd. Nooit heeft men mij in Genève om die lijst gevraagd. Ik dacht, dat men er belang in zou stellen. In de eerste plaats was het hun plicht voor deze mensen te bidden. In de tweede plaats had ik hen desgewenst een mogelijkheid kunnen wijzen om de gezinnen van deze mannen, die achter het ijzeren gordijn gevangen zitten, in het geheim te helpen. Men vroeg naar mijn gezondheid. Nooit heeft men naar deze lijst gevraagd. Dat is verkeerd! God laat het regenen over goeden en bozen. Ik ben het er mee eens, dat men zowel communisten als christenen moet liefhebben. Maar wat zegt u van het feit, dat de leiders van de Wereldraad van Kerken alleen woorden van sympathie voor de communisten hebben, maar niet voor de lijdende broeders die achter het ijzeren gordijn trouw blijven? Hun gezinnen hebben niets gemerkt van de broederlijke liefde van de Lutherse Wereldbond of van de Wereldraad van Kerken.

Neemt u het mij niet kwalijk als ik dingen heb geschreven die u kwetsen.

Ik verblijf,

Hoogachtend,

Richard Wurmbrand

Een tweede brief aan dezelfde persoon.

Geliefde broeder,

Ik weet, dat mijn brieven misschien vervelend worden. Maar de vraagstukken waarover wij in ons laatste gesprek spraken, zijn van het grootste belang en ik spreek voor hen, die gewoonlijk niet in staat zijn zelf te spreken, omdat de communisten hun stem verstikken. Geen vertegenwoordiger van Genève kan in het Oosten met de ondergrondse kerk spreken. Ook in de oostelijke landen zijn

gelovige bisschoppen, maar „bisschop XY” zei mij, dat hij een mikrofoon had ontdekt in de tafel waaraan hij met buitenlandse gedelegeerden had gesproken. Zelfs de beste mensen daar moeten zeer voorzichtig zijn.

Ik ben het niet met u eens, dat het communisme op zichzelf niet verkeerd is. Er bestaat geen communisme op zichzelf. Communisme moet in praktijk gebracht worden. Als het in praktijk wordt gebracht, blijkt het tegen de menselijke natuur in te gaan. Zelfs een hond wenst een eigen bot te bezitten. Het communisme wil iedereen alles afnemen. In het communistisch Manifest van Karl Marx, het handboek van het communisme, staat duidelijk, dat de laatste doelstelling is om zelfs vrouwen het gemeenschappelijk bezit te maken. Een dergelijk programma kan alleen met terreur in praktijk gebracht worden. En om die terreur te rechtvaardigen, moet men godsdiensten dieliefde en goedheid prediken, vernietigen. Barbaarsheid en atheïsme zijn onlosmakelijk met het communisme verbonden. Ieder filosofisch toegeven aan een abstrakt communistisch principe dient het communisme. Jezus heeft ons gewaarschuwd dat er wolven in schaapskleren zullen komen. De communisten kleden hun barbaarsheid in mooie woorden. En als ik eenvoudig zeg: „O, hun woorden zijn mooi” zonder daar onmiddellijk aan toe te voegen: „maar die woorden zijn in demond van een communist leugens, omdat hun doel slecht is”. dan help ik hen de schapen. wier herder ik ben, te misleiden. Laten we oordelen naar de vruchten, naar de werkelijkheid, niet naar mooie zinnen! Ik zal nooit een goed woord over de moordenaars van mijn broeders zeggen.

Als ik u goed begrijp, zegt u, dat het niet mijn zaak is, mij uit te spreken tegen de communistische regeringen. Toen ik Roemenië verliet, zei de geheime politie mij: „Spreek over Christus, maar niet over ons”. Maar ik kan Christus niet prediken, de schapen niet leiden, zonder ze openlijk te vertellen wat u mij verteld hebt, dat het communisme duivels, demonisch is. Het is een onderdeel van ons profetisch ambt om te waarschuwen tegen het beestachtige. Dat deden de oude profeten. Niemand, die niet vastbesloten de onrechtvaardigheid, wreedheid en het atheïsme van de communistische regering veroordeelt, wordt door onze onderdrukte volken als een leraar van de godsdienst aanvaard. Zo moeten wij ook doen. Wij leerden het van Luther. Zoals de anti-Hitleriaanse Niemoeller en Bonhoeffer geen abstrakt Evangelie predikten, zo moeten wij als anti-communisten hetzelfde doen. Niemoeller en Bonhoeffer werden destijds door vele bisschoppen veroordeeld. Als het communisme niet meer aan de macht zal zijn, zal iedereen zeggen, dat ik gelijk heb gehad. Daarop mogen wij niet wachten, wij moeten de voormannen van het anti-communistische geloof zijn.

Wij mogen daarbij van het communisme geen nieuw evangelie maken, zoals sommigen doen die hun bankrekening en niet Christus tegen het communisme verdedigen. Onze boodschap is Christus en een onderdeel van deze boodschap is het verzet tegen het communisme.

U zei, dat wij de afgevaardigden, die door de kerken in het Oosten zijn gekozen, moeten accepteren. Gekozen door wie? Ik heb het laatste baptistische kongres in Boekarest bijgewoond. De officiële kandidaten voor het leiderschap kregen slechts negen stemmen. Eén van hen stond op en zei: „Wij moeten gekozen worden”. Zij werden weer niet gekozen. Bij de derde stemming werden zij „gekozen” zonder één tegen-kandidaat. En zo gaat het bij alle kerken.

De delegaties uit het Oosten vertegenwoordigen de kerk niet (met uitzondering van een paar zeer goede mannen, die overigens ook een kompromis moesten sluiten). Men wilde mij bisschop maken en ik weet welke voorwaarden daaraan gesteld werden. Als ik die geaccepteerd zou hebben, zou ik als afgevaardigde naar Genève zijn gegaan, maar ik zou niet de waarheid gesproken hebben. De vertegenwoordigers van het communistische beest beslissen nu mee over de resoluties en alle resoluties zijn zo gesteld, dat zij voor deze bisschoppen, die een demonische macht vertegenwoordigen, aanvaardbaar zijn.

De christenen in het Westen weten dit. Talloze christenen en predikanten met wie ik in het Westen gesproken heb, zijn er bedroefd over. Ik herinner mij, dat ik slechts één keer iemand ontmoet heb, die dit goedkeurt.

Ik ben tegen de resolutie van de Wereldraad van Kerken inzake Vietnam. Het verzet tegen het communisme moet in de resoluties van de Wereldraad van Kerken tot uitdrukking komen. Er moet gezegd worden, dat wij met aartsleugenaars te doen hebben. Zij kunnen niet behandeld worden op hetzelfde niveau als Amerikanen, door beide partijen uit te nodigen vrede te sluiten. Daarmee ontwapenen wij slechts het Westen.

Het anti-communisme dient even vastberaden te zijn als het anti-nazisme dat was in de harten van de gelovigen.

Met de meeste hoogachting,
Richard Wurmbrand

Uittreksels uit een derde brief aan dezelfde persoon.

Geliefde broeder,

Ik heb uw brief van 1 juli ontvangen.

Sinds ik u de laatste keer schreef, is er weer iets schandelijks gebeurd. Vier jonge christenen trachtten hun christenplicht te

vervullen door Bijbels te smokkelen naar een land waar miljoenen hongeren naar het Woord van God en het niet ontvangen. De Russen, die half Europa gestolen hebben, stalen ook de Bijbels en de auto. Misschien hebben ze die nodig om gevangenen christenen van de ene gevangenis naar de andere te vervoeren.

Dr. XY (Dr. waarin weet ik niet, maar in geen geval in christelijkheid), één van de leiders van de Britse Unie van Baptisten en een leidinggevende figuur in de Wereldraad van Kerken, verklaarde ogenblikkelijk in het publiek, dat de Unie hiermee niets te maken had en dat hij de voorschriften van de Sovjet-unie, die verbieden om het Woord Gods aan hongerige zielen te geven, zorgvuldig in acht neemt. Ik had verwacht, dat u direkt daarna een verklaring zou publiceren waarin gevraagd zou worden, deze man van de Wereldraad van Kerken uit te sluiten.

Zeer onlangs is de bolsjewistische patriarch Justinian met grote eer ontvangen in Genève. De Wereldraad van Kerken heeft in publicaties de vrijheid van godsdienst in de Sovjet landen hogelijk geprezen (zie het januari-nummer van de „International Review of Missions”). Ook aartsbisschop Nikodim schrijft over de godsdienstvrijheid in Rusland en niemand heeft onmiddellijk zijn leugens ontmaskerd. Nu geeft de Sovjet regering haar eigen aanhangers een klap in het gezicht. De communistische krant „Trud” schreef, dat men nooit zal toestaan, dat het vergif van de Bijbel Rusland binnen komt. Ik had verwacht, dat de Wereldraad van Kerken daarop zou reageren met een protest-resolutie, zoals dat gebeurde in het geval van Zuid-Afrika, Rhodesië en zo voorts. Mogen alleen kleurlingen niet vervolgd worden? Blanken kunnen óók om hun geloof vervolgd worden! Ik heb u gewaarschuwd, dat de baardige Sovjet-agenten liegen. Dit is het bewijs.

Het Britse Bijbelgenootschap, waar ik zag hoe de vroeger door Tyndale en anderen in het geheim gedrukte Bijbels in grote stapels opgeslagen lagen in het museum, heeft eveneens onmiddellijk gepubliceerd, dat het niets met deze actie te maken heeft gehad, alsof het om een misdaad ging.

Niet spreken als dergelijke schandalige gebeurtenissen plaatsvinden, betekent medeplichtigheid met degenen, die Bijbels verbieden. De buitenlanders zijn uitgewezen, maar wij hebben uit geheime bron inlichtingen ontvangen, dat de Russische broeders, die ermee te maken hadden, gevangen genomen zijn. Ik ken onze Russische broeders, zij verdragen dit blijmoedig. Maar wie zal hen verdedigen? Leiders van de Lutherse Wereldbond hebben met de Oostduitse autoriteiten gesproken (autoriteiten van het bewind van de bandiet Ulbricht, die door geen enkele beschaafde regering wordt erkend) over het organiseren van de volgende konferentie van de Lutherse Wereldbond in Weimar (Oost-Duitsland). De Amerikaanse ambas-

sadeur in Bonn heeft u toen gevraagd: „Hebt u hierover met Washington gesproken?” U hebt daarop geantwoord, zoals dat een kerkelijk leider van een vrij land betaamt: „Sinds wanneer moeten wij Washington toestemming vragen voor wat wij doen?” Heel goed! Een kerkelijk leider hoeft niets aan Washington te vragen. Maar waarom dan wel aan de aanmatigende regering van een diktatoriale communistische staat? Als men dat doet, kan men zich toch beter wenden tot de in vrijheid gekozen autoriteiten van het eigen land. Al deze zaken komen mij zeer vreemd voor en aan vele eenvoudige christenen en predikanten met mij.

Oorspronkelijk werd de bisschop van Rome als de belangrijkste bisschop beschouwd, omdat in de eerste eeuwen de meeste martelaars uit Rome kwamen. Degenen die in de universele kerk van onze dagen het belangrijkste zouden moeten zijn, zijn de leden van de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn en niet de pausen of zij die een beschut leven leiden in het Westen. En ik spreek hier uit naam van de ondergrondse kerk, tot wier leiders ik jarenlang behoorde. Hun uitspraken zijn van het grootste gewicht, omdat zij hun bloed gegeven hebben voor wat zij zeggen. Door geheime kanalen ontvang ik brieven van hen. Zij stoten zich aan de vriendelijkheid van de westerse kerkelijke leiders jegens hun onderdrukkers

Bent u van mening, dat de Nationale raad van Kerken de strijd voor de burgerrechten verwacht met de verbreiding van het Evangelie? Bent u van mening, dat de Wereldraad van Kerken de gelijkstelling van de negers in Afrika verwacht met de verbreiding van het Evangelie? Waarom veronderstelt u, dat ik de strijd tegen de massa-moordenaars en beulen van de christenen (waarmee ik een definitie van communisme geef) verwar met verbreiding van het Evangelie? Brieven van predikanten en leden van uw kerk (die u ter inzage kunt krijgen) zeggen mij, dat mijn preken hun de mogelijkheid gaven om te zeggen: „Nu hebben wij Jezus aanschouwd” en dat ik de Pinkstergeest in hun kerk bracht. U bent de enige die gewaagt van vrees.

Ik waag dagelijks mijn leven om de communisten het beste te geven dat ik heb: het Evangelie. Gisteren zei een kerkelijk leider tegen mij: „Spreek alleen over Christus en zeg niets van het communisme”. Ik antwoordde daarop: „Hadden Niemoeller, Bonhoeffer en anderen geen gelijk toen zij niet alleen over Christus spraken, maar ook het nazisme aanvielen?” Hij antwoordde: „Zeker, gezien het feit, dat Hitler 6 miljoen Joden doodde”. Daarop zei ik weer: „Maar de communisten hebben 30 miljoen Russen en miljoenen Chinezen ter dood gebracht. Waarom zou het dan onjuist zijn, hen aan te vallen?” Daarop was zijn antwoord: „U bent gek”.

Ik stel het volgende voor:

1. De Wereldraad van Kerken moet onmiddellijk een protest indienen bij de communistische regeringen, met een lijst van namen van christenen, die gevangen zitten, en vragen om hun onmiddellijke invrijheidstelling en om schadevergoeding voor hun wederrechtelijke opsluiting.
2. De Wereldraad van Kerken moet de Amerikaanse en andere regeringen vragen om in de Verenigde Naties te protesteren tegen het ontbreken van godsdienstvrijheid in de Sovjet-landen.
3. Daar velen zijn verraden door de leiders van de Baptisten-Unie, die communistische agenten zijn, moet de Wereldraad vragen om terstond vrije verkiezingen uit te schrijven voor het kiezen van leiders van godsdienstige organisaties.
4. De Wereldraad van Kerken dient aartsbisschop Nikodim, Borovoy en alle andere Sovjet agenten in Genève voor te houden, dat zij van de Wereldraad uitgesloten zullen worden, als onze broeders in Christus niet onmiddellijk worden vrijgelaten.
5. De Wereldraad van Kerken dient te eisen, dat de communistische landen zich houden aan de vrijheden waartoe zij zichzelf verbonden hebben door het Handvest van de Verenigde Naties te aanvaarden. Zij dient ogenblikkelijk te vragen om het recht, in ieder communistisch land te stichten:
 - a. een bureau van de Wereldraad van Kerken;
 - b. een Bijbelgenootschap;
 - c. een CJMV;
 - d. zondagsscholen voor kinderen;
 - e. een vrije godsdienstige pers.Als dit niet gebeurt, kunnen de Russische en andere kerken niet tot de Wereldraad van Kerken blijven behoren, aangezien zij niet de ware kerk vertegenwoordigen, maar de Russische geheime politie.
6. De Wereldraad van Kerken vraagt het recht om bezoeken te brengen en pakketten te sturen aan hen, die op religieuze gronden gevangen zitten. Totdat dit recht verkregen zal zijn, dient de Wereldraad onmiddellijk in het geheim de ondersteuning van gevangenen en hun gezinnen te organiseren. Ik kan hierbij van advies dienen.
7. De Wereldraad van Kerken organiseert een directe zendingsarbeid achter het ijzeren gordijn.

Ik sta er voor in, dat 90 pct. van de leden van uw kerk het met de inhoud van deze brief en de daarin gestelde eisen, eens is. Het zou hen ergeren als zij wisten, dat hun geldelijke bijdragen ten goede komen aan de diners voor aartsbisschop Nikodim en patriarch Justinian (die handlangers van de communisten zijn) terwijl

gezinnen van christelijke martelaren in Rusland en Roemenië nog nooit een cent hebben ontvangen, hoewel zij daarals eersten recht op hebben.

Het openbaar maken van deze feiten zou een grote beroering onder de leden van de kerk en een massaal verlaten van de kerk tot gevolg hebben, hetgeen op alle manier moet worden voorkomen. Ik heb de kerken lief, alzijnsommigen in Amerika ze gaan haten. Ik heb ook de leiders van de kerk lief, zelfs hen die onjuist handelen. Maar het schandaal kan niet blijven doorgaan. Wat ik hiervoor heb gevraagd, is de eis van de hele ondergrondse kerk in de Sovjet landen. Ik kan uit haar naam spreken. Ik vertegenwoordig haar en ik vraag dit in haar naam.

Wij beschikken over inlichtingen, dat de communisten een subtiële campagne voorbereiden om mij zwart te maken, waarvoor zij hun werktuigen in de kerk zullen gebruiken. Wij vragen u aan onze zijde te staan.

Ik ben pas drie maanden in de Verenigde Staten. Reeds zijn vele koeriers naar de Sovjet landen gezonden om de gezinnen van martelaren hulp te bieden. Hoeveel meer zou u in uw positie kunnen doen. Van de door ons gezonden koeriers is nooit iemand gepakt.

Juist omdat ik u zo lief heb en waardeer heb ik u zonder omwegen geschreven wat mijn bloedend hart mij ingaf. Ik weet niet of u 's nachts goed slaapt. Het is nu ver na middernacht. Ik kan niet slapen bij de gedachte aan allen, die in een derde gedeelte van de wereld lijden en bij de gedachte aan de leiders van de Wereldraad van Kerken, die met de onderdrukkers sympathiseren.

Met de meeste hoogachting,
R. Wurmbrand

Uittreksel uit een vierde brief aan dezelfde persoon.

Geliefde broeder,

Iemand uit uw omgeving vroeg een vriend van mij „u van Wurmbrand te bevrijden”. In uw laatste brief voelde ik een lichte toets van geïrriteerdheid. Ik geef u dus de verzekering, dat dit de laatste persoonlijke brief zal zijn, die u van mij ontvangt, tenzij u zelf de wens te kennen zou geven, de korrespondentie voort te zetten.

Ik vind het begrijpelijk, dat mijn brieven u en uw vrienden irriteren. Veel dingen schijnen u te irriteren, zoals bijvoorbeeld de Amerikaanse oorlog in Vietnam. Maar het feit dat miljoenen christenen in de Sovjet landen werden en worden gemarteld en gedood, schijnt u niet te irriteren! Dat blijkt mij uit het feit, dat tijdens de laatste zitting van de Wereldraad van Kerken een

resolutie tegen de oorlog in Vietnam werd aanvaard en dat er een telegram aan president Johnson werd gezonden. Dat president Johnson zichzelf en zijn oorlog verdedigde. Dat is mijn zaak niet. Maar ik had verwacht, dat de Wereldraad van Kerken ook een telegram aan Breshnev en Mao Tse Tung zou zenden om hen te vragen op te houden met het martelen van uw broeders in het geloof! Verondersteld dat de oorlog in Vietnam onrechtvaardig is, is dat dan de enige onrechtvaardigheid? Is het doden van christenen niet een even grote onrechtvaardigheid?

De leiders van de Wereldraad van Kerken zaten daar terwijl Borovoy en aartsbisschop Nikodim het communisme prezen en Rusland voorstelden als een toonbeeld van samenwerking tussen het christendom en de atheïstische communistische revolutie. Daarop werd niets gezegd. Wisten zij niet, dat de communistische revolutie is begonnen met de arrestatie van patriarch Tichon? Wisten zij niet, dat de rooms-katholieke en lutherse kerken in Rusland praktisch zijn vernietigd? Kan het zijn, dat het u niet bekend is wat de communisten zelf hebben gepubliceerd over het doden van miljoenen christenen door Stalin, met Mikoyan, Breshnev en Kosygin als beulen? Weet u niet, dat zij de hele jeugd vergiftigen met het atheïsme, zonder de christenen toe te staan hierop te reageren? Men mag toch veronderstellen, dat kerkelijke leiders over dezelfde inlichtingen beschikken als de gemiddelde man. Het bovenstaande is tegenwoordig algemeen bekend. En toch wordt er nog geluisterd naar gepraat over samenwerking tussen het christendom en een atheïstische ideologie — het communisme!

Niemand protesteerde tegen Borovoy. Een Amerikaanse vertegenwoordiger van de Wereldraad van Kerken omhelsde aartsbisschop Nikodim.

Op het Concilie van Nicea sloeg de heilige Nicolaas de ketter Arius en de legende zegt, dat de Heilige Maagd zichtbaar uit de hemel daalde om hem hiervoor te kronen. Tegenwoordig zeggen wij de geloofsbelijdenis van Nicea op, maar alleen de woorden worden gesproken; wij bezitten niet meer de geest van hen, die haar opstelden. Wij omhelzen hen die erger zijn dan Arius.

Geen enkele beschaaft staat erkent de bandiet Ulbricht. Leiders van de Lutherse Wereldbond konfereerden met de regering van de massa-moordenaar Ulbricht teneinde de konferentie van de Lutherse Wereldbond in Oost-Duitsland te kunnen organiseren. Zij, de Ulbrichten, beantwoordden deze eer op de bij hen gebruikelijke wijze. Zij snauwden u af met woorden, die wel ongeveer als volgt geluid zullen hebben: „Wij hebben ons doel bereikt. De Amerikaanse christenen hebben ons ondanks hun eigen regering erkend. De Lutherse Wereldbond heeft ons voorstellen gedaan en gunsten van ons gevraagd. Wij hebben jullie dus niet langer nodig. Houdt uw

kongres maar ergens anders! Wij zijner stellig van overtuigd, dat u ons toch wel zult prijzen en wij hebben er geen behoefte aan tijd en geld te verspillen door u in ons land te ontvangen”.

U vraagt mij in uw brief waarom ik niet in staat ben te begrijpen, dat zending achter het ijzeren gordijn niet van de ene dag op de andere kan worden opgericht, zoals ik voorstel. Maar wanneer heb ik voorgesteld dat het vlug moet gebeuren? Het communisme is nu 50 jaar aandemacht in Rusland. Moesten de Amerikanen 50 jaar wachten tot Wurmbrand kwam om hen te vertellen, dat het hun zendingsplicht is om Christus te prediken in een atheïstisch, communistisch land?

Heeft Christus grenzen gesteld aan de plaatsen waar Zijn Evangelie verkondigd moet worden? Moet het niet aan allen gepredikt worden? Of zijn de bolsjewisten geen mensen? Hebben zij geen zielen die gered moeten worden?

Neen, Wurmbrand is niet gekomen om u te zeggen, dat u iets nieuws moet ondernemen. Hij oefent kritiek op u omdat u 50 jaar lang uw plichten verwaarloosd hebt. En daarom, zegt hij, mag er geen dag meer verspild worden. Uw plichtverzaking heeft geleid tot het verlies van miljoenen zielen. Daarom moet al het andere opzij gezet worden. U kunt de verbroedering met de communisten in Genève zolang opzij zetten en in plaats daarvan alle presidenten oproepen de volgende dag ter vergadering te komen om te gaan goed maken wat verwaarloosd was. In plaats daarvan gebruikt u de tijd om de leiders van de Wereldraad van Kerken te laten komen om te stemmen over een resolutie inhoudende dat geweld in sommige gevallen gerechtvaardigd is.

Vervolgens wordt er aan president Johnson getelegrafeerd, dat zijn anti-communistisch gebruik van geweld ongerechtvaardigd is. Welk soort van geweld is dan volgens u wel te rechtvaardigen? Alleen dat van de communisten? Hierop kon mij geen antwoord geven. Thans scheiden zich onze wegen. Ik van mijn kant zal een andere weg gaan, zonder enige bitterheid tegenover u te voelen, maar ik moet u zeggen dat door de verbroedering met de communisten in de Wereldraad van Kerken, u mede verantwoordelijk bent voor de zonden van de communisten, die miljoenen zielen vermoorden met hun atheïstisch gif en hun vervolgingen. Hoe meer ik u persoonlijk lief heb, hoe meer verdriet ik heb van de tragische rol die u speelt.

Om iemand te helpen rechtvaardig voor God te kunnen staan — en dat is de grootste dienst die de ene mens de andere kan bewijzen — moet men soms hard zijn. Als ik hard ben, moet u aanvaarden dat het om deze reden is.

En zo wordt de stem, die volgens een brief van een groot kerkgenootschap in Amerika profetisch is, behandeld zoals priesters

doorgaans profeten hebben behandeld. U hebt er niet naar geluisterd en hem buitengeworpen.

Weest u er van verzekerd, dat ik nooit zal ophouden voor u te bidden en u lief te hebben.

Met de meeste hoogachting,
R. Wurmbrand

Post Scriptum

Ik vraag mij af waarom ik niet scherper geweest ben in mijn brieven. Onlangs hoorden we het volgende: Een Roemeense leider van de Orthodoxe Kerk was zeven jaar geleden gevangen genomen, zijn gezin met 6 kinderen achterlatende. De vrouw was ziek. De twee oudste dochters konden geen baan vinden, omdat hun vader een contra-revolutionair was. Maar er moesten vier kleinere kinderen onderhouden worden. En daarom werden de dochters van deze christen-martelaar, zelf christinnen, prostituee, om het gezin in leven te houden. De broer, 14 jaar oud, werd krankzinnig toen hij zijn zusters als hoeren zag. Toen de gearresteerde broeder na de amnestie thuis kwam, zag hij daar deze tragedie en hij wenste slechts één ding: teruggaan naar de gevangenis om dit vreselijk schouwspel niet meer te hoeven zien. Zijn wens is vervuld. Onlangs is hij weer gearresteerd omdat hij opnieuw christelijke activiteiten ontplooid. Kan ik dan ooit hard en streng genoeg zijn tegenover u? Zal God mij ooit mijn beleefde woorden vergen, die ik spreek terwijl dochters van christen-martelaren hoeren zijn om hun familie in leven te houden?

Uittreksels uit een andere brief aan dezelfde persoon.

Geliefde broeder,

U schreef aan mevr. H. dat het niet juist van haar is, om op eenzijdige informatie af te gaan. Van hoeveel kanten ontvangt u informatie? Hebt u enig kontakt met de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn? Vraagt u ook wel eens iets aan die kerk? Ik ken vijf leden van ondergrondse kerken in verschillende communistische landen die thans in het Westen zijn. Waarom hebt u hun niets gevraagd? Hoe kan het, dat de Wereldraad van Kerken slechts kollaborateurs van het communistische regime uitnodigt en nooit luistert naar de martelaren? Zij zouden u zeer belangwekkende dingen te zeggen hebben.

Het voornaamste doel van mijn verhoor was niet te weten te komen wat wij hebben gedaan, maar uit te vinden hoe de Wereldraad van Kerken gebruikt kan worden door de communisten. Zou het niet van belang geweest zijn voor de Wereldraad van Kerken om de details van deze verhoren te vernemen? Hoe komt het dat

politieke organisaties in Amerika veel meer belang stelden in die dingen dan de Amerikaanse leiders van de Wereldraad van Kerken? Is het niet beschamend, dat noch de rijke Anglikaanse kerk noch de Amerikaanse kerken jaarlijks een post uittrekken voor hulp aan de gezinnen van martelaars, als zij weten dat in een derde gedeelte van de wereld de christenen verdrukt worden? Als in Rood China de mensen op straat met touwen worden afgeranseld, kan men zich voorstellen hoe het de christenen in een Chinese gevangenis vergaat.

De Raad van Kerken en de kerkelijke leiders hebben exakte resoluties opgesteld met betrekking tot de toelating van Rood China tot de Verenigde Naties. Waarom kwamen deze mensen niet bijeen om te protesteren tegen de terreur in Rood China en om na te gaan hoe de christenen daar kunnen worden geholpen? Ik hoop dat u onmiddellijk zult ingrijpen! De Lutherse Wereldbond en de Wereldraad van Kerken moeten regelmatig geld uittrekken om de gezinnen van de martelaren testeunen (als er geen andere middelen beschikbaar zijn, eventueel door de salarissen van hun medewerkers te verlagen). Er moet voor gezorgd worden dat de ondergrondse kerk in deze organisaties wordt vertegenwoordigd en dat naar haar vertegenwoordigers en martelaars met het nodige respect wordt geluisterd. Het zijn geen bedelaars waar u zich met een paar gulden van kunt afmaken. Zij zijn het kostbaarste deel van de universele kerk, die door opoffering van vrijheid en leven het recht hebben verworven om gehoord te worden.

Anders zal op deze instellingen de zegen van God niet kunnen rusten.

Uw Richard Wurmbrand

Uittreksels uit een andere brief aan dezelfde persoon.

Geliefde broeder,

U verbergt een verkeerde houding onder mooie woorden zoals: „Wij mogen de toestand in het Oosten niet naar westerse maatstaven beoordelen”. Zou het juist zijn om te zeggen: „Wij mogen misdadigers niet beoordelen naar de maatstaven van de eerlijke wereld?” Zo dient men namelijk de wereld van tirannie te noemen en u, die een duidelijk standpunt tegen rassendiskriminatie in de Ver. Staten inneemt, zou een net zo duidelijk standpunt tegen de vervolging van de godsdienst in het Oosten moeten innemen. Wat zou u zeggen van een lutheraan, die rooms-katholiek is? U zou zeggen, dat dat onzin is. Maar u zegt wel, dat u gelovige christenen kent, die lid zijn van de communistische partij, die erkend atheïstisch is.

U had veeleer hulde moeten brengen aan die talloze christenen, die

ik gekend heb, die liever stierven dan lid te worden van een atheïstische partij. Mijn zoon weigerde toen hij tien jaar oud was de rode das te dragen, hij wilde geen lid worden van de communistische jeugd-organisatie. Daarvoor werd hij driekeer van school gestuurd. En hij was de enige niet. Hierover zou een kerkelijk leider met waardering moeten spreken.

Met de meeste hoogachting,
R. Wurmbrand

Uittreksels uit een andere brief aan dezelfde persoon.

Geliefde broeder,

Als je op je voetzolen geslagen wordt, begin je vreselijk te schreeuwen. En als je voelt, nog steeds één te zijn met hen, die op deze wijze worden geslagen in de communistische landen, kun je alleen maar schreeuwen en anderen sturen je dan weg als iemand zonder manieren.

Hebt u ook, zoals ik, gehoord wat gebeurt met de lichamen van gevangenen Chinese christenen? De Rode Garde heeft de oren, de tong en de benen afgehakt van alle christenen, die Christus niet wilden verloochenen. Zij hebben nonnen gedwongen om kruisente vertrappen. Eén van hen stierf aan de gevolgen van aanrandingen. En plotseling zwegen de grote christelijke organisaties, die met zoveel lawaai hadden gevraagd om de toelating van Rood China tot de Verenigde Naties, hoewel dit land het Handvest niet eerbiedigt. Waarom maken zij nu geen lawaai? Waarom wordt er niet luide geprotesteerd?

Er bestaat een kloof tussen hen, die de verschrikkingen van de communistische gevangenissen hebben meegemaakt en hen, die daar niet zijn geweest. Van geen van beide kanten kan men die kloof overbruggen. Wij horen dagen nacht de kreten van hen, die gemarteld worden en wij voelen hun martelingen als ondergingen we ze zelf, zoals God ons dat beveelt in Hebr. 13 : 3 en wij blijven luide wenen. Wij zullen hen, die zwijgen, nooit leren begrijpen. Wij verwonderen ons over elkaar.

Laten wij de zaken beoordelen, zoals dat voor iedere behoorlijke rechtbank gebeurt: door getuigen.

Zou u willen, dat wij een rechtbank voor de kerken achter het ijzeren gordijn imiteren? Wij zouden daar pater Grigore kunnen laten spreken, een rooms-katholiek priester en schrijver van „Door Gods Ondergrondse”. Hij heeft jarenlang in vermommingen onder bijnamen in de communistische landen gewerkt en hij spreekt over de protestantse ondergrondse. Lees „Met God in Rusland” van pater Csisak, ook een rooms-katholiek priester, die in de Russische gevangenissen communisten ontmoette, die zich op de seminaries

op een loopbaan als orthodoxe bisschop hadden voorbereid. Lees het boek „Come Wind, Come Weather” 1) van Leslie Lyall, over de korruptheid van de officiële kerkelijke leiders in Rood China. Lees de beslist betrouwbare dokumenten van Penkovsky. Deze man was kolonel van de Russische geheime politie en hij gaf zijn leven voor de vrijheid. Hij verzekert, dat alle officiële kerkelijke leiders in Rusland communistische agenten zijn.

Hoe zou u deze mensen goed hebben kunnen leren kennen? U hebt urenlang met hen gesproken, maar dat was ofwel in hun land, waar zij angst hadden voor mikrofoons, ofwel in het Westen, waar zij bang waren dat loslippigheid van degene met wie zij spraken, hun dood zou kunnen betekenen. Wij kennen hen door onze jarenlange arbeid.

Ik zou u willen vragen: Was het juist van bisschop Berggrav van Noorwegen om in het publiek zijn houding tegenover het nazisme te bepalen, toen de Duitsers zijn land stalen? Zo ja, is het juist van de bisschoppen uit de Balkanlanden, die hun mond hielden tegenover de Russen, die hun land hebben gestolen, en het Sovjet regiem zelfs uitbundig prijzen? Ofwel Berggrav's houding was onjuist, of de Baltische bisschoppen hebben ongelijk door niet te doen als hij. Hadden Niemoeller en Bonhoeffer en de anderen gelijk door tegen het nazisme te zijn, hoewel dit voor hen gevangenis en dood betekende? Zo ja, hebben dan de lutherse bisschoppen in het Oosten geen ongelijk als zij niet duidelijk tegen het communisme zijn? Hitler heeft 6 miljoen Joden gedood en er moest tegen hem gestreden worden. De communisten hebben 30 miljoen Russen gedood. Van de 1000 kerken in Moskou zijn er slechts 40 over. Zij hebben in alle landen miljoenen gedood. Waarom zijn we het eens met hen, die openlijk tegen Hitler waren, en verwachtten wij niet, dat dezelfde houding tegenover het communisme wordt ingenomen?

Geen enkele protestantse bisschop in het Oosten heeft het gedaan, anders zou hij in de gevangenis zitten. De rooms-katholieke bisschoppen in Roemenië deden het zonder uitzondering. Vrijwel allen zijn onder martelingen in de gevangenis gestorven. Was het dom van hen? Of zullen ze als martelaren door God gekroond worden? Dan moeten de anderen dus fout zijn.

De protestantse bisschoppen in het oostblok werken mee aan het communisme, in het minst erge geval alleen door hun stilzwijgen. Maar wat te zeggen van iemand als de Hongaarse bisschop Dezseri, die naar Roemenië kwam om ons te leren hoe men het communisme theologisch kan funderen. Duizenden hebben hem horen preken. Wat te denken van bisschop Veto, die in zijn

1) Nederlandse vertaling onder de titel: „Ziende de Onzienlijke”.

tijdschriften artikelen schreef waarin hij aantoonde, dat Ordass een contra-revolutionair was? Wat te zeggen over bisschop Rapp van Roemenië, die iedereen als een verrader kent en die leert, dat God Zich drie maal geopenbaard heeft: in Mozes, Jezus en Marx? Bisschop XY is een vriend van mij, maar ook hij handelt verkeerd en dat heb ik hem dikwijls gezegd. Sinds jaren is hij lid van het communistische parlement. In die tijd werden wetten opgesteld, waarmee doodvonnissen voor kleinigheden kunnen worden uitgesproken, wetten die de vrijheid van godsdienst beperken, wetten waarbij het land van boeren en de winkels van kappers werden onteigend, wetten voor het atheïstisch onderwijs. Als hij tegen die wetsontwerpen zou hebben gestemd of er één woord tegenin gebracht zou hebben, zou men hem gearresteerd hebben. En iedereen vraagt zich af waarom hij dat niet gekozen heeft. Als men lid is van een organisatie is men toch mede verantwoordelijk voor de besluiten als men niet protesteert?

Uittreksels uit een andere brief aan dezelfde leider van de Wereldraad van Kerken.

Geliefde broeder,

U zegt, dat Wurmbrand een martelaar is, een profetische stem zoals de kerk die nodig heeft. Maar de kerk mag een zo zeldzame profetische stem en de raad van een martelaar niet horen. U zegt, dat u deze man — van wie u verklaart dat hij een martelaar en een profeet is — niet bij uw kerken kunt aanbevelen.

Hoe kan dat?

U geeft enkele verklaringen, maar zegt dat er nog verdergaande verklaringen zijn, die u niet wenst te herhalen.

Ik zal deze verregaande dingen zeggen:

Ik beschuldig u en andere westerse leiders van de Wereldraad er van, de wolf in de schaapskooi gebracht te hebben, met als gevolg dat de schapen gedood zullen worden.

U hebt de orthodoxe hiërarchie uit de communistische landen toegelaten tot de Wereldraad van Kerken enter verklaring zegt u, dat wij begrip voor hen moeten hebben, omdat zij als christenen in de atheïstische communistische maatschappij leven, waar zij zich enigszins bij hebben moeten aanpassen (uit de „Arizona Daily Star” van 2-11-1963).

Luistert u nu eens hoe zij zich aangepast hebben en wie deze wolven zijn in wier handen u uw kuddetoevertrouwd hebt. Uit het tijdschrift van het Moskouse Patriarchaat, uit artikelen van bisschop Nikolai van Leningrad (die u als een broeder in Christus met grote eer in Amerika hebt ontvangen) haal ik het volgende aan: „Amerika, de nieuwe hoer van het herrezen Babylon, dat een

wereldmarkt opgericht heeft, tracht volkeren te verleiden en aan te sporen tot oorlog....."

De vrijheid van Amerika is „de vrijheid om te roven, geweld te gebruiken, te doden — dat is hun vrijheid”. „De Verenigde Staten zijn het beest uit de Openbaring”. Vervolgens beschrijft hij de daden van Amerikanen als: „het cynisch verkrachten van de maatstaven van internationaal recht en menselijke normen. Te-rechtstellingen zonder vorm van proces, verhoren in het geheim of publiek. Vreselijke martelingen van slachtoffers. Afsnijden van oren, neuzen en borsten, ogen uitsteken en dergelijke. De Amerikanen zijn beschaafde wilden”.

Ieder, die zich verbreedt met iemand die dergelijke dingen over het vaderland van de ander zegt, zou ik beschouwen als schuldig aan hoogverraad. Is dat „aanpassing”? Stalin noch Chroestjov heeft ooit zulke misdadige dingen van Amerika gezegd. Nog een ander citaat: „Het godslasterlijke hiervan, uit christelijk oogpunt bezien, is dat deze mensen zichzelf christenen noemen”. Aartsbischop Nikodim is van hetzelfde slag. Hij verklaarde tijdens de laatste zitting van de Wereldraad van Kerken dat hij het geheel eens is met de politiek van de Sovjet regering, die onlangs honderden baptisten arresteerde. Velen zijn als gevolg van de martelingen bezweken. Ik wil de lijsten met de namen der gearresteerden en de bewijzen van de door hen ondergane martelingen aan ieder die daarom vraagt ter inzage geven. Radio Moskou meldde de veroordeling van christenen die de misdaad begingen, kinderen met de christelijke leer te vergiften. Ik bezit een foto van het verhoor, die ik iedereen kan laten zien. De Sovjet regering heeft onlangs nieuwe wetten bekend gemaakt, die degenen die kinderen over Christus vertellen of christelijke lektuur verspreiden, met 3 tot 5 jaren gevangenis kunnen straffen. Met deze politiek is aartsbischop Nikodim het geheel eens. En u bent het geheel eens met Nikodim en erkent deze misdadiger als bisschop. Sterker nog: in de „Oecumenische persdienst” no. 17/66 worden deze anti-christelijke wetten geprezen als een voorbeeld van het soepeler worden van de wetten op de godsdienst. Kuroiedev (hoofd van het departement van erediensten dat uit is op de likwidatie van de godsdienst) prijst de Wereldraad van Kerken daarvoor in het nummer van 30-8-1966 van „Izvestia”, het officiële orgaan van de massa-moordenaars en beulen van christenen die zichzelf Sovjet-regering noemen.

Ik zou mij schamen als ik van zo iemand lof toegezwaaid kreeg. Ik zou uit iedere organisatie stappen, die door de massa-moordenaars der christenen wordt geprezen.

Nikolai en Nikodim kregen onderscheidingen van de Sovjet-regering, evenals de lutherse bisschoppen in Roemenië. Zou u

tijdens de oorlog een onderscheiding van Hitler hebben geaccepteerd? De communisten hebben onze landen met terreur en bedrog veroverd. Nooit is in enig land een communistische regering bij vrije verkiezingen benoemd. Overal hebben zij gedood en gemarteld. De lutherse kerk in Boekarest waar ik predikant was, is veranderd in een bioscoop. En de bisschoppen met wie u samenwerkt en die u verdedigt, worden onderscheiden door de ergste vijanden van het christendom. Waarom? De communisten hebben bekend gemaakt, dat Stalin een massa-moordenaar was. Mikoyan was zijn rechterhand. En Hromadka beoordeelde Mikoyan zeer gunstig. Op zijn beurt zong Mikoyan delof van Hromadka en de Wereldraad van Kerken. Dat zijn die „verregaande dingen” die u in uw rondschrijven niet vermeldt. Ik ben er zeker van, dat geen president, dominee of kerklid, die God en zijn vaderland respecteert, het er mee eens is dat u deze vijanden omhelst en in de Wereldraad van Kerken brengt. Er bestaat een officieel rapport van de commissie voor binnenlandse veiligheid van de Senaat der V.S. over bisschop Nikolai, waarin staat dat hij een agent van de communistische geheime politie is. Met zulke mensen werkt u samen en u erkent ze als leiders van de universele kerk. Als u uw kerken voor hen opent, is het logisch dat u ze sluit voor degene, die u een martelaar en een profeet noemt. Wie Judas in de kerk toelaat, moet degene die — zoals u zegt — voor de waarheid heeft geleden, buitensluiten. Dit is de kern van ons meningsverschil, waaraan u met kinderlijke voorwendsels voorbijgaat.

Ik heb u drie dingen gezegd, die u ook zonder mij had moeten weten. In de eerste plaats, dat Jezus heeft gezegd: „gaat heen, onderwijst alle volkeren”, en niet alle volkeren met uitzondering van die achter het ijzeren gordijn. Waarom heeft uw kerk geen boodschap voor de communistische wereld, die al 50 jaar bestaat? U geeft er in uw brief een verklaring voor. U doet „wat de wet toestaat”. Welke wet? De Amerikaanse wetten verhinderen dit werk niet. U hebt het over de communistische wetten. U beschouwt het als uw plicht, deze wetten te eerbiedigen. Als de eerste christenen de wetten van het Romeinse rijk hadden geëerbiedigd en Luther de wetten van de paus, wat zou er dan van ons geworden zijn? De eerste christenen werkten in het verborgene en dat moeten wij ook doen, zonder ons te bekommeren om de wetten van massa-moordenaars van christenen en vergiftigers van de geest van kinderen en jonge mensen.

Ik heb u gezegd, dat de echte kerk achter het ijzeren gordijn de kerk is, die ondergronds wordt geleiden dat wij die te hulp moeten komen. Ik heb u gezegd, dat de gezinnen van de martelaren geholpen moeten worden. De Amerikaanse kerken weten sinds 50 jaar van het bestaan van martelaren in de communistische landen.

Hoeveel geld hebt u uitgetrokken om hun gezinnen te helpen? Op de bovenstaande vragen hebt u mij geantwoord, dat uw kerk niet over de middelen beschikt. In Minneapolis heeft een vrouw, die per maand 300 dollar verdient, waarvan zij een zieke man en 2 kinderen moet onderhouden, mij haar hele bezit van 500 dollar voor dit doel gegeven. U had er geen geld voor. Ik heb u toen voorgesteld, een flink deel van de salarissen ter beschikking te stellen. Jezus heeft de armoede gepredikt. Op dit punt bent u het dus niet met mij, maar met Jezus oneens. De kerk heeft wel geld voor koorgewaden en voor feesten en zou niets hebben voor de verhongerende gezinnen van de martelaren? Het is vreselijk, dat u spekuileert op de geldzucht die u bij uw predikanten onderstelt om hen in deze zaak tegen mij op te zetten. Twee dagen geleden gaf een eenvoudige predikant mij 1000 dollar voor dit werk.

Wijs mij één officiële bisschop uit het oostblok die openlijk geprotesteerd heeft tegen het doden van christenen en het vergiften van kinderen met atheïsme. U wilt zeggen, dat zed en in de gevangenis terecht gekomen waren? Nu, waarom niet? Is het verkeerd om naar de gevangenis te gaan om de waarheid te zeggen? Weg dan met al de profeten, met Johannes de Doper, Jezus en al de heiligen na Hem, met Johannes Huss, Latimer, Zwingli en miljoenen anderen. Ik vereer hen. Ik ben van mening, dat zij juist handelden. Ik bewonder Ambrosius, die zich openlijk tegen de keizer verzette, zoals ook Johannes Chrysostomus. De kerk heeft nog nooit een verrader als een heilige beschouwd. De eerste heiligverklaring in dat genre zal door u gedaan moeten worden. In talloze landen met een miljard inwoners worden christenen gevangen gehouden, gedood en gemarteld en kinderen met atheïsme vergiftigd. U bent trots op een paar duizend gezangenboeken die gedrukt zijn. En vanwege deze gezangenboeken spant u samen met de massamoordenaars, zwijgt u over hun misdaden en brengt u de wolven naar de kudde. Die prijs is veel te hoog.

Als u de communistische partij in Roemenië zou vragen wat zij omtrent mij het liefste willen, zou het antwoord zijn: „Zorg ervoor, dat hij niet kan preken. En in dat geval, zoals in vele andere, doen de leiders van de Wereldraad van Kerken precies wat de communisten wensen. Wurmbrand mag de verschrikkingen van het communisme niet uitdragen.

U hebt mij tegengehouden. U hebt niet geprotesteerd tegen uw kollega, die in de Wereldraad van Kerken publiekelijk verklaarde, dat het communisme sinds 1920 geen martelaren meer gemaakt heeft.

U loopt niet alleen naast, maar zelfs in de pas met de communisten. U schreef uw rondschrijven op het ogenblik, dat de afvaardiging van de Roemeense tirannen zich beklagde bij het sekretariaat

van wat men de Verenigde Naties noemt (voor een derde gedeelte van de wereld geldt dat niet de natie, maar haar onderdrukkers vertegenwoordigd zijn) over het feit, dat men mij in de Verenigde Staten toestaat te spreken. Hoe komt het dat de atheïstische communistische massa-moordenaars en de akties van de Wereldraad van Kerken steeds gelijke tred houden? U beweert, dat de Oostduitse bisschoppen geen handlangers zijn van het communisme. Ik kan bewijzen, dat zij het wel zijn. De communisten hebben hele landen gestolen, zij hebben zowel in mijn land als in Oost-Duitsland ook de scholen gestolen. Zij hebben iedereen van alles beroofd. Wat zou u er van vinden als iemand uw kerk, uw auto, uw huis, uw meubels zou stelen? De communisten hebben van mij en duizenden anderen alles gestolen. De lutherse kerk in Boekarest waaraan ik verbonden was is nu een bioskoop. In Oost-Duitsland hebben talloze predikanten gevangen gezeten. De misdadiger Ulbricht kan de burgers alleen onder de duim houden door voortdurend de mensen die, ondanks de Berlijnse Muur, naar het Westen trachten te vluchten, neer te schieten. Die Oostduitse bisschoppen, die u verdedigt, hebben over deze regering van massamoordenaars en rovers de volgende verklaring afgelegd (uit „Christianity Today” van 6 nov. '64): „een christen is gehouden, de politieke en maatschappelijke structuur van de communistische staat te eerbiedigen en te aanvaarden..... ook de economische opbouw van deze staat moeten wij in het geloof aanvaarden; het zevende gebod 1) mag niet als verweer tegen onteigening en gemeenschappelijk bezit gebruikt worden”. Als deze bisschoppen gelijk hebben, had Elia ongelijk toen hij zich verzette tegen Achab, die slechts één wijngaard stal en Naboth vermoordde.

Ik heb u nog steeds even lief. De vrede van God gaat niet alleen het verstand, maar ook alle misverstand te boven. Christenen kunnen tegenovergestelde meningen zijn toegedaan en niettemin elkaar liefhebben.

Moge God u zegenen en u liefde schenken voor Zijn Woord en voor hen die omwille van dit heilig Woord gemarteld worden. Wat mij betreft, het is duidelijk, dat ik niet kon ingaan op uw voorstel om te werken onder toezicht van iemand die in verbinding staat met de communistische spionnen in de Wereldraad van Kerken. Dat zou gevaar voor onze mensen achter het ijzeren gordijn betekend hebben.

Ik heb zwart op wit aangetoond, dat uw beweringen onjuist waren. Eerlijkheidshalve bent u verplicht uw vorig rondschrijven te annuleren en alle kerken aan te sporen om de man, van wie u

1) volgens de r.k. indeling der Tien Geboden; bij de protestanten het achtste gebod (vert.).

schrijft dat hij 14 jaren lang om wille van het Evangelie het kruis der gevangenschap heeft gedragen, uit te nodigen.

De communisten hebben ons bloedige wonden geslagen en u hebt zout op die wonden gestrooid, volgens de woorden van Jezus: „Ieder offer moet met zout gezouten worden”.

Als u uw woorden niet intrekt, hoop ik dat de andere voorzitter, de gelovige predikanten en de eenvoudige christenen niet naar u zullen luisteren, maar zullen protesteren en samen met de ondergrondse kerk tegen het communisme zullen strijden en mij zullen uitnodigen hun de waarheid over deze zaken te vertellen.

De uwe in Christus,

Richard Wurmbrand

Aan dezelfde leider van de Wereldraad van Kerken.

Geliefde broeder,

Ik heb uw brief van de 3de ontvangen.

Uw bewering, dat mijn redenering verward en mijn gedachten wazig zijn, is niet nieuw voor mij.

In dit geval, zoals in vele andere, zijn de leiders van de Wereldraad van Kerken het eens met de communistische massa-moordenaars, beulen en misleiders. Toen na mijn eerste vrijlating duizenden in Roemenië naar mijn preken kwamen luisteren, verspreidden de communisten het gerucht, dat ik krankzinnig was. Daarvoor gebruikten zij hun werktuigen in de kerk. Misschien heb ik een verwarde geest. Dat zou geen wonder zijn na alles wat ik heb meegemaakt. Maar hoe is het met uw predikanten? Ik heb stapels brieven van hen. Van predikanten mag men toch verwachten, dat zij onderscheid kunnen maken tussen een profeet en een krankzinnige? Allen, die mij hebben horen preken, schrijven mij dat ik een „profetische stem”, een „profeet”, een nieuwe „Johannes de Doper”, een „Paulus” ben. U beledigt uw predikanten als u zegt, dat mijn redenering verward en mijn gedachten wazig zijn. Het zou betekenen, dat zij de geesten niet kunnen beproeven. Wie dat niet kan, kan geen goed predikant zijn.

Ik voor mij geloof, dat ik noch een Paulus noch een verwarde geest ben. Zelfs als ik zou weten, dat ik een verwarde geest heb, zou het mij niet deren, omdat ik een weg volg waarop zelfs een dwaas niet kan verdwalen (Jesaja 35 : 8), de weg van het „ongetwijfeld geloof”. Ik ben een gewoon mens met gewone gaven, die een boodschap van God heeft, die niet tegengesproken kan worden. Als u deze boodschap niet wilt aanvaarden, zult u hiervan eens verantwoording moeten afleggen voor God en tot die tijd voor uw kudde.

Christus heeft ons gezegd: onderwijst alle volkeren, en niet: allen tot aan het ijzeren gordijn. Bent u begonnen met zending onder de miljoenen zielen die verloren dreigen te gaan in Rood China, de Sovjet Unie en de andere communistische landen? Zo niet, waarom niet? Zult u aan God kunnen zeggen, dat u geen geldmiddelen had?

De schoenlapper Carey had geld om in India zending te drijven er. Hudson Taylor had het voor China en u zou het niet hebben? Toen ik Roemenië verliet, bedroeg mijn salaris 28 dollar per maand. Met dat bedrag deden wij zendingswerk in een communistisch land. Zelfs als ik krankzinnig zou zijn, dan nog heb ik in dit geval absoluut gelijk en u absoluut ongelijk door niet onmiddellijk mijn boodschap te aanvaarden.

Ik zei u zes maanden geleden, dat de gezinnen van de martelaren geholpen moeten worden. Ik heb u hun adressen gegeven. Hebt u het gedaan? Indien niet, waarom niet? Wilt u tegen God zeggen, dat u geen geldmiddelen had, als 20 dollar per maand genoeg is om een gezin van de hongerdood te redden? Wellicht ben ik verward, maar God geeft mij het recht te zeggen, dat zij geholpen moeten worden. U zult wel een heldere geest hebben. Des te groter is uw verantwoordelijkheid, dat u niet onmiddellijk mijn boodschap heeft aanvaard.

Ik heb u gezegd, dat de Hromadka's, de Justinians en de Nikolai's van de Wereldraad van Kerken verraders zijn en ik heb u het bewijs daarvan geleverd. U had ofwel hen onmiddellijk uit de organisatie moeten zetten, ofwel er zelf uit moeten treden. Vandaag ontving ik een brief waarin stond, dat twee predikanten, nadat ze mijn film gezien hadden, voorgoed uit de Wereldraad van Kerken zijn getreden, zoals leden van de communistische partij in Noorwegen voorgoed uit die partij zijn getreden, nadat ze mijn televisieprogramma daar hadden gezien. Weer een parallel. Het communisme en de Wereldraad van Kerken werken op vele punten samen. Zij, die wakker geschud worden, verlaten beide organisaties. Wie op deze drie punten mijn woorden niet aanvaardt, komt in konflikt met God. Dat is van belang en niet de beschouwingen over mijn verstand. Houd ik van de communisten? Mijn daden bewijzen het. Ik doe dagelijks zeer gevaarlijk werk om hen tot Christus te brengen. En als u slaapt, lig ik wakker en bid en lijd voor hun verloren zielen. U gelooft niet, dat ik werkelijk van hen houd. Goed. Maar u moet hen liefhebben. Wanneer begint u met zending onder de communisten? Hudson Taylor hield van de Chinezen en hij bewees het door onder hen zending te drijven. Ik deed als Hudson Taylor en Carey. En wat doet u?

Het is niet waar, dat ik alle leiders van de officiële kerken in de communistische landen verwerp. Integendeel, ik heb grote bewonde-

ring voor kardinaal Wyszinsky, die gevangen gezeten hebben dat weer riskeert door zich te verzetten tegen het communisme. Ik bewonder hem, hoewel hij tot een officiële kerk behoort. En ik bid dat de protestantse bisschoppen een voorbeeld aan hem zullen nemen.

Hoe zou ik achting kunnen hebben voor bisschop Miroslave van Praag, die op 12 augustus 1958 in Chicago verklaarde: „er is thans meer godsdienstvrijheid voor de communisten dan vroeger”? Heeft hij niet gehoord van kardinaal Beran en de honderden protestanten, die gevangen genomen en gemarteld zijn? Ik kan evenmin waardering hebben voor bisschop Janos Peter van Hongarije, ook een lid van de bende van rode bisschoppen, die zijn broeder verleidde uit Caïro naar Hongarije terug te komen, waar hij gedood werd.

Maar ik verwerp niet alle leiders van officiële kerken.

U klaagt over de bittere toon van mijn artikelen en toespraken. Vandaag ontving ik een brief van één van uw predikanten, die mij afgelopen zondag hoorde preken. Hij zei: „Wurmbrand straalde de liefde van Christus uit.... hij toont slechts christelijke liefde en teder mededogen voor hen, die hem vervolgden, voor hen, die zijn vijanden waren en zijn, en voor hen, die hem niet geloven”. Terwijl hij preekte „bevonden wij ons waarlijk in de tegenwoordigheid van Christus Zelf”. Ik heb een stapel van dergelijke brieven.

U hebt geen hoge dunk van uw predikanten als u zegt, dat mijn toon verbitterd is. Er is nog iets anders. Niet mijn toon is bitter, maar het lot van de duizenden christenen, die in het communistische kamp worden gemarteld en gedood. Het lot van hun gezinnen is bitter. Dochters van christen-martelaren zijn soms hoeren om hun verhongerende families in leven te kunnen houden. Veertien dagen geleden werden in China priesters levend verbrand. Ik zou van een bisschop verwacht hebben, dat hij hun bitter lot zou aanvoelen en delen en dat hij onmiddellijk de raad van zijn kerken bijeen geroepen zou hebben om te zien hoe er hulp geboden kan worden, in plaats van te klagen over de bittere woorden van Wurmbrand als hij ziet dat al zijn pogingen om de leiders van de Wereldraad op te roepen tot hulp aan de martelaren en de lijdende kerk, tevergeefs zijn. Verondersteld dat alles wat u over mij zegt, waar is, waarom organiseert u dan niet een tournee voor de predikanten van de ondergrondse kerk, die deze gebreken niet vertonen? Laat hen spreken over de martelaars om Christus' wil, zij die ook geleden hebben. De schelm Nikolai heeft men uitgenodigd. Waarom hen niet? Niet alleen mij, maar de hele lijdende kerk wilt u het zwijgen opleggen, een kerk, die zulke geloofshelden heeft voortgebracht. Niet alleen mij, maar iedereen die de verschrikkingen van het communisme heeft ondergaan, moet het

zwijgen worden opgelegd. Dat is de opdracht van Moskou, en Genève moet daaraan gehoorzamen.

Mijn boodschap komt zeker van God. Als u die aanvaardt, heeft het zin om verder te korresponderen over de wijze waarop daaraan gehoor gegeven kan worden. Als u die niet aanvaardt — ik zal zeker niet veranderen — is het het beste, er verder het zwijgen toe te doen, in liefde voor elkaar. U, die geen kruis gedragen hebt, preekt over het kruis; hun, die een kruis gedragen hebben, verbiedt men te zeggen wat zij er over weten. Bij het laatste oordeel kunt u mij aantonen, dat het onjuist van mij was, het probleem van de hulp voor de gezinnen der martelaren en van het zendingswerk achter het ijzeren gordijn, aan de orde te stellen.

Hoe hoopt u mij ervan te weerhouden om te preken, als dat de communisten niet lukte? Ik preekte zelfs tijdens mijn eenzame opsluiting door het Evangelie in morse-tekens op de muur te tikken.

U hebt het excuus, dat de raad van r.k. bisschoppen net zo gehandeld heeft als de uwe. Bijna alle r.k. bisschoppen in Roemenië stierven onder martelingen in de gevangenis. R.k. priesters zijn in China levend verbrand. De Amerikaanse r.k. bisschoppen praten er over of het wettelijk verantwoord is, op vrijdag vlees te eten.

U zegt misschien: „Weer zo'n bittere aanval”. Dat heeft te maken met het bittere lijden van de rooms-katholieken in het communistische kamp. Mijn vrouw zat gevangen samen met een aantal nonnen. Zij zegt, dat het engelen waren, engelen in de handen van bruten. Wie kan de bitterheid van een dergelijk lot begrijpen? Denk aan die bitterheid en niet aan die van mijn woorden! U hebt een gezin, dat ik het allerbeste toewens. Ik denk met liefde aan uw gezin, omdat het grootste deel van mijn familie is gedood door diktators, die worden gesteund en geëerd door de protestantse bisschoppen van ons land. Degene, die het grootste gedeelte van mijn familie vermoordde, werd later in mijn huis bekeerd. Is dat bitterheid..... of liefde?

Met de meeste hoogachting,
R. Wurmbrand

Aan een leider van de Unie van Baptisten in Groot-Brittannië.

Geliefde broeder,

Baptisten in Engeland zonden mij de brief, die u aan verscheidenen van hen hebt toegezonden in verband met de vervolging van broeders in de Sovjet Unie. Tijdens een tournee, die ik vorige maand in Groot-Brittannië heb gehouden, had ik hen op de hoogte gebracht van wat daarginds gebeurt. De Unie van Baptisten had

nagelaten dat te doen. Zij heeft geen alarm geslagen en niet opgeroepen tot gebed voor de vervolgd. Er is geen hulp georganiseerd voor de gezinnen van de martelaren, alsof de Russische en Britse christenen niet één lichaam zouden vormen. Ik moest daarvoor uit Scandinavië komen.

Toen men mijn voetzolen ranselde, schreeuwde mijn mond. Maar waarom schreeuwde de mond? Die werd niet geslagen. Maar de mond en de voetzolen horen tot hetzelfde lichaam. Als u de pijnen van uw onderdrukte broeders als de uwe zou voelen, zou u al lang geschreeuwd hebben. Hoe heeft men u zo kunnen misleiden? U zegt, dat u „een zo nauw mogelijk contact met de leiders van onze kerken daar heeft onderhouden”. „Zij hebben ons medegedeeld, dat wij er geen goed aan doen, als wij openlijk protesteren”. Bent u de enige die niet weet wie deze leiders zijn? Zij zijn mensen van de communistische geheime politie. Zij hebben de broeders, die in de gevangenis zijn, aangegeven. Zij zijn schuldig aan de gevangenisstraffen, martelingen en moorden. Wat voor nut heeft dan hun advies om niet te protesteren? Ik weet uit eigen ervaring hoe iemand leider van een officiële kerk in de communistische landen wordt. De gevolmachtigde minister van binnenlandse zaken, generaal Negrea, stelde mij in de gevangenis voor, mij vrij te laten en luthers bisschop te worden. Hij zei mij ook wat mijn plicht als „rode bisschop” zou zijn: er op toe te zien dat de wetten op het verbod van zondagsscholen, jeugdbijeenkomsten en godsdienstige propaganda worden uitgevoerd; zorgen dat de leden van de kerk in politiek opzicht loyaal zijn jegens de communistische tirannen en de contra-revolutionaire elementen verraden. Als ik dit voorstel aanvaard zou hebben, zou ik nu één van uw vrienden in de Wereldraad van Kerken zijn. Eén van de mij toegewezen taken zou geweest zijn de kerkelijke leiders in het Westen te misleiden inzake de godsdienstvrijheid in Roemenië en ervoor te zorgen, dat zij het communistische standpunt in politieke zaken aanvaarden, zoals de Wereldraad van Kerken gewoonlijk doet.

In Roemenië is de leiding van de baptisten door de geheime politie opgedrongen. Ik heb hun kongres meegemaakt. Toen de door de communisten opgestelde lijst met namen werd voorgedragen, riep het hele kongres: „Nee”. Slechts negen stemmen kregen ze. Toen stond de vertegenwoordiger van de communisten op en zei: „Dit moeten de leiders worden”. De kongresgangers begrepen het en stemden op hen, zoals ons hele land bij de politieke „verkiezingen” op de bandieten stemt, die het onderdrukken. Zo worden de officiële kerkelijke leiders in de communistische landen gekozen, ik heb het zelf gezien.

Hetzelfde geldt voor Rusland. De baptisten, die daar gevangen zitten, zijn gearresteerd omdat zij in opstand kwamen tegen hun

verraderlijke leiders en zonder hun medeweten zondagsscholen oprichtten en geheime doopdiensten hielden. Ik heb een stapel knipsels uit Sovjet kranten die dit bewijzen. U moet niet luisteren naar deze verraders, maar u dient onmiddellijk in het openbaar te protesteren. De Joden zijn een wijs volk. Waarom protesteren zij voortdurend tegen het anti-semitisme daar? Zij wetend dat zij alleen op die wijze het Jodendom in Rusland in leven kunnen houden. Als u nog langer naar de verraders luistert, zullen de Britse baptisten niet meer naar u luisteren en buiten u om in het openbaar protesteren. Ik heb gezien, dat in Groot-Brittannië vele kerken voor de Unie van Baptisten verloren zijn gegaan wegens de samenwerking met de rode kerkelijke leiders in de Wereldraad van Kerken. Nooit heb ik een kerk gevonden, die daardoor tot de Unie werd aangetrokken. Iedere zakenman zou hieruit de juiste konklusie trekken.

De wijze waarop u schrijft is schandelijk. Ik citeer: „Er zijn in de Sovjet Unie incidenten geweest waarbij baptisten..... aan de verkeerde kant van de wet stonden”. Ik ben aan een andere stijl, die van de Bijbel, gewend. Paulus zou hebbengeschreven: „Er zijn in Rusland broeders — de aarde is hunner niet waardig — die, met Gods hulp, het heilige werk hebben durven voortzetten, hoewel zij wisten, dat zij hun leven er voor moesten geven. Zij zijn de heiligen en martelaren, die deel zullen hebben in de eerste opstanding, waarvan allen, die met het communisme heulen, zullen worden uitgesloten”.

Als de eerste christenen de wetten van Nero gehoorzaamd hadden, als Luther zich aan de wetten van de paus had gehouden, zou u vandaag geen leider van de Baptisten-Unie zijn.

Iedere zin van u tracht de misdaden van de communisten te verbergen, zoals ook andere leiders van de Wereldraad van Kerken dat doen. U schrijft, dat het in Rusland „geen misdaad is om een Bijbel te bezitten”, in plaats van te zeggen, dat het een misdaad is van de communisten dat zij er voor zorgen, dat de mensen geen Bijbel hebben.

U schrijft: „Ik ben er van verzekerd dat als en wanneer onze baptistische broeders er op aandringen, dat de Schriften opnieuw gedrukt worden, dit zeker in welwillende overweging genomen zal worden”.

Wel, waarom dringen de baptistische leiders in Rusland er dan niet op aan, als het drukken van Bijbels alleen een zaak van aandrang van hun kant is? Dat is, omdat zij de mannen van de communisten zijn. Kunt u zich voorstellen, dat een echte baptist niet zou wensen, dat de Bijbel wordt gedrukt? U misleidt de Britse baptisten als u schrijft: „Ik ben er zeker van, dat onze baptistische broeders in Rusland zelf stappen zullen ondernemen om te zorgen voor de

vrouwen en kinderen van ieder die moeilijkheden met de regering heeft" (dat is een aardige omschrijving voor mensen, die dood-gemarteld worden!). Sinds 50 jaar zijn er baptisten in Russische gevangenissen. Hebt u de baptistische leiders in Rusland gevraagd of zij ooit een cent voor hun gezinnen hebben gegeven? Weet u niet, dat de kerken in communistische landen geen enkele liefdadigheid mogen bedrijven? Twee vrouwen die mijn zoon hielpen, terwijl mijn vrouw en ik gevangenzaten, werden daarvoor zo afgeranseld, dat zij sinds 14 jaar kreupel zijn. De vrouw, die mijn zoon in huis opnam, werd veroordeeld tot acht jaren gevangenisstraf voor hulp aan gezinnen van „contra-revolutionairen". Wie zulke dingen niet weet, zou geen leider mogen zijn.

De hulp aan gezinnen van martelaren kan alleen in het Westen georganiseerd worden. Trouwens, we zijn daarmee reeds begonnen in baptisten gemeenten in Engeland, er zorgvuldig voor wakend dat u, die samenwerkt met de werktuigen van het communisme, geen bijzonderheden hierover te weten komt. Vele baptisten gemeenten in Engeland waar ik gesproken heb, zijn eerder bereid om u en de Wereldraad van Kerken af te vallen dan de martelaars. De eerste hulp aan de gezinnen van de martelaren is al onderweg en wij hoorden zo juist, dat de goed georganiseerde tocht succes heeft gehad. Aan een dergelijke actie zou u uw steun moeten geven als u een kind van God bent.

Hoogachtend,

R. Wurmbrand

Open brief aan een Duitse leider van de Wereldraad van Kerken.

Ik ben onlangs van achter het ijzeren gordijn gekomen, na veertien jaren van communistische gevangenschap.

Daar ik vele jaren in eenzame opsluiting doorbracht en, met uitzondering van de laatste maanden in de gevangenis, nooit een krant heb gezien, weet ik niet hoe u veranderd bent.

Ik heb mij gehouden aan wat ik vroeger van u wist. Ik had uw prekenbundel gelezen, waarin u het Hitler-regiem aanviel op kleine, onbelangrijke punten, zonder iets te zeggen over het werkelijk belangrijke: de terreur, de wreedheden, de rassenhaat, het totalitaire systeem, de geest van wraak en militarisme, de wens om de wereld te overheersen, het anti-christendom.

Maar het weinige dat u gezegd had, was voldoende om de diktator te irriteren, die niet de geringste tegenstand duldde. U werd gearresteerd. Het lijden heiligt. Toen u uit de gevangenis kwam, waren uw preken op veel hoger peil. U sprak over de nationale zonde van de Duitsers. Dat was geen gemakkelijk taak. Ik heb u bewonderd om de moed waarmee u het deed.

Daarna werd ik gevangen genomen en ik hoorde niets meer over u. Toen ik vrijgelaten werd, vertelde men mij, dat u tegenwoordig op de hand van de communisten bent. Ik weet, dat er in de wereld veel gelasterd wordt. Men heeft Jezus een duivel genoemd. Ik heb dan ook geen aandacht aan die verhalen geschonken.

Toevallig kwamen wij gelijk in Noorwegen aan en ik las uw verklaringen in de kranten.

Geliefde broeder, u zegt gewoon bewust dingen, die niet waar zijn. Laten we de verschillende beweringen eens bezien.

1. „Godsdienstoefeningen zijn in Oost-Duitsland, onder de communisten, niet verboden”. Dat is alles wat u er van zegt. Dat is alsof ik van iemand zeg, dat hij een mooie snor heeft, als men vraagt of ik hem eerlijk vind. U wilde de indruk geven, dat er godsdienstvrijheid is.

Weet u, dat juist vorige week is verboden om het Wereldkongres van de Lutherse Wereldbond in Weimar, Oost-Duitsland, te houden? Waarom hebt u dat niet vermeld?

Kerkdiensten zijn niet verboden. In Roemenië is dat evenmin verboden. In Oost-Duitsland, Roemenië en in vele andere communistische landen (met uitzondering van Rusland) zijn duizenden kerken geopend, de liturgie wordt er opgedragen, er worden preken gehouden. Daarmee wordt de westerling misleid.

Maar u had beter moeten weten en moeten zeggen waar de kneep zit. Priesters, dominees en rabbi's zijn in deze landen vrij om te zeggen dat God goed is. Maar zij mogen niet zeggen, dat de duivel slecht is. Wat bedoel ik hiermee?

Johannes de Doper zou nooit zijn onthoofd als hij alleen had gezegd: „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij”. Hij werd onthoofd omdat hij zei: „Gij, Herodes, zijt slecht”. Jezus werd niet gekruisigd om wat Hij in de bergrede zei, maar omdat Hij zei: „Wee u, schijnheilige farizeërs! Gij zijt adderengebroed”.

Daarom ben je tot op zekere hoogte — tenzij je een bijzonder begaafd spreker bent, die al te veel mensen om zich heen vergadert — vrij om in Oost-Duitsland en vele andere satellietlanden te prediken, dat God goed is. Maar nergens is het een predikant toegestaan om te zeggen, dat de wreedheden en het atheïsme van het communisme duivels zijn. En een dienst waarin de duivel niet aan de kaak wordt gesteld, is in feite geen goede kerkdienst.

Onlangs hoorde men dat Rancovoci, Tito's minister van Binnenlandse Zaken, mikrofoons in Tito's bureau had verborgen. Tsjechische diplomaten zijn er van beschuldigd, dat zij geprobeerd hebben mikrofoons in het ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten te plaatsen.

Stel u eens voor, dat er in iedere kerk door de communistische

geheime politie wordt meegeluisterd! Dan is de predikant toch niet vrij om te zeggen wat God hem ingeeft? Jezus zei: „De waarheid maakt u vrij”. Maar het omgekeerde is ook waar. Slechts vrijheid geeft waarheid. Als de predikant wordt gemuilkorfd, als hij jaren van gevangenisstraf heeft te duchten om een enkel woord van kritiek in zijn preek, dan kan er geen sprake zijn van waarheid. In de communistische landen houdt de waarheid zich schuil in de ondergrondse kerk, de kerk der martelaren, de meest echte kerk. Het is een eer voor Oost-Duitsland, dat er martelaars zijn.

2. U beweert, dat „het konflikt tussen oost en west verleden tijd is. Het konflikt van deze tijd ligt tussen arme en rijke landen”. Vervolgens hebt u het over het uitbuiten en onderdrukken van negers.

Zijn de oostelijke landen niet alle erkende diktaturen van een militante, atheïstische partij? Propageren zij niet alle de leerstelling van Lenin, dat iedere godsdienst met wortel en tak uitgeroeid moet worden? Is het persoonlijk bezit van produktie-middelen niet verboden? Is het niet waar, dat de boerderijen kollektief bezit zijn geworden? In een land als Roemenië kan men toch zelfs geen eigen kapperszaak hebben?

Het is toch waar, dat de westerse landen — met uitzondering van Spanje, Portugal, enz. — democratisch zijn en volledige godsdienst-vrijheid hebben? In West-Duitsland is zo'n vreemde godsdienst als de uwe zelfs vrij, hoewel zij martelingen en massa-moorden op christenen verheerlijkt. U zegt, dat er sinds 1920 geen martelaren in de communistische landen meer geweest zijn. Wat een vrijheid! Een Rus zou dat niet mogen zeggen, hij is verplicht te zeggen dat Stalin een massa-moordenaar was. En Stalin was dat tot 1953. Na hem ging de anti-christelijke terreur door. Hebt u werkelijk niets gehoord over het proces van kardinaal Mindszenty? Of over uw broeder, de lutherse bisschop Ordass van Hongarije? Waren die al voor 1920 gearresteerd? Hebt u niet vernomen, dat bijna alle r.k. bisschoppen van Roemenië in gevangenschap gestorven zijn? Weet u dat de Grieks-katholieke kerk van Roemenië in 1950 werd opgeheven en dat toen honderden werden gearresteerd en gemarteld? Weet u, dat belangrijke orthodoxe personen in Roemenië een maand geleden werden gearresteerd? Weet u dat in Hongarije r.k. priesters gevangen genomen zijn omdat zij kinderen gevraagd hadden of zij in God geloofden?

Het is toch waar, dat men in het Westen vrijheid van godsdienst en politieke vrijheid heeft en de vrijheid om persoonlijk eigendom te hebben? Hoe kunt u dan zeggen, dat het konflikt verdwenen is? Als u gelooft, dat het christendom waarheid is en dat de communisten de waarheid wensen uit te roeien, hoe kan dan het konflikt

tussen het licht en het duister ooit verdwijnen?

U stelt het konflikt tussen arme en rijke landen in de plaats van het konflikt tussen oost en west.

Maar het is toch juist het communisme, dat overal slechts armoede brengt? U bent Duitser. Waarom vergelijkt u het levenspeil van Oost- en West-Duitsland niet met elkaar? Dan zult u zien wie de grootste uitbuiters zijn, de kapitalisten of de communisten.

U bent tegen onrechtvaardigheid tegenover een kleurling. Daar ben ik ook tegen. Maar waarom zegt u niets over het anti-semitisme in Rusland en de andere communistische landen? Weet u dat er in Kiev, waar 350.000 Joden wonen, slechts één synagoge en geen rabbijn is? In Vilnius in Lithauen is de situatie net zo. Maar Rusland is taboe. Wij moeten kritiek leveren op de rassendiskriminatie, waar die ook voorkomt, maar over Rusland mag niets worden gezegd. Zij mogen doen wat zij willen. U en uw kollega's van de Wereldraad van Kerken zullen niet protesteren.

U verklaart, dat u tegen de oorlog in Vietnam bent. U vond het wel goed toen de Amerikanen Duitsland van het nazisme bevrijdden, het nazisme, dat schuldig is aan de dood van 6 miljoen Joden en christenen. Het zou u moeten verheugen, dat Amerika net als toen vecht tegen een wrede diktatuur. Maar thans bent u het er niet mee eens. Het is niet uw rol om de verdrukten te verdedigen. U speelt een andere rol: die van altijd aan de kant van de Russen staan, die de helft van uw vaderland hebben gestolen en altijd tegen de vrije wereld zijn.

U zegt, dat in Oost-Duitsland 90 pct. van de jonge mensen naar de „Jugendweihe” gaat, een communistische ceremonie, omdat de konfirmatie in de kerk een dode vorm is. Ik kan het me indenken, dat het opleggen van de handen een dode vorm kan worden, als iemand als u dat doet. Als een gelovige predikant of bisschop het doet zal Christus metterdaad zegenen.

Herinnert u zich niet, dat 99 pct. van de mensen in alle delen van Duitsland voor Hitler stemde? Hebt u dat destijds niet toegeschreven aan de terreur? In alle communistische landen stemt bij alle verkiezingen 99 pct. vóór de regering. Wie anders zouden zij stemmen? Bij ons vertelt men het volgende grapje: toen God Adam schiep, schiep Hij slechts één vrouw, Eva. Toen zei Hij tegen Adam: kies maar, welke vrouw je wilt hebben”. Maar alleen Eva was er maar. Zo is het nu met die communistische instellingen. Je moet ze aanvaarden of allerlei achterstelling voor lief nemen op school of in je werkkring. U weet daten u spreekt bewust onwaarheid.

Hoe kunt u beweren, dat Seigerwasser, een vertrouwensman van de Oostduitse communistische regering, communist is, maar de kerk niet ongunstig gezind? Communist zijn betekent Leninist zijn. En

Lenin heeft openlijk verklaard, dat de uitroeiing van de godsdienst op zijn programma staat. Ik maak mij over u bezorgd.

Toen ik uit de gevangenis kwam, zei een vrouw tegen mij: „U hebt nu veel geleden. Zorg er voor, niet meer te zondigen, anders verliest uw lijden zijn waarde”. Misschien hebt u niet zo’n goede raad gehad. Nadat u veel geleden hebt, bent u iemand geworden, die het communisme vergoelijkt.

Open antwoord op een vertrouwelijke brief van een belangrijke figuur op kerkelijk gebied aan alle lutherse bisschoppen in Noorwegen.

De ondergrondse kerk, de kerk der martelaren achter het ijzeren gordijn, die in de steek gelaten en soms verraden wordt door menig geestelijk leider in het Westen, heeft maatregelen voor zelfverdediging getroffen.

Deze kerk heeft haar eigen mensen in alle belangrijke kerkelijke organisaties in het Westen: in de Wereldraad van Kerken, in de Lutherse Wereldbond, in het Verbond van Gereformeerde Kerken, in de Unies van Baptisten, in de Bijbelgenootschappen, in de zendingsraden. Soms zijn die afgevaardigden bisschoppen, soms typistes, soms mensen die de vloeren schoon maken. Maar zij allen hebben een scherpe blik voor alles wat van belang kan zijn voor de miljoenen door de communisten onderdrukte mensen en zij houden ons op de hoogte. Wij weten meer over wat er in de westerse kerkelijke wereld gebeurt dan menig westers kerkelijk leider.

Zo kon het gebeuren, dat een vertrouwelijke brief van het Noorse Bijbelgenootschap aan de Noorse bisschoppen in onze handen kwam, zelfs voordat degenen voor wie hij bestemd was, hem hadden gelezen. De kerk in het Oosten is niet door iedereen in de steek gelaten, maar heeft nog vrienden.

In deze vertrouwelijke brief distancieert u zich van mijn geheime activiteiten op het gebied van evangelisatie en Bijbel-verspreiding, met het argument, dat als gevolg hiervan de vervolging van christenen in de communistische landen is toegenomen en dat hierdoor de deur gesloten is voor christelijke activiteiten, die anders hadden kunnen plaatsvinden.

De schrijver van deze brief heeft slechts enkele dagen tevoren met mij gesproken. Hij beloofde mij, een verzoek dat ik indiende in te willigen. Nergens viel uit op te maken, dat hij kritiek had op mijn activiteiten. Op dat moment had hij achter mijn rug al een brief met kritiek op mij geschreven. Jezus leert ons in Mattheus 16 iets anders.

De feiten zijn als volgt: Toen ik in het Westen sprak over het martelen en doden van christenen achter het ijzeren gordijn, toen

ik sprak over het sluiten van kerken en het verbieden van Gods Woord, werden mijn woorden bestreden. Men zei mij, dat deze dingen tot het verleden behoren en dat er nu meer vrijheid komt. Toen ik antwoordde: „Als u denkt, dat er meer vrijheid is, laten we er dan van profiteren en trachten zo veel mogelijk Bijbels er heen te brengen”, zei men tegen mij, dat dit tot hernieuwde terroristische vervolgingen zou leiden. Op mijn opmerking: „dat is een mooie vrijheid als men bang moet zijn om Bijbels een land binnen te brengen”, kreeg ik geen enkel antwoord.

Het verband, dat u legt tussen het verergeren van anti-christelijke terreur in de communistische landen en mijn openlijke ontmaskering daarvan en mijn verzekering, dat wij desalniettemin zendingswerk gaan doen achter het ijzeren gordijn, is nergens op gebaseerd.

De hele Islamitische pers klaagt over een nieuwe golf van anti-mohammedaanse terreur in Sovjet Rusland. De Dalai Lama heeft verklaard, dat de Chinese communisten het Boeddhisme in Tibet gewoon aan het uitroeien zijn. Datzelfde gebeurt in Rusland. Bevoegde Joodse leiders klagen over een nieuwe golf van anti-semitisme. Zelfs Bertrand Russell en Jean Paul Sartre, die toch verder geheel aan de zijde van het communisme staan, hebben hiertegen geprotesteerd.

Voor de vervolgingen van de christenen hebt u een schuldige gevonden: Wurmbrand, die in het publiek belastende verklaringen over de communisten heeft afgelegd. Maar wie draagt de schuld voor het anti-semitisme, voor de nieuwe anti-mohammedaanse en anti-boeddhistische maatregelen? Hoe kan een in Noorwegen op kerkelijk gebied zo belangrijk iemand denken, dat de anti-christelijke houding van de communistische regering het gevolg is van de woorden van een eenvoudig mens die zich er openlijk tegen verzet en niet van de woorden van Marx en Lenin?

Maar verondersteld dat ik een zeer sterke persoonlijkheid zou zijn en dat een paar artikelen en preken van mij de oorzaak van anti-godsdienstige maatregelen zelfs in Tibet en Toerkestan zouden zijn, dan valt dit nog niet rijmen met de nieuwe golf van terreur tegen de socialistten. U moet iets hebben gehoord over het geval van de Joegoslaaf Mihailov. Ben ik daar ook schuldig aan? Veronderstel dat ik daar inderdaad schuldig aan zou zijn, dan is daar nog de nieuwe golf van het doden van communisten door communisten. Hebt u niets gehoord van de nieuwe zuivering (zuivering betekent massa-moord op communisten) in China? Wie is daar dan schuldig aan?

Het communisme is een godsdienst van de haat. Chroestjef haatte zijn kameraad Stalin zo sterk, dat hij zijn lichaam uit het graf liet halen. Vervolgens haatte Breschnev hem en behandelde hem als

oud vuil. Anderen bereiden nu voor Breschnev hetzelfde lot. De enige schuldigen aan de wreedheden van het communisme zijn de communisten of de duivel, die achter hen staat. Het is niet juist om degenen die zich tegen het communisme verzetten, er de schuld van te geven. Ik was nog maar een kind toen het Bijbelgenootschap in Rusland al verboden werd. Terwijl ik gevangen zat, werd het ook in bijna al de andere satellietstaten verboden. Wie was daaraan dan schuldig? Als er al schuld van de zijde van de christenen bestaat, dan ligt die bij de leiders van de kerkelijke organisaties die samenwerken met het communisme. Toen de Russen onze landen bezetten, verzaakte het Bijbelgenootschap zijn plicht, door ons niet onmiddellijk Russische vertalingen van het Evangelie te zenden. Ik moest ze in het geheim laten drukken, zonder hun voorkennis. Als we gewacht hadden tot het Bijbelgenootschap zijn plicht deed, zouden ze nog niet uitgegeven zijn, zo langzaam reageert men daar. Het doet in vele landen zeer waardevol werk, maar het is niet berekend op de speciale behoeften van de communistische landen, waar in het geheim snel gewerkt moet worden. Het museum van het Britse Bijbelgenootschap beroemt zich er op, dat er eeuwen geleden in het geheim Bijbels werden gedrukt en gesmokkeld. Toen Britse christenen, op het idee gebracht door wat zij in het museum hadden gezien, trachtten om Bijbels naar Rusland te smokkelen en daarbij gepakt werden, distancieerde het Britse Bijbelgenootschap zich openlijk hiervan en maakte bekend, dat het hiermede niets te maken had. In plaats daarvan hadden zij zich moeten distancieren van de Sovjet regering, die het Woord van God verbiedt, zij hadden zich moeten distancieren van het Russische dagblad „Trud”, dat verklaarde dat de Bijbel „gif” is.

Hoe hebben de eerste christenen het Woord van God verbreid? Hielden zij daarmee op omdat Nero het had verboden? Hoe hebben de hervormers het verbreid? Hebben zij dat eerst aan de inquisitie gevraagd? Moeten wij niet eenzelfde geloof hebben als onze vaders?

Toen de Bijbelgenootschappen dit voorjaar in Amerika hun zogenaamde wereldkongres hielden, was een derde gedeelte van de wereld daar niet vertegenwoordigd. De vertegenwoordigers van de ondergrondse kerk van achter het ijzeren en bamboe gordijn werden niet opgeroepen om te spreken over de honger naar het Woord van God in deze landen en om praktische raad te geven over wat gedaan zou kunnen worden. U kunt uw feesten heel goed zonder hen vieren.

Daarom hebben de „Europese Christelijke Zending” in Engeland, „Zending onder Europa's miljoenen” in de Ver. Staten en andere zendingsgenootschappen zelf besloten om Gods Woord in de communistische landen te verspreiden, en zij geven regelmatig

overzichten van de uitgaven die hiervoor gedaan moeten worden. Wij zullen er ook mee doorgaan ons openlijk te verzetten tegen de anti-christelijke terreur en het verraad van de kerkelijke leiders, die met het communisme samenwerken.

Kan dit slachtoffers maken? Ja. Toen Mozes begon de slavernij van de Joden te bestrijden, was het eerste gevolg, dat de toestand van de slaven slechter werd. Het aantal stenen, dat zij moesten bakken, werd verhoogd. Het feit, dat de apostelen het Evangelie verbreidden, had onder meer tot gevolg, dat duizenden voor de leeuwen werden geworpen. Hoeveel bloed is er tijdens de Hervorming niet vergoten? Was dat een vergissing? Het verzet van de Noorse patriotten tegen de nazi's heeft ook tot vergeldingsmaatregelen geleid. Was het daarom verkeerd om te vechten? Maar uiteindelijk zal het communisme door Christus overwonnen worden. Degenen die in communistische gevangenissen lijden, de lijdensgenooten van de ondergrondse kerk met wie wij in verbinding staan en die toch degenen zijn, die het meeste te vrezen hebben, zenden ons geheime boodschappen om ons te vragen door te gaan. En wij zullen luisteren naar de stem van de kerk der martelaren en niet naar de stem van de lafaards in het Westen.

U had een goede reden om een brief aan de bisschoppen te zenden. U zou er tegen hebben moeten protesteren, dat een kerkelijke leider in Noorwegen de leugen kon verspreiden dat het communisme sinds 1920 geen martelaars meer heeft gemaakt. U zou de bisschoppen op de hoogte hebben moeten brengen van de duizenden, die gedood zijn sinds die tijd omdat zij de Bijbel hadden verspreid. Uw brief handelt over het verkeerde onderwerp!

Voor de Noorse bisschoppen is nog een andere taak weggelegd. Noorwegen ontwikkelt grote activiteiten op het gebied van de zending, maar doet dat niet achter het ijzeren gordijn. Natuurlijk hebben alle zendingsgenootschappen hun waarde, maar als wij de communisten — de strijd lustigste vijanden van het christendom — niet voor Christus winnen, zullen zij binnenkort hun programma uitgevoerd hebben. Zij zullen Noorwegen en de andere westerse landen bezetten en met alle zendingsgenootschappen zal het dan gedaan zijn. Zending onder de communisten is een kwestie van leven en dood, met alle risico van dien, zelfs met het risico, dat nog meer hoofden met de martelaarskroon worden gesierd.

Maar ik geef u de verzekering, dat de ondergrondse werkers van onze organisatie niet alleen dapper zijn. Zij zijn ook verstandig. Van degenen die achter het ijzeren gordijn voor ons werken, is er nog nooit één gearresteerd, evenmin als de communistische handlangers in de Wereldraad van Kerken en dergelijke instellingen nog nooit de aanwezigheid van onze mensen in hun instellingen hebben ontdekt.

De eerste christenen deden hun zendingswerk in het geheim en wij moeten het zendingswerk in de communistische landen voorzichtig doen, want het moet geheim blijven.

Velen kunnen rustig slapen terwijl miljoenen mensen worden overheerst door een terreur, die het Woord van God, de bron der verlossing, verbiedt. Maar er zijn anderen die om Christus' wil bewogenheid kennen, die weten wat het is om naar het levende water te dorsten. Ik heb 14 jaren lang geen Bijbel gehad en ik verlangde er meer naar dan naar mijn vrouw en kind.

Hoogachtend,
R. Wurmbrand

P.S. Mag ik hier nog aan toe voegen, dat de Joodse, mohammedaanse en boeddhistische organisaties hun medegelovigen in de communistische landen in het geheim voorzien van hun heilige boeken en voorwerpen voor de eredienst? De rooms-katholieken doen het ook. Moeten dan alleen de protestanten het niet doen?

Aan een leider van de Britse Raad van Kerken.

Geliefde broeder,

Toen wij elkaar ontmoetten, zei u tegen mij, dat u aan mijn voeten diende te gaan zitten om van mij te leren. Sinds die tijd heb ik verwacht, dat u mij zou schrijven om lessen aan mij te vragen, niet omdat ik mij zelf zo wijs en beschaafd vind, maar om een andere reden. Zoals onder de eerste christenen de bisschop van Rome als de voornaamste bisschop werd beschouwd, omdat uit Rome het grootste aantal martelaars kwam, zo zou de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn, waarvan ik een lidmaat ben, als de belangrijkste kerk van deze tijd beschouwd moeten worden, omdat zij in deze eeuw het grootste aantal mensen heeft voortgebracht dat is gemarteld en gedood om Christus' wil.

Maar sinds wij elkaar ontmoet hebben, lijkt het er op, dat u in plaats van de ondergrondse kerk, het communisme als leermeester hebt aanvaard en zo kwam u er toe het artikel voor een Engels dagblad te schrijven. Alleen is wat u over het marxisme hebt geleerd, onjuist.

Het is niet juist, dat het Rusland van Stalin slechts weinig overeenkomsten had met de bedoelingen van Marx. Het was de vervulling van zijn bedoelingen. Marx schrijft in „Het Kapitaal”: „Geweld is de vroedvrouw, die de socialistische maatschappij uit de schoot van de kapitalistische wereld verlost”.

Marx levert kritiek op de Parijse Commune, omdat zij niet genoeg contra-revolutionairen heeft gedood. Marx, hoewel zelf een Jood, was een anti-semiet en in zijn boek „Het Joodse vraagstuk”

beschrijft hij de Joden als parasieten. Marx zei: „alleen het kwade maakt geschiedenis” en hij doet altijd bewust een beroep op het kwade. Stalin, met zijn terreur, zijn anti-christelijke en anti-semietische houding, was een trouwe volgeling van Karl Marx.

Het is niet moeilijk te begrijpen, dat Stalin tegen het christendom vocht, maar waarom vergoelijkt u, als dominee, die houding? U schrijft, dat in de 19e eeuw „het christendom volkomen heeft gefaald om de mensen te geven wat zij nodig hadden”, en dat toen de sociale onrechtvaardigheid groot was. Hebt u dan nooit gehoord van Wilberforce? Weet u niet, dat het aan deze christen te danken is, dat de slavenhandel in de 19e eeuw werd opgeheven? Hebt u nooit gehoord van Abraham Lincoln, de christen die in de 19e eeuw de slavernij in Amerika ophief? Hebt u nooit gehoord van de christen, Lord Shaftesbury, die de 8-uriger werkdag invoerde en de kinderarbeid ophief? Als u, die het marxisme verdedigt, Marx maar eens met aandacht zou lezen, dan zou u zien hoe hij in zijn boek „Het Kapitaal” de christelijke fabrieksinspekteurs bewondert, die begonnen waren met de aktie die een totale verandering bracht in de situatie van de werkende klasse in Engeland en later in de hele wereld! Kunt u mij de namen noemen van hen die, zoals u schrijft, sociale moordenaars waren met de beste plaatsen in de kerk? In de 19e eeuw zult u niet één bisschop of vooraanstaande kerkelijke persoonlijkheid vinden op wie een dergelijke beschrijving van toepassing is.

Ik kan u niet zeggen hoe erg ik het vind, dat een dominee schrijft, dat Karl Marx „volkomen terecht de godsdienst afwees”. In de eerste plaats klinkt dit al weer alsof u Marx niet bestudeerd hebt. U weet van Marx even weinig als van de christelijke godsdienst. Marx heeft nooit de godsdienst afgewezen. Marx was dubbelhartig. Hij schrijft in het voorwoord van „Het Kapitaal”, dat het christendom, en speciaal het protestantisme, de ideale godsdienst is om mensen te vernieuwen wier leven door de zonde is verwoest. Hij schrijft, dat „godsdienst de ziel van een zielloze maatschappij is”, dat het „de geest van een geestloze maatschappij is”, dat het een „kreet van lijdende harten is”. Het is ontierend voor een protestants predikant om een godsdienst, waaraan hij trouw gezworen heeft, af te wijzen. Marx heeft dat niet gedaan.

Niettegenstaande de schone woorden die Marx en Engels over de godsdienst hebben gezegd, hebt u ongelijk als u zegt dat „het oude geloof” (christendom) en het marxisme hetzelfde zijn. U hebt een andere taak. Liefde en verleiding gebruiken dezelfde woorden. Een jonge man, die oprecht met een meisje wenst te trouwen en één die haar slechts voor één nacht begeert, zeggen allebei: Ik houd van je. Het is de taak van een predikant om de bedoelingen achter de woorden duidelijk te maken om de wolf, die in de schaapsklieren

zit, te ontmaskeren. Het marxisme is geschapen door een dubbelhartig mens, door een anti-semitistische Jood, door een man die het christendom zeer waardeerde en het tegelijkertijd haatte. Daarom heeft het, overal waar het aan de macht kwam, moord, martelingen, vergiftiging van jongeren met het atheïsme en vernietiging van de hoogste waarden van het leven met zich meegebracht. Het was heel juist, dat de christenen het marxisme de ideologische oorlog hebben verklaard. Daarmee waren zij niet ontrouw aan het gebod van de Meester om hun vijanden lief te hebben, zoals u zegt. De Meester Zelf leidde in Zijn tijd ideologische oorlogen, maar Hij gaf Zichzelf ten offer voor het heil van hen tegen wie Hij die oorlog voerde. Op precies dezelfde wijze voert de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn een ideologische oorlog tegen het communisme, en offert zich tegelijkertijd op om de communisten voor Christus te winnen. Ik vraag me ook af hoe u kunt klagen over de grote stukken land en de aandelen die de kerk bezit. Hoeveel salaris zou u ontvangen als de Anglikaanse kerk geen bezittingen zou hebben? Als u tegen bezit van persoonlijk eigendom bent, waarom begint u dan niet direkt het gebod van de Meester te vervullen door net zo arm te worden als een predikant van de ondergrondse kerk? In die kerk is uw wens vervuld. Mijn salaris was, toen ik Roemenië verliet, f 80,- per maand. Wij konden met ons vieren daarvan leven. Doe het ook! Maar het is immoreel om te profiteren van de bezittingen van een kerk en er tegelijkertijd schande van tespreken, dat die kerk ze heeft. Het is voorts onjuist, dat de christenen niet geprotesteerd zouden hebben tegen Hitlers likwidatie van de communisten. Het is toch onmogelijk, dat u nooit gehoord zou hebben over Bonhoeffer, Faulhaber en de anderen, die tegen het Hitleranisme protesteerden terwijl Hitler aan de macht was?

U misleidt het Engelse volk met uw bewering, dat de grote botsing tussen communisme en christendom geëindigd is. U zei dat op een tijdstip dat de Rode Garde in China de laatste christelijke kerken heeft gesloten en ogen, tongen en benen van gevangen christenen heeft afgesneden. U zei dat, terwijl er pas baptisten predikanten in Rusland waren veroordeeld omdat zij kinderen over het christendom verteld hadden. U zei dat, terwijl „Isvestia” de baptisten van rituele moorden beschuldigde, net zoals vroeger de Joden werden beschuldigd. Is de strijd tussen de godlozen en het christendom in Rusland opgehouden?

Met uw waardering voor het Testament van Togliatti bewijst u weer uw gebrek aan kennis van het communisme. Vijftig jaar voor Togliatti schreef Lenin: „Niet alleen laten wij allen die nog in God geloven, toe tot de Sociaal-Demokratische partij, maar wij moeten onze inspanningen om hen lid te maken, verdubbelen. Wij zijn

beslist tegen iedere belediging van de godsdienstige gevoelens van deze arbeiders. Wij willen hen lid maken om hen te kunnen opvoeden en niet om een aktievestrijd tegen de godsdienst te voeren". Bij dezelfde gelegenheid zei Lenin, dat zelfs een priester lid van de partij kon worden. De communisten hebben altijd een min of meer elastische en opportunistische houding tegenover de gelovigen getoond. Het voornaamste doel is hun macht te breken. Als zij hen kunnen overwinnen door de strijd tegen de godsdienst te staken, zullen zij dat doen. In mijn vaderland sloegen de communisten een kruis en kusten de heiligenbeelden als iedere orthodoxe gelovige, totdat zij de macht hadden om de godsdienst te bestrijden.

Toen pas lieten zij hun ware gezicht zien. De lezer heeft het recht te verwachten, dat een predikant, die over het communisme schrijft, deze dingen weet en dat hij niet misleid is door de opportunistische woorden van Togliatti.

U zegt, dat alleen in Rusland de communistische partij en de kerk „grimmig volhouden. Elders zijn de deuren wijd open" — Alleen in Rusland? Maar China dan, waar de laatste kerken zijn gesloten en beelden van Mao Tse Tung op de altaren zijn geplaatst? En Polen, waar kardinaal Wysinsky als een internationale misdadiger wordt beschouwd en het land niet mag verlaten, terwijl Billy Graham er niet binnen mag? En Roemenië, waar christenen gevangen genomen worden omdat zij kinderen in de christelijke godsdienst onderwezen? En Cuba, waar de rooms-katholieke kerk wordt vervolgd?

Dat het lidmaatschap van de kerk geen belemmering is voor het lidmaatschap van de partij, is niets nieuws. Ik heb Lenin al aangehaald. Ik zou ook Yaroslavsky kunnen aanhalen, die het verhaal vertelt van een oud partijlid, dat zelfs na de revolutie boven aan een invulformulier van de partij schreef: „In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen". Zelfs nog in 1921 gaf het Centraal Comité van de Russische Commun. Partij instructies om verdraagzaam te zijn tegenover gelovige partijleden. De bedoeling was altijd hetzelfde: om de steun van de christenen te krijgen voor de atheïstische bedoelingen van het communisme.

Een predikant moet weten hoe hij de echte schapen moet onderscheiden van de wolven in schaapskleren. Hij mag geen verbond sluiten met de massa-moordenaars en beulen der christenen.

Van alle namen, die u noemt, zou ik die van Hromadka uit Praag, een aartsverrader van het christendom, willen uitkiezen. De communisten hebben gepubliceerd, dat Stalin miljoenen onschuldige mensen heeft gedood. Mikoyan was zijn rechterhand daarbij en ik heb een foto van Hromadka bij zijn bezoek aan Mikoyan gezien en zijn toespraak bij die gelegenheid gelezen. Hij

heeft hem niet gevraagd berouw te hebben van zijn misdaden. Hij glimlachte tegen hem en preeks hem. Noch Hromadka, noch iemand zoals hij heeft ooit een goed woord over gehad voor de christenen, die door de communisten werden gemarteld.

Toen ik nog in de gevangenis zat, heeft de Roemeense geheime politie mij voorgesteld om luthers bisschop te worden en de kerk te vertegenwoordigen in Genève. De voorwaarde was, dat Genève voor de doeleinden van het communisme gebruikt zou worden. Ik weigerde dat voorstel. Ik weet wat de bisschoppen uit het oostblok die naar Genève zijn gekomen, waard zijn en wie hen tot bisschop benoemd heeft. Dat was niet de kerk, maar de geheime politie. De Wereldraad van Kerken gelooft in het gesprek met de kerk in het oostblok — maar in werkelijkheid spreekt men met de geheime politie. Voor de ware christenen zal de tijd van de dogma's nooit voorbij gaan. De christelijke dogma's zijn de waarheid en in het communistische kamp sterven er jaarlijks duizenden voor die waarheid. Predikanten uit het Westen, die een goed leven leiden en profiteren van de kerkelijke goederen, kunnen de dogma's waarvan zij even weinig weten als van het communisme, opzij zetten — wij willen blijven bij het geloof van onze vaderen.

De kerk, met al haar fouten, vertegenwoordigt niet alleen God, maar ook de mensheid met haar diepste behoeften, de vrijheid en de vrede. Waar de kerk verdwijnt, blijven slechts de verschrikkingen van het nazisme en het bolsjewisme.

Natuurlijk hebben de christenen en de communisten een bepaalde samenwerking in de communistische landen. De christenen geven hun rug en de communisten de zweep waarmee zij geranseld worden. Wij geven onze vrijheid en zij geven de gevangenschappen. Wij geven kerken en zij de middelen om die te vernietigen. (In de tijd vóór het communisme waren er in Moskou duizend Orthodoxe Kerken, nu zijn er nog slechts veertig). Wij geven onze kinderen en de communisten geven hun het atheïstische vergif.

Nog nooit zijn de hongerigen van deze wereld door de communisten gevoed. Overal waar het communisme komt, zijn de hongerigen hongeriger dan ooit. Vroeger was mijn vaderland de korenschuur van Europa. Nu hebben onze boeren geen brood. Rusland leeft van het koren uit Amerika.

Ik moge u herinneren aan wat Jesaja zegt: „Wee degenen, die het kwade goed heten, en het goede kwaad; die duisternis tot licht stellen en het licht tot duisternis”.

In alles wat u schrijft, neemt u een verantwoordelijkheid op u voor de toekomst van Engeland en van de kerk. Ik schrijf u uit liefde en ik vraag u om voordat u weer iets schrijft over communisme en christendom, beide zorgvuldig te bestuderen. Wat ik u heb gezegd, is niet de mening van slechts één mens. Ik schrijf u de gevoelens

en gedachten van de volkeren en kerken die op vreselijke wijze onderdrukt worden door het communisme en die het recht hebben om van een predikant te verwachten dat hij hen vriendschap toont en niet hun onderdrukkers.

Met de meeste hoogachting,
R. Wurmbrand

EEN BISSCHOP SPREEKT

(een artikel van mijn hand in Noorse dagbladen)

Mijn interviews en artikelen hebben een discussie pro en contra doen ontstaan. Het is niet mijn bedoeling om iedereen antwoord te geven.

Een „bourgeois” priester heeft gezegd, dat ik niet als een objektieve getuige beschouwd kan worden, omdat ik te veel geleden heb. Ik begrijp dat deze priester zijn naam niet genoemd heeft. Maar ik zou willen weten tot welke godsdienst hij behoort. Hij kan niet tot de christelijke godsdienst behoren, omdat deze godsdienst Degene, Die het meest geleden heeft, de Gekruisigde, als de belichaming van de waarheid beschouwt. Hij kan ook niet tot de Joodse godsdienst behoren, omdat deze de profeten als de vertolkers van de waarheid beschouwt, die ook veel geleden hebben. Het Boeddhisme beschouwt het lijden als bron der waarheid. Hindoes liggen op spijkers en onderwerpen zich aan zware kwellingen, die zij zichzelf aandoen, om zo tot de waarheid te komen. Wat voor godsdienst zegt dat iemand die geleden heeft, geen objektieve getuige voor de waarheid meer is? Ik ken alleen het Epicurisme, de godsdienst van hen, die de vreugden en genoegens van het leven als de hoogste waarheid zien.

Iemand anders verwijt mij, dat ik partijdig ben, terwijl een leider van de Wereldraad van Kerken, die tegelijk met mij in Noorwegen was en de lof van het communisme zong, neutraal zou zijn. Wat was tijdens de bezetting van Noorwegen door de nazi's de juiste houding? Partijdigheid of neutraliteit? Wij hebben altijd aan de kant van de verdrukten te staan. De bolsjewieken onderdrukken een derde gedeelte van de wereld. Ik ben niet neutraal, maar op de hand van de verdrukten.

Anderen vinden het niet prettig, dat ik geen pacifist ben. Waren diezelfde mensen pacifisten toen Noorwegen werd onderdrukt, of vonden zij het prettig, dat het Amerikaanse en Britse leger hen kwam bevrijden? Zij zijn pacifisten als het vaderland van anderen

wordt gestolen. Neen, pacifisme is niet christelijk. Franciscus van Assisi zei: „Schiet niet op broeder wolf, want ook hij is een schepsel van God”. Maar als broeder wolf niet de verzekering geeft, dat hij zuster schaap niet zal opeten, moet de herder de wolf neerschieten, of het nu een wolf op vier of op twee benen betreft. Jezus leerde ons, onze vijanden lief te hebben, maar niet alleen onze vijanden. Wij moeten onze broeders ook liefhebben. En als vijanden het leven en de vrijheid van onze broeders aanvallen, als misdadigers kinderen aanvallen, als nazi's Joden verbranden en bolsjewieken christenen doden, is het de plicht van iedere christen om te vechten.

Een Amerikaanse leider van de Wereldraad van Kerken heeft mij de eer aangedaan mijn uitlatingen in een interview te kritiseren. Waarom hij juist mij als voorwerp voor bestrijding uitzocht, weet ik niet. Ik had verwacht, dat hij daarvoor zijn kollega van de Wereldraad van Kerken zou hebben uitgezocht, die in Noorwegen beweerde, dat sinds 1920 de communisten geen martelaars meer hebben gemaakt. Mijn geëerde tegenstander weet, dat dit niet waar is. Maar hij distancieerde zich niet van de leugen van deze man. Ik verwachtte, dat hij, als Amerikaan, een twistgesprek zou voeren met de vele Noren, die Amerika aanvallen over de oorlog in Vietnam en dat hij zou zeggen dat als het juist was, dat Amerika Noorwegen van het juk bevrijd heeft, dat het dan ook juist is om Azië tegen het communistische juk te verdedigen. Maar neen, de enige van wie hij zich wilde distancieren was ik.

Op een subtile wijze verdedigde hij de door mij betwiste stelling, dat er in de communistische landen godsdienstvrijheid bestaat. Hij zei, dat men daar „min of meer” het Evangelie kan prediken. Een essentieel gedeelte van het Evangelie is de strijd tegen de zonde. De grootste zonde, die in deze eeuw in de mensheid wordt begaan is het martelen, gevangen houden en doden van miljoenen mensen door het communisme en het vergiften van de hele jeugd met het atheïsme. En de communisten vechten niet alleen tegen de Bijbel. Ik heb hier uittreksels uit de Chinese communistische pers voor mij: „De ideeën van Shakespeare behoren tot de ideologie van de kapitalistische klasse en wij kunnen niet toestaan, dat die verbreid worden..... Zij zijn volmaakt in tegenstelling met het socialistische kollektivisme. Balzac moet worden verboden omdat „hij de reaktionaire theorie der menselijkheid verheerlijkt”. Victor Hugo moet worden verboden omdat „hij de uiteindelijke bedoeling heeft, de bourgeois maatschappij te versterken”. Het is schandelijk voor een communist om te luisteren naar Beethovens negende symfonie. „De gedachte van de bourgeois-humanistische liefde die in het koraalgedeelte naar voren komt, wekt illusies. Belangstelling voor klassieke muziek van de westerse bourgeois kan slechts de wil tot revolutie verlammen”, enz.

U zult zeggen: „Dat zijn de Chinese communisten. De Russen zijn anders”. Bijna dagelijks kunt u in de „Pravda” lezen, dat de ideologische verschillen tussen Rusland en China klein zijn en dat de Russen de Chinezen oproepen tot eenheid in de strijd tegen al wat schoon is in de menselijke samenleving.

Er bestaat geen evangelieprediking zonder te strijden tegen de zonde van het communisme. Kan mijn opponent mij één communistisch land aanwijzen waar men vrijelijk het communisme als zonde bestrijden kan en zeggen dat het uit de duivel is?

Waar mijn opponent mijn beweringen niet bestrijdt, zal ik ook niets zeggen. Moet ik redetwisten over zijn bewering dat „de sport het meeste heeft bijgedragen tot het verdwijnen van rassendiskriminatie”? Hij hoort beter op de hoogte te zijn dan ik. Ik weet uit de Amerikaanse geschiedenis dat de man, die de negers van de slavernij bevrijdde, geen sportsman was, maar Abraham Lincoln en dat deze het uit christelijke motieven deed. Ik weet, dat de man, die een eind maakte aan de slavenhandel, Wilberforce was en dat hij het uit christelijke motieven deed.

Laten we teruggaan naar het probleem van het communisme. Ik beweerde dat de vertegenwoordigers van de Orthodoxe Kerk in Genève Sovjet-agenten zijn. Dit antwoord kreeg ik: „Ik kan mij niet met evenveel overtuiging uitspreken als Wurmbrand”.

De kerk is de steunpilaar van de waarheid en een kerkelijk leider vertegenwoordigt de kerk. Hij moet met „ja” of „neen” antwoorden. Jezus weigerde eenvoudig te spreken met geestelijke leiders die zeiden, dat zij niet met zekerheid konden zeggen of het werk van Johannes de Doper uit God of uit de mensen was.

Maar ik wil mijn geachte opponent helpen om tot deze zekerheid te komen: In 1950 werd de Grieks-katholieke kerk van Roemenië opgeheven en al haar geestelijken en leden werden met geweld gedwongen toe te treden tot de Orthodoxe Kerk, waarvan de hiërarchie met de communisten samenwerkte. Bij deze gelegenheid werden alle Grieks-katholieke bisschoppen, talloze priesters, monniken, nonnen en honderden boeren gevangen genomen en gemarteld. De bisschoppen stierven bijna allemaal in de gevangenis. De man die de leiding had van deze bloedige operatie, was patriarch Justinian. Hij is persoonlijk schuldig aan het doden van de bisschoppen van het katholicisme, maar de Amerikaanse protestanten houden theologische discussies met hem. Zou het niet juist geweest zijn om de gemartelde bisschoppen te verdedigen dan om patriarch Justinian, de moordenaar van christenen, met grote eer in Genève te ontvangen?

Weet hij niet, dat alle monniken en nonnen onder de zestig jaar gedwongen zijn om hun kloosters te verlaten en dat degenen die weigerden, werden gearresteerd? Weet hij, dat ook bij deze operatie

bloed vloeide? Weet hij, dat het bevel hiertoe werd getekend door patriarch Justinian, die met eer wordt ontvangen door de Wereldraad van Kerken?

Beschouwt hij, zoals hij zegt, de vertegenwoordigers van de Russische kerk werkelijk als „moreel integere mensen”, terwijl aartsbisschop Borovoy op de laatste zitting van de Wereldraad verklaarde dat Rusland een voorbeeld is van vriendschappelijke samenwerking tussen de christenen en de socialistische revolutie? Wist Borovoy soms niets van de duizenden priesters die gedood zijn? Wist hij niets van de vele miljoenen gewone christenen, die door de socialistische revolutie zijn gedood? Als hij geen andere bron van informatie zou hebben, zou hij in Chroestjews toespraak tot het 20ste partijcongres hebben kunnen lezen hoe vele miljoenen zijn gedood. Is een man, die het goed vindt dat vermoorden en moordenaars „samenwerken” bij het tot stand brengen van het verschijnsel dood, een man die spot met het lijden van de Russische martelarenkerk, iemand van „morele integriteit”? En wat voor iemand is het dan, die zo lichtvaardig zulke getuigenissen geeft?

Weet mijn opponent niet, dat Hromadka, de Tsjechische vertegenwoordiger in de Wereldraad, Mikoyan, de rechterhand van Stalin bij het doden van miljoenen christenen, openlijk heeft geprezen? Is dat ook morele integriteit? In uw interview werd geen woord gezegd over de martelaren, geen woord over de ondergrondse kerk, geen woord van sympathie voor kardinaal Wyszinsky, die men verhindert te reizen, zoals men dat ook met internationale misdadigers doet.

U hebt wijselijk vermeden om iets te zeggen over mijn bewering, dat noch de Wereldraad van Kerken, noch de Lutherse Wereldbond ooit een cent heeft gegeven voor de gezinnen der martelaren in Rusland of Roemenië. Hoe komt het, dat kinderen van martelaren nooit antwoord kregen op hun verzoek aan de Wereldraad van Kerken om een studiebeurs teneinde theologie te kunnen studeren en dan mee te strijden in de martelaarskerk, terwijl leden van de communistische partij, die worden uitgezonden om theologie te studeren en later valse bolsjewistische bisschoppen te worden, wel beurzen krijgen?

Amerika ontwaakt meer en meer. Ik ken gezinnen, die een kerk verlieten omdat deze deelnam aan het verraderswerk van de Wereldraad van Kerken. U zult mij nauwelijks één gezin kunnen noemen dat voor uw kerk werd gewonnen door dit werk.

De harten van de echte christenen in uw land staan aan de kant van de ondergrondse kerk, de martelaarskerk achter het ijzeren en bamboe gordijn. Zonder uw medeweten steunen de leden van uw kerk en van andere kerken vele honderden ondergrondse werkers

daar. Zonder uw medeweten worden daar tienduizenden Evangelien binnengesmokkeld. Ook zonder uw aandeel worden de gezinnen van de martelaren geholpen.

Ik hoop, dat mijn geachte tegenstander zich voortaan bij zijn kudde zal voegen en haar zal helpen bij de steun aan de ondergrondse kerk in de communistische landen.

DE LEUGEN VAN DE GODSDIENSTVRIJHEID IN HET COMMUNISTISCHE KAMP

Met een heel enkele eervolle uitzondering — zoals de leiding van de rooms-katholieke kerk in Polen — zijn de herders van Christus' kudde communistische pionnen.

Laat ik u meteen de feiten noemen, die dit bewijzen.

Hieronder volgen uittreksels uit „de instructiebrief” van het Comité van de evangelische en baptistische christenen van de Sovjet Unie. De brief dateert uit 1960 en is tot op dit moment van kracht:

Blz. 1, 3e alinea. „De ouderling dient te weten en te bedenken, dat de voornaamste opgave van een godsdienst oefening bepaald niet is het aantrekken van nieuwe leden”.

Blz. 1, 4e alinea. „Eén van de plichten van een ouderling is om ongezonde zendingswerkzaamheden te voorkomen”.

Blz. 2, 2e alinea. „De ouderling..... dient in onze gemeenten zich te onthouden van de ongezonde praktijk van het jagen naar een groot aantal leden”.

Blz. 3, 2e alinea. „De ouderling..... moet zich niet bezig houden met de prediking”.

Blz. 3, 5e alinea. „Minder prediking en geestelijk werk..... nauwkeurige naleving van de Sovjet wetten op de godsdiensten” (een wetgeving, die de Evangelie-prediking aan alle kreaturen verbiedt).

Blz. 4, 4e alinea. „De ouderling dient het gebruik om in de eredienst te trachten nieuwe leden aan te trekken, niet toe te staan” (uitnodigingen om naar voren te komen zijn niet toegestaan).

Blz. 7, 3e alinea. „Wij moeten ernaar streven, dat het dopen van jongeren tussen de 18 en 30 jaar toteen minimum wordt teruggebracht”.

Blz. 9, 6e alinea. „Het moet in de regel niet worden toegestaan, dat kleuters en kinderen in de schoolgaande leeftijd godsdienst oefeningen bijwonen”.

(„Nauka i Religia”, Wetenschap en Godsdienst, het Moskouse atheïstische tijdschrift, schrijft dat op Paasdagen communisten bij de kerken op wacht staan en de ouders verbieden om de kinderen mee te nemen.)

De „Instructiebrief” vervolgt: „In het verleden werden de Sovjet

wetten op erediensten niet voldoende nageleefd..... het gebeurde, dat mensen onder de 18 jaar werden gedoopt. Uit het geld van de kerken werd liefdadig werk gesteund. Er werden speciale vergaderingen belegd voor Bijbelstudie en voor andere doeleinden. Het werd toegestaan om gedichten op te zeggen. Er zijn uitstapjes voor de gelovige jeugd geweest. Onwettige steunfondsen zijn georganiseerd. Er zijn bijeenkomsten gehouden voor de vorming van predikanten en koorleiders..... en op andere wijze is de Sovjet wetgeving overtreden. Dit alles moet nu afgelopen zijn in onze kerken”.

Deze brief spreekt voor zichzelf.

Onder zulke voorwaarden kan geen enkele kerk werken of haar roeping van Christuswege nakomen.

Dus moest een parallel-kerk, de ondergrondse kerk, in het leven worden geroepen. Zou een gelovig predikant of kerklid in Amerika iets anders doen als men hem dergelijke voorschriften zou geven? Wie zijn de werkelijke vertegenwoordigers van de protestanten in Rusland? De pionnen van de communisten, die deze brief schreven en door de Wereldbond van Baptisten en de Wereldraad van Kerken erkend worden — of de ondergrondse kerk, die in geen enkele van de christelijke organisaties is vertegenwoordigd?

Maar de „instructiebrief” zegt weinig over de hele geschiedenis. Voor ons hebben wij een brief, die door 116 leden van de baptisten gemeente in Kiev (Rusland) werd getekend. Zij schrijven: „Sinds tientallen jaren hebben de evangelische en baptistische christenen geen enkel recht en van dit feit getuigen de stelselmatige onderdrukkingen, afranselingen, arrestaties, terechtstellingen, huiszoekingen, verwoesting en verbeurdverklaring van bedehuizen, het wegnemen van kinderen, het verbieden van erediensten, de diskriminatie van gelovigen in fabrieken en scholen, het ophitsen van de publieke opinie tegen de gelovigen door leugenachtige en lasterlijke verzinsels in de pers, en dergelijke”.

Op 16 mei verzamelden ongeveer 500 afgevaardigden van kerken uit 130 steden zich voor het gebouw van het centrale comité van de communistische partij in Moskou om tegen deze dingen te protesteren.

De broeders van de kerk in Kiev, die ook 14 leden had afgevaardigd naar deze demonstratie, vertellen ons in hun brief wat er gebeurde: „De mensen (als men hen mensen kan noemen) van de KGB (de Russische geheime politie), soldaten en politieagenten omsingelden de broeders en ranselden hen af: zij trokken hun haren uit, zij sloegen hen met flessen op hun hoofd, enz. Dit alles gebeurde in aanwezigheid van de verzamelde menigte”. Het lot van het grootste deel van de afgevaardigden is niet bekend. „De vergeldingsmaatregelen voor het gebouw van het Centrale

Comité gaven de stoot tot soortgelijke akties door de plaatselijke autoriteiten”.

Hier is een voorbeeld:

„Op 23 mei hield de gemeente van evangelische en baptistische christenen in Kiev haar gebruikelijke bijeenkomst in het bos. De gemeente kwam voor het derde achtereenvolgende jaar op dezelfde plaats in het bos bij elkaar, in het voorjaar en in de zomer, en stelde daarvan ieder jaar de plaatselijke en centrale staatsorganisaties op de hoogte. De ongebruikelijke keuze van de plaats voor de eredienst wordt verklaard door het feit, dat de huizen van de gelovigen te klein zijn voor de ongeveer 400 deelnemers, terwijl onze bedehuizen in de Leninstraat 53 en Jelianskoi-straat 104 in de tijd van de persoonlijkheids-kultus verbeurd werden verklaard” (Daarmee wordt bedoeld op de tijd van Stalin. Stalin werd door Chroestjow als een rover betiteld, maar wat hij geroofd heeft, is geroofd gebleven).

Verder maken zij in hun brief duidelijk, dater in Kiev een erkende kerk bestaat, die evenwel wordt geleid door pionnen van de communisten, die de communisten toestaan in kerkelijke aangelegenheden in te grijpen.

„Vanaf het begin van de godsdienstoefening op 22 mei 1966 waren de gelovigen omringd door de politie; het aantal mannen van de geheime politie, de KGB, die met bussenvol waren gekomen, overtrof de gelovigen in aantal. Zonder ons de gelegenheid te geven het slotgebed uit te spreken, gaf generaal-majoor Dehtjarev (die wij in het bijzonder in de gebeden van de christenen aanbevelen..... opmerking van mij, W.), die deze operatie leidde, een teken, waarop alle agenten van de geheime politie, die voor deze gelegenheid opgeroepen waren, zich vanuit de bossen op de gelovigen stortten en hen afranselden zoals men dat de afgevaardigden in Moskou gedaan had. Zonder enig onderscheid te maken sloegen deze sadisten, met en zonder uniform, niet alleen mannen, maar ook vrouwen, kinderen en grijsaards. Zij trokken hun haren uit, wierpen hen op de grond, schopten en sloegen hen en trachtten de gelovigen diep de bossen in te jagen, ver van het nabijgelegen station, zodat er geen getuigen zouden zijn van hun smerige, misdadige werk. Zij sloegen onze broeder in het geloof Titov Daniil tot hij het bewustzijn verloor en gooiden hem in die toestand in een auto.....! Zij lieten de treinen stilstaan tot het einde van de operatie. Ook bij het station werden nog mensen gearresteerd, in totaal 30 personen.

Om de belangrijkheid van deze schandelijke, onwettige wraakoefening te tonen, was het centraal station van Kiev, waar de ontsnapten aankwamen, omsingeld door een gewapend regiment politie, een paar bussen met militairen en de mensen van de

KGB (de verklaring hiervan is, dat de autoriteiten wisten van de sympathie van de bevolking voor de ondergrondse kerk. Opmerking van de schrijver.).

De volgende dag, op 23 mei, besloten de gelovigen aan het eind van de werkdag naar de officier van justitie van de republiek te gaan met een aanklacht. Maar men stond de gelovigen niet toe, de officier te ontmoeten. Zij mochten zelfs het gebouw niet binnen — het was omsingeld door politieagenten. Dat hele stadsdeel werd bewaakt door een groot aantal mannen van de geheime politie (weer een bewijs van de sympathie van de bevolking voor de ondergrondse kerk en voor het feit, dat de autoriteiten daarvan op de hoogte waren). Onder die omstandigheden moesten de gelovigen wel terugkeren en zij kwamen bij elkaar in het huis van broeder G.S. Maghel, om daar te bidden. Na 15 minuten kwam een groot aantal politiebussen, onder leiding van dezelfde generaal-majoor Detiaren, bij het huis voorrijden. Zij begonnen de gelovigen in groepjes uit het huis te verwijderen, zij namen foto's en schreven hun namen op. Daarna werden ze met speciale auto's naar het huis van bewaring gebracht.

Een groot aantal mensen kwam hier naar kijken. Om zijn onwetige handelingen een wettige schijn te geven en ook om de mensen op te hitsen tot haat en bitterheid tegen de gelovigen, hield de bovenvermelde generaal-majoor een toespraak tot de toeschouwers die provocerend en lasterlijk was en waarin hij de gelovigen afschilderde als misdadigers tegen de staat, hoereerders, dieven, dronkaards en moordenaars; hij haalde gevallen aan van ontvoeringen en MOORD OP KINDEREN en gaf de mensen de indruk, dat die dingen het werk van de gelovigen waren geweest. (Precies zoals in de tijd van Nero de christenen ervan werden beschuldigd, Rome in brand gestoken te hebben en zoals men de Joden van rituele moorden heeft beschuldigd.) Aan het slot van zijn toespraak zei hij, zonder enige logika, deze woorden: „Burgers, past op uw kinderen. De cijfers bewijzen, dat de laatste tijd de misdadigheid onder de jeugd toeneemt”.

Uit deze toespraak kan men zien waartoe deze man en zij die recht en gezag dragen en opdracht gaven voor deze ongekende wraak-oefening, in staat zijn. Als gevolg van deze laatste schandelijke operatie werden in twee dagen 100 mensen gearresteerd..... Tijdens de verhoren werden sommige christenen gemarteld. Wij weten ook, dat sommige gelovigen (die voor dit geval slechts 15 dagen gevangenis kregen) werden beschuldigd van misdaad.

„Afgezien hiervan, vervolgt de geheime politie nu de christenen in de stad Kiev, in het geheim en openlijk worden de huizen van de gelovigen doorzocht en zij zelf nagegaan. Op sommigen wordt gewoonweg jacht gemaakt”.

Kameraad Sihonin, vertegenwoordiger van de stad Kiev en gevolmachtigde voor de Sovjet regering in zaken van de godsdienst, verklaarde dat al deze maatregelen van morele, economische en lichamelijk aktie zullen worden voortgezet tot de gelovigen ofwel ophouden in God te geloven ofwel lid worden van de gemeenten, die door de officiële leiders van de baptisten worden geleid (die communistische pionnen zijn).

„En dit alles gebeurde niet in het één of andere achtergebleven koloniaal gebied of in een fascistische staat, maar in een land dat 50 jaar lang aan de hele wereld vertelt, dat het de meest rechtvaardige, democratische en echt humane maatschappij heeft opgebouwd met gelijkheid voor allen, onafhankelijk van ras of godsdienstige overtuiging”.

Uit alles wat wij hiervoor uiteengezet hebben, blijkt dat alle verklaringen en leuzen van de communisten slechts een masker zijn om hun eigen volk en de internationale toeschouwers te misleiden. In feite is het heel duidelijk, dat de communistische partij van de Sovjet Unie, als atheïstische partij, besloten heeft in ons land voor de gelovigen een situatie te scheppen, die het hun niet mogelijk zal maken van hun geloof te getuigen of zelfs maar om te leven. Hun doel is om letterlijk een einde aan het bestaan van de gelovigen te maken.

„Na het 23ste kongres van de communistische partij van de Sovjet Unie is deze beslissing algemeen bekend gemaakt en de taak van de gedwongen „her-opvoeding” van de gelovigen wordt gecentraliseerd, goed doorgedacht en wel voorbereid ten uitvoer gebracht”.

De president van het Uitvoerende Comité van het distrikt Privolskij, Kazani genaamd, sprak tot de gelovigen: „Ik kan met opzet een aantal kinderen naar uw kerkdienst zenden en u dan arresteren omdat u kinderen in uw kerk hebt toegelaten”. Deze zin staat in een brief die getekend is door de vertegenwoordiger van de ondergrondse kerk in de stad Ioskr-Ola.

De staat Lithauen is door de communisten gestolen. Men neemt aan, dat zij in dit kleine land meer dan 1.300.000 mensen hebben gedood of gedeporteerd. Zelfs nu nog zitten 175.000 Lithauers, waaronder vele priesters en bisschoppen, in Siberische concentratiekampen. Van de 16 bisschoppen, die dit land vroeger had, zijn er nog slechts drie in leven en twee van hen mogen hun woning niet verlaten. Van de 1099 kerken, die dit land vroeger had, is de helft verbouwd tot theaters, danszalen en gehoorzalen. Vroeger had Lithauen vier grote seminaries met 600 studenten. Nu hebben zij er nog één, met slechts 23 studenten. Alle kloosters zijn gesloten. Het is de kerken niet toegestaan, kinderen godsdienstonderwijs te geven.

In het dagblad „Pravda Vostoka” van 22 december 1966 wordt geschreven over het proces tegen de protestanten Hrapov, Hartfeld, Matiohiha en Bohn. Voor het korte proces begon, werden zij door een verslaggever geïnterviewd en de christenen in kwestie verklaarden: „Wij lijden voor ons geloof”. Zij zijn lid van de „illegale” baptistische organisatie in de stad Tashkent.

Hrapov is de leider van deze organisatie in geheel Zuidaziatisch Rusland. Hij had al drie jaar gevangen gezeten, maar begon onmiddellijk na zijn vrijlating opnieuw met zijn ondergrondse werk. Eén van de beschuldigingen tegen hem was, dat hij in het geheim een tijdschrift, „De Heilsbode”, liet drukken en verspreiden. Eén van de beschuldigingen was gebaseerd op de volgende zinnen uit dit tijdschrift: „Iedere geleerde is machteloos, hij is onbetekenend in het oog van zijn Schepper, hij is slechts een worm”..... „Een regering, die onchristelijke voorschriften geeft, kan door een christen niet als een door God aangestelde overheid erkend worden”. „Het hele volk van God moet opstaan tot de strijd tegen de zonde en aanvallen zonder te vrezen”.

De betreffende organisatie had een eigen geheime drukpers. De krant zei, dat zij in het bijzonder gevaarlijk werk onder kinderen deden, die als gevolg van het luisteren naar het Evangelie „weigerden om de rode das van de communisten te dragen”.

In de stad Kazan bestaat een groot krankzinnigengesticht waar zich geen enkele krankzinnige bevindt, maar waar men duizenden politieke gevangenen vasthoudt zonder hen ooit veroordeeld te hebben voor een rechtbank. De Sovjets pochen op hun vrijheid en als zij iets tegen iemand hebben, geven zij er vaak de voorkeur aan, hem krankzinnig te verklaren, liever dan hem gevangen te nemen. Velen zijn in deze inrichting gestopt op grond van hun geloof.

In „Ucitelskaia Gazeta” van november 1962 wordt erkend dat men 82 christenen in het krankzinnigengesticht heeft opgenomen, waarvan er *26 na enkele weken stierven door te lang bidden*. Denk u eens in de plaats van die broeders, in een dwangbuis en met gesnoerde mond! De Sovjets gaven zelf toe, dat zij op deze wijze met christenen handelen!

Radio Riga deelde op 4 juni 1965 mee, dat men de drie kinderen van een christelijk ouderpaar had weggehaald omdat „hun zielen werden vergiftigd met godsdienstig bijgeloof”. Dergelijke gevallen komen bij duizenden onophoudelijk in de Sovjet Unie voor.

In „Zvigne Riga” van juli van vorig jaar wordt medegedeeld, dat de St. Simanis kerk in de stad Valmiera in een sociëteit veranderd is. Hetzelfde is gebeurd met de Dom van Riga. De twaalfduizend inwoners van de stad Valmiera hebben dus geen kerk meer. Van de ongeveer 300 lutherse kerken, die er in 1939 in Letland

waren, waren er in 1963 maar 110 meer geopend en sindsdien zijn er nog meer gesloten. In het distrikt Grovinas in Letland zijn van de 25 gemeenten met evenveel predikanten er nog 10 over, met 6 predikanten. Heeft iemand van u ooit gemerkt, dat de lutherse bisschop van Letland, die door de Lutherse Federatie en de Wereldraad van Kerken als „een echte bisschop” wordt erkend, tegen deze schanddaden heeft geprotesteerd?

De enige vorm van literatuur, die in de Sovjet Unie wordt toegelaten is het zogenaamde „Socialistische Realisme”. Daaronder verstaat men dat de literatuur geen buitengewone mensen in buitengewone omstandigheden weerspiegelt, maar de gemiddelde werkelijkheid in de wereld. Als u dus een Sovjet film ziet of een boek leest, ziet u een spiegel van de werkelijkheid. Deze spiegel vergroot in zekere mate wat mooi is en verkleint wat verkeerd is in de werkelijkheid van de Sovjet of laat dat helemaal niet zien, maar de feiten zijn altijd aan de werkelijkheid ontleend.

Het is daarom zeer interessant om in het tijdschrift „Wetenschap en Godsdienst” van mei 1966, dat in Moskou verschijnt, een roman opgenomen te zien. Het gepubliceerde gedeelte van de roman is getiteld: „Podpole” (de ondergrondse). In dit boek beschrijft de auteur de ondergrondse kerk in Rusland in een literaire vorm en neemt, zoals te verwachten is, stelling tegen haar. In het boek komt een christen, genaamd Eliza, voor, die de goede gedachte heeft om scholen voor jonge christenen te stichten waar zij het Woord van God zullen moeten leren. Ook zullen er nieuwe predikanten worden opgeleid „die gereed zullen staan om te lijden voor het ware geloof”.

De auteur, genaamd Lav Ovalov, beschrijft het in het geheim drukken van pamfletten, een beschrijving, die wij ook aantreffen in geheime rapporten die uit Rusland gesmokkeld zijn. De Sovjet-pers is op de hoogte van het bestaan van dergelijke drukpersen en schrijft over de veroordeling van de christenen die er aan gewerkt hebben.

De christenen van de ondergrondse kerk hebben in de tuin van hun huis goede waakhonden, die waarschuwen als iemand het huis nadert. Iedere echte broeder kent het wachtwoord dat gezegd moet worden voor men tot het huis wordt toegelaten. Aan de ene kant wordt gezegd: „In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest” en van de andere kant wordt geantwoord: „Amen”. Als er iemand aan de deur kwam die het wachtwoord niet kende, verdwenen de reeds door de autoriteiten vervolgte christenen ergens ondergronds of op de zolder of op een andere geheime plaats, die met veel vindingrijkheid gemaakt was. „Er waren dubbele muren en enkele verborgen schuilplaatsen waar aardappels op gelegd waren”.

De ondergrondse kerk was zeer zorgvuldig georganiseerd met streng gescheiden rangen, die om de paar jaar een nieuwe leider kozen. Alle vrije tijd werd gebruikt voor het schrijven van brieven, het maken van preken en om „de gelovigen op te roepen zich op de strijd met de antichrist voor te bereiden”.

Voor de jonge gelovigen bestonden twee belangrijke regels: zwijgen en bidden. Aan de jonge gelovigen werd gezegd, dat alle verkeerde elementen gestraft zouden worden. Het atheïstische tijdschrift beschrijft het onderwijs in het geheime seminarie voor jonge christenen. Het ligt diep in het woud, mijlen ver van de huizen en van het laatste dorp verwijderd door moeras en jungle waar niemand in Noord-Siberië ooit doorheen zou gaan; daar bevond zich het seminarie! Er waren twee huizen, één voor de mannen en één voor de vrouwen. De huizen waren van hout. Hoewel zij midden in het bos lagen, waren de huizen zo laag en werden zulke voorzorgsmaatregelen genomen, dat men zelfs op een geringe afstand niet kon merken dat zij bewoond waren. Het onderwijs werd gegeven door twee vrouwen, Feodola en Iraida. De eerste was een ongeteelde boerenvrouw totdat zij als lid van de christelijke kerk leerde lezen en schrijven. Maar nu kon niemand haar overtreffen in kennis van het Woord van God. Iraida, de andere onderwijzeres, had een pedagogisch instituut doorlopen. De christenen noemden dit seminarie „De Akademie in het Woud”.

Het tijdschrift drijft de spot met de sekretaris van de communistische jeugdorganisatie van het betreffende distrikt, die geen flauw idee had van het bestaan van het seminarie. Maar zelfs de christenen wisten niets van het bestaan, tenzij zij er rechtstreeks mee te maken hadden: men hield zich volkomen aan de regels der geheimhouding.

Onweerlegbare dokumenten bewijzen, dat dit artikel in „Wetenschap en Godsdienst” meer is dan een eenvoudig verzinsel. Voor mij ligt een brief die uit een Noordsiberische gevangenis is gesmokkeld. Hij werd geschreven door een christen, die was veroordeeld wegens een demonstratie voor het gebouw van het Centrale Comité van de communistische partij in Moskou, in mei 1966. De brief is geschreven op 21 december 1966. Hij beschrijft het proces van degenen, die bij de demonstratie werden gearresteerd. Toen de rechter minachtend over de Bijbel sprak, zei deze broeder: „Edelachtbare, mag ik u iets vragen? Weet u hoe het komt, dat de mest van een konijn de vorm van een balletje heeft, die van een paard de vorm van een appel en die van een koe de vorm van een pannekoek?” De rechter zei: „Daarop zou ik niet kunnen antwoorden”. Vervolgens zei de broeder, die nu in de gevangenis in Noord-Siberië zit: „U hebt niet eens verstand van mest en u durft te spotten met het Woord van God”. Diezelfde rechter spotte met

het feit, dat in de Russische Bijbel de uitdrukking gebruikt wordt: „Abraham schonk het leven aan Isaak”. Daarop antwoordde onze broeder, dat de grote Russische schrijver Gogol in zijn bekende boek „Taras Bulba” dezelfde uitdrukking gebruikt als hij tot zijn zoon zegt: „Ik heb je het leven geschonken en ik zal je doden”. Op die wijze rekende onze broeder af met de domme opmerkingen van de communistische rechter. Deze broeder maakte op generaals, leden van de regering en hooggeplaatste persoonlijkheden van wie wij de namen niet willen noemen, maar die naar de gevangenis kwamen om hem te spreken, zulk een diepe indruk, dat zijn ondervrager tegen de broeders, die naar hem informeerden, zei: „David Davidovici is een waar christen”. Onze broeder schrijft ons, dat hij heeft opgemerkt, dat zijn ondervrager een onrustig geweten had over de rol die hij moest spelen. In de prachtige brief, die uit het dwangarbeiderskamp werd gesmokkeld, zegt hij, dat er thans donkere wolken hangen boven Gods volk, maar dat Gods Woord ons zegt, dat als de wolken verzadigd zijn, de regen zal komen. Noach en zijn gezin hoefden de wolken van de zondvloed niet te vrezen. Veel minder wij, die ons in een beter schip bevinden dan zij.

Iedere Sovjet regering moet terreur gebruiken; zij hebben geen ander middel om het geloof te bestrijden. In het nummer van december 1965 van „Wetenschap en Godsdienst” wordt beschreven wat er in de stad Tambov gebeurde. De verslaggever van het tijdschrift bezocht eerst het gebouw van de politieke opvoeding en sprak daar met de kameraden, die belast waren met de strijd tegen de godsdienst. „Zij verklaarden onder ede in de Naam van Christus, dat met Gods hulp de atheïstische propaganda in hun stad goede voortgang maakte en dat zij veel atheïstische lezingen konden houden”. Dezelfde verslaggever bezocht een aantal kerken en zei, dat hij daar niet alleen oude mannen en vrouwen zag, zoals de atheïsten dachten, maar ook mensen die hij niet verwacht had er te zien. Er waren veel jongeren, jongens en meisjes. Er waren zelfs kinderen, die nog maar passchoolgingen. De verslaggever vertelt wat de predikant had gezegd tegen de jongens en meisjes: „Wees gehoorzaam aan je onderwijzers, sla geen andere jongens en gedraag je netjes tegenover meisjes!” Dat was beslist een gevaarlijke raad voor de communistische staat, dus moesten er nieuwe atheïstische maatregelen worden genomen om die slechte godsdienst te bestrijden. Het artikel eindigt met te zeggen dat de grote meerderheid van de stadsbewoners, die hij had ondervraagd, er zelfs geen idee van had, dat er een atheïstisch instituut in de stad bestond. De inwoners van Tambov geloven in God en terreur is het enige middel waarmee de communisten dit geloof kunnen bestrijden. Aan het slot van het artikel staat een voetnoot van de

redaktie waarin wordt gezegd, dat de genoemde feiten karakteristiek zijn voor vele steden. Het geldt ook voor de steden Pskov, Kostroma en Vladimir.

In het tijdschrift „Communist” heeft Leonide Ilyitshev geschreven, dat „de strijd tegen de godsdienst niet zo maar een campagne is, maar een blijvende taak in de opbouw van het communisme, waartoe alle autoriteiten moeten samenwerken”. Ilyitshev is een vooraanstaand lid van het Centrale Comité van de communistische partij in de Sovjet Unie en alle terreurdaden worden op last van dit comité uitgevoerd.

Het dagblad van de Russische communistische partij, „Pravda”, heeft aangekondigd, dat een wetenschappelijk instituut voor het atheïsme zal worden gesticht om de totale vernietiging van godsdienstige vooroordelen sneller te doen verlopen. Iedereen, die de Sovjets kent en het diepe geloof van de Russische bevolking, zal zich er van bewust zijn, dat dit vernietigen van het geloof op geen andere wijze dan met geweld en terreur kan geschieden.

Chroestjefw pochte 10 jaar geleden, dat „er in de Sovjet Unie geen enkele politieke gevangene is”. Wij hebben er bewijzen van, dat er grote dwangarbeiderskampen zijn, waar mensen verblijven die om politieke of godsdienstige redenen gevangen zitten. In de „Chicago Tribune” van 8 mei werd een lijst van deze dwangarbeiderskampen gepubliceerd, waarin volgens hun informaties ongeveer 250.000 krijgsgevangenen zaten. Volgens onze gegevens zitten in deze kampen niet alleen krijgsgevangenen, maar ook Russen, die om politieke en godsdienstige redenen tegen het regime zijn. Hier volgt een lijst met namen van deze kampen:

Lumbovka, waar de gevangenen in fabrieken en aan wegen werken;

Jaroslav, waar de gevangenen een kanaal bouwen;

Kameneac-Podolsk, waar de gevangenen een luchthaven en wegen bouwen;

Pervoamsk, waar de gevangenen in een cement-fabriek werken;

Krivoi-Rog, waar de gevangenen in een cellulosefabriek en aan wegen werken;

Uka en Ivashka zijn voornamelijk voor vrouwen;

Kamtschatka, Kara-Kum, Karabash, waar de gevangenen ook in fabrieken en aan wegen werken.

In het gebied rond het Baikalmeer en langs de rivier de Amur bevinden zich ook verscheidene kampen. Daarvan kennen wij de kampen Bogosh, Komsomolska, Gandala en Wangar. Hier werken de gevangenen op het land en in fabrieken en bouwen vliegvelden en autowegen.

In al deze kampen bevinden zich nog steeds talloze Duitse, Hongaarse en Tsjechische krijgsgevangenen, maar ook vele duizenden

christenen die lijden om hun geloof.

In „Prada Ukraivi” van 4 oktober 1966 staat een artikel over de veroordeling van Bundarenko, Veliishko, Overtshuk, Ketshik en Jurilo. Zij werden schuldig bevonden aan het verspreiden van pamfletten, waarin stond, dat een zich onderwerpen aan de regels van het communisme, voor de kerk betekent dat zij de zegen van God zal ontberen. In hetzelfde pamflet wordt gezegd: „In onze dagen schrijft satan de wet voor en de kerk (waarmee de officiële baptisten kerk, geleid door verkapte communisten, bedoeld wordt) aanvaardt ieder besluit, zelfs als dat openlijk ingaat tegen Gods geboden”. Het pamflet zegt verder dat zo lang de kerk zich niet bevrijdt van deze communistische voormannen, zij niet door God gezegend kan worden (een feit, dat ook voor Amerika geldt en niet alleen voor Rusland). Een andere „misdad” van degenen, die in dit geval voor de rechtbank moesten verschijnen was hun verzoek om volledige vrijheid van godsdienst.

Een andere aanklacht tegen hen was, dat zij voorkwamen dat het gestorven zoontje van een baptist op communistische wijze werd begraven, door in plaats daarvan een christelijke begrafenis te houden. Weer een andere misdad was, dat zij kinderen tot Christus brachten. Een van de getuigen á charge verklaarde, dat broeder Boradarenko had gezegd, dat ouders hun kinderen een christelijke opvoeding moeten geven en dat de jeugd zich om Christus moet scharen. De beschuldigten hielden in het geheim zondagsscholen voor kinderen tussen 5 en 14 jaar. Deze broeders van ons werden veroordeeld tot 2 á 3 jaar gevangenisstraf. „Sovjetskaia Iustitsia” van mei 1964 beschrijft de geheime bijeenkomsten van gelovigen in kleine kamers, waar men niet kon knielen, omdat daar geen ruimte voor was en waar de gaslamp uitging door gebrek aan zuurstof. Daar beging Ds. Subbotin de misdad om in zijn preek te zeggen: „Vertrouw met uw gehele hart op God en niet op uw eigen inzicht” (een uitspraak, die ik ook gaarne aan andere christenen doorgeef). De misdad woog des te zwaarder omdat ook kinderen bij deze geheime kerkdienst aanwezig waren. Voor het huis stonden altijd enkele christenen op wacht, zodat men niet door de autoriteiten verrast zou worden. In de communistische kranten staat: „Subbotin stond krachtig en vol vertrouwen voor de rechtbank, de rechters trotserend met zijn gemoedsrust om de mensen hierdoor te bewijzen, dat hij bereid was iedere kwelling en ontbering te ondergaan voor zijn geloof”. De krant schrijft hevig verontwaardigd, dat laat in de nacht illegale gebeden hadden plaatsgevonden (wat is een legaal en wat is een illegaal gebed?), onder ongezonde omstandigheden (zij staan de christenen niet toe om bedehuizen te hebben; als zij dan in een kleine ruimte bijeenkomen, beschuldigt men hen ervan, dat

in ongezonde omstandigheden te doen!). Een medikus verscheen als getuige om te zeggen, dat de ruimte te klein was voor het grote aantal gelovigen en dat hun gezondheid in gevaar werd gebracht door het gebrek aan zuurstof. De konklusie was niet, dat men de christenen een groter bedehuis zou geven, maar dat zij tot vijf jaar gevangenisstraf werden veroordeeld. Eén van degenen, die samen met Subbotin werd veroordeeld, een man genaamd Hmara, stierf een paar weken nadat het vonnis was uitgesproken. Zijn lichaam werd aan zijn familie teruggegeven. Zijn handen en voeten vertoonden brandwonden, de onderbuik was gespleten en het hele lichaam was vol kneuzingen. Het artikel eindigt met het verzoek om de kinderen van de veroordeelden in atheïstische kostscholen onder te brengen waar zij tot „bouwers van het communisme” opgevoed kunnen worden!

Ik verzoek alle ouders, die dit boek lezen, zich eens een ogenblik voor te stellen, hoe zij zich zouden voelen als hun kinderen voor- goed bij hen weggehaald zouden worden om voortaan vergiftigd te worden met de communistische godsdienst van de haat.

„Pravda Vostaka” van 15 november geeft een verslag van een rechtszitting in Namanagan, een schijnproces tegen de baptisten. Honderden en soms duizenden fabrieksarbeiders en schoolkinderen worden gedwongen, zulke show-processen bij te wonen. De beschuldigde, Maria Shevtshiuk, werd er van beticht, dat zij haar kinderen gedwongen zou hebben met de hand gedeelten uit de Bijbel en christelijke liederen over te schrijven. De krant schrijft waarschuwend: „dergelijk werk kan gevaarlijke gevolgen hebben voor karaktervorming en levensbeschouwing van deze kinderen”. Tegen de beschuldigde Tkatshenko werd ingebracht, dat zij had beweerd, een hemels gezang gehoord te hebben. (In de gedachten van Herodes kwam het niet op om de herders van Bethlehem, die dit ook beweerden, gevangen te nemen. Breschnev is erger dan Herodes.)

„Kazakstanskaia Pravda” van 12 december beschrijft een rechtszitting in de stad Semipalatinsk. De uitspraak was dat de christenen Kiwosheev en Rudnev uit de ouderlijke macht werden ontzet. Hun kinderen werden bij hen weggehaald en naar een atheïstische kostschool gebracht. Hun ouders mogen hen niet bezoeken, maar moeten wel het schoolgeld betalen. Denk u eens in, dat iemand uw huilende kinderen uit uw armen zou rukken en voorgoed met ze weg zou rijden in een politiewagen!

In de „Sovietskaia Kirghizia” van 8 december wordt het proces beschreven, waarbij Petersen Jacob, één van de leiders der baptisten, tot vier jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Het gehele bezit van de veroordeelden werd verbeurd verklaard en verder besliste de rechtbank, dat zij na het uitzitten van hun

gevangenisstraf gedeporteerd zullen worden.

Het is ondoenlijk om alle namen en strafzaken van christenen tussen 1962 en 1966 te noemen.

„Turkmenskaia Iskra” van 7 oktober schrijft, dat moordenaars een mens lichamelijk vernietigen, maar dat de christenen hem moreel vermoorden; daarom moeten zij veroordeeld worden. Men vroeg aan één van de beschuldigde christenen wat hij te zeggen had over het feit, dat zijn kinderen waren weggehaald. Hij zei: „Ook hierin geschiede Gods wil”.

„Uchitelskaia Gazeta” van 18 juni beschuldigt de familie Mullin ervan, dat zij zo ver gingen, dat zij probeerden te vluchten naar een andere stad, om te voorkomen dat hun kinderen zouden worden weggehaald.

In een ander nummer van hetzelfde blad vinden wij een verslag over een christen die, toen hij gedwongen werd óf zijn geloof te verloochenen óf zijn kinderen te verliezen, antwoordde: „Ik geef mijn kinderen op om God te behouden”, een antwoord, dat ons doet denken aan Abraham, die Izak moest offeren.

Letterlijk gaan hier in vervulling de woorden van Psalm 45, die wij in het Westen gewoonlijk nazeggen zonder ze ernstig te nemen: „Hoor, o dochter en zie, en neig uw oor, en vergeet uw volk en uws vaders huis, zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid, dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neder”.

In de „Kazakstanskaia Pravda” van 31 januari wordt een proces tegen christenen in Karaganda beschreven, die schuldig waren aan het bekeren van 200 mensen. Daarom werd dit een openbare show in het Gebouw voor de Kultuur in die stad. De beschuldigten, Drobkov, Domanskii en anderen, die al eerder om hun geloof gevangenisstraf gehad hadden, werden beschuldigd van het maken van christelijke liederen. Zij hadden gezegd: „God moet de eerste plaats innemen in onze zielen, gevoelens en daden”. Zij zeiden: „Wij moeten ons verhouden van de wereld, want het aardse leven gaat voorbij, maar het ware leven is in de hemel”.

Eén van de getuigen à décharge, Alexei Kirko, zei eenvoudig tot de rechters: „Wat gij zaait, zult gij oogsten”. De hoofdonderwijzer Molevskoi vertelde de rechters, dat de kinderen van de christenen bij het uitgaan van de school de rode das, die zij verplicht zijn te dragen, afdeden en dan hun tweede, christelijke, leven begonnen. Tijdens het proces sprak een professor in de medicijnen over de grote schade, die het bidden aan het menselijk organisme toebrengt en voegde daaraan toe, dat zij hiervoor veroordeeld moesten worden. In het krantenverslag wordt medegedeeld, dat de christenen tot gevangenisstraffen van 3 tot 5 jaar zijn veroordeeld en er wordt aan toegevoegd, dat het vuur deze mensen nog niet na genoeg aan de schenen is gelegd, en de lezers worden opgewekt tot nog meer en nog kwaadaardiger vervolging.

In dezelfde krant staat een bericht over een moeder, die zichzelf en haar kind het leven benam om te voorkomen, dat het kind naar een atheïstische kostschool zou worden gebracht en zijn ziel verloren zou gaan.

In de „Komsomolskaia Pravda” van 22 mei 1964 staat een verhaal over een kind van 7 jaar, Yakola Sviridov, dat een voorbeeld was van geloof en zich altijd afzonderde om te bidden. Hij werd met geweld bij zijn ouders weggehaald en op een atheïstische kostschool geplaatst. Maar ook daar ging hij door met bidden en dus werd hij overgebracht naar het huis van de kapitein van de geheime politie, Hutorin, die hem dwong te zeggen, dat de goden door de mensen zijn uitgevonden. Maar zelfs deze communistische krant twijfelt er aan, of het kind toen de Griekse goden, waarover men hem verteld had, bedoelde, of de God in Wie hij geloofde. Na alles wat hij had meegemaakt, kreeg hij, volgens het nieuwsblad, miocarditis, een hartziekte. Toen hij tenslotte zijn moeder weer zag, zei hij: „Wie is die vrouw?” Hij herkende haar niet.

In de „Sovjetskaia Rossia” van 23 mei wordt er over geklaagd, dat men in de vergaderingen der christenen „knielt en in geestvervoering geraakt” (voor de christenen in het Westen zou het heel goed zijn als zij bij het knielen ook eens in geestvervoering raakten). Ook luisterden zij naar preken die over buitenlandse radiostations werden uitgezonden. Die preken hadden zij op geluidsbanden opgenomen en de banden verspreid; zij hadden de christelijke jeugd geleerd, propaganda-lektuur te verspreiden. Het artikel zegt, dat de christenen „koppig op jongeren blijven jagen”. De uitspraak luidde: 3 à 5 jaar gevangenisstraf.

De „Pravda Ukraini” van 12 juli 1966 brengt een artikel, getiteld: „Zij krijgen wat hun toekomst”, het handelt over de veroordeling van christenen tot 5 jaar gevangenisstraf.

De „Sovjetskaia Rossia” schrijft over de orthodoxe priester Turkovskii. Hij en zijn gelovigen trachtten de jeugd ervan te weerhouden, tijdens de godsdienst oefeningen op het kerkplein volleybal te spelen, een plan van de communistische jeugd. Hij werd daarvoor tot 4 jaar gevangenisstraf veroordeeld.

De „Komsomolskaia Pravda” van 22 mei 1964 beschrijft de ontzetting van een onderwijzer, die merkt dat negen kinderen een kruisje dragen. Het artikel stelt, dat men de kinderen van de christenen moet dwingen om anti-godsdienstige boeken te lezen en de moderne dansen te leren. Zo redden wij een mens en brengen hem uit de duisternis in het licht.

Wat de communisten hetergste van alles vinden, is dat de geheime bijeenkomsten van de ondergrondse kerk soms plaatsvinden in huizen van communisten, die alleen voor de vorm communist zijn

en in hun hart in God geloven. Zij helpen de christenen. Dit gebeurde onder andere in de stad Shushcinsk, volgens een bericht in de „Kazatstanskaia Pravda” van 17 mei 1962.

De „Sovietskaia Kirghizia” van november 1966 heeft een artikel over het proces tegen Nina Bikova, die in het geheim christelijke scholen voor kinderen onder de zevenjaar leidde. Men vertelde de kinderen, dat zij zich moesten houden aan de regels van de geheimhouding en zij hielden zich er aan. Zelfs de communistische krant geeft toe, dat men slechts bij toeval de scholen had ontdekt. In Rusland kunnen zelfs de kinderen „voorzichtig als de slangen” zijn in de dienst des Heeren.

De „Komsomalskaia Pravda” van 8 december geeft een verslag van een atheïstische bijeenkomst in Tiraspol. Bij die bijeenkomst werd een baptist berecht. Hij antwoordde: „Hoe kan ik dezelfde taal spreken als u, die communist bent, als deze communist hier vloekt? Ik heb hem gezegd, dat dat slecht is, maar hij antwoordde dat God mij misschien verboden heeft te vloeken, maar hem niet”. In „Trud” van december 1966 staat een artikel over een ondergrondse bijeenkomst. De huiseigenaars hadden de hond verborgen, zodat die niet zou gaan blaffen. Rond het huis stonden gelovigen op wacht. In het huis wordt de maaltijd klaargemaakt, zodat iemand die toevallig binnen komt, niet merkt dat er een geheime bidstond wordt gehouden. Zij spreken zeer zacht. Onder betuiging van afkeer geeft het artikel de namen van jonge mensen tussen 15 en 21 jaar, die de bijeenkomst bijwoonden.

Allen, die op deze wijze in de ondergrondse kerk werken, moeten uiteindelijk in de gevangenis terecht komen.

Het is niet voldoende om het geloof af te zweren. In de „Sovietskaia Latvia” van 27 juni 1964 staat: „Wij hebben ons als doel gesteld, de mensen niet alleen uit de invloedssfeer van de kerk te halen, maar ook om hen tot strijdbare atheïsten om te vormen”. Met minder dan dat nemen de communisten geen genoegen. Het is hen niet voldoende als men God niet meer aanbidt; men moet God en Christus gaan lasteren. Daaraan kan men zien hoe zwaar de strijd is in Rusland.

De „Selskaia Jizn” van 13 mei 1965 bericht, dat in het distrikt Tutaevsk twee dochters van een priester op school kwamen met een kruisje om. Het werd hun verboden nog weer op school te komen. De reacties van de christenen zijn dezelfde als in de eerste eeuwen. Sommigen hebben een houding van lijdelijk verzet aangenomen, zoals de zusters Volovnia in de stad Uslovoia, die in hongerstaking gingen, volgens een bericht in de „Isvestia”. De meisjes hadden tegen de verslaggever gezegd: „Wij zijn bereid voor geloof en gerechtigheid te sterven”.

Hun moeder zei: „Mijn dochters zullen vasten tot de vervolging

door de atheïsten is beëindigd. Als de vervolging voortduurt, zullen zij sterven". De hongerstaking werd bekendgemaakt in pamfletten, die de christenen in alle brievenbussen van alle huizen in de stad hadden gedaan. De pamfletten zeiden: „Volledige vrijheid voor het werk van de baptisten of de dood van onze beide zusters”.

Andere christenen kiezen de weg van gewapend geweld. Uit zeven plaatsen wordt gemeld, dat verraders en verklikkers van de geheime politie, die zich in de ondergrondse kerk hadden ingedrongen, slechts met grote moeite en gevaar voor hun leven waren ontsnapt.

Zoals de „Pravda Vostoka” van 29 februari 1964 zegt, verbijstert het de communisten het meest, dat de voor de rechtbank gedaagde christenen over het algemeen als goede en eerlijke mensen worden beschouwd, die vaak voor hun voorbeeldig werk zijn beloond. De beschuldigingen zijn telkens weer dezelfde: luisteren naar buitenlandse, godsdienstige uitzendingen, het drukken van buitenlandse christelijke lektuur, het vragen om godsdienstvrijheid en het proberen om kinderen voor Christus te winnen.

In Sovjet Rusland betekent christen zijn niet alleen gevangenisstraf, maar ook een dagelijks heldendom.

De „Sovietskaia Rossia” van 27 december 1966 beschrijft hoe in het dorp Elan, in het distrikt Volgograd, de leider van de kollektieve boerderij de oude vrouw Jukavskii bezoekt om met haar de reparatie van het dak van haar huis te bespreken. De oude vrouw is 80 jaar. De leider zegt, dat zij de kerk moet verlaten. Zij antwoordt, dat zij dat niet wil. Dan zegt de leider van de boerderij: „Laat de kerk dan het dak maar repareren! Wij zullen het niet doen”. Dus moet deze oude zuster blijven wonen in een huis waar regen, sneeuw en stof vrije toegang hebben.

In de „Komsomalskaia Pravda” van 5 juli 1962 wordt zelfs het woord „ondergronds” gebruikt. Van verscheidene christenen wordt gemeld, dat zij de ondergrondse kerk hebben georganiseerd, een kerk waar het licht geen toegang had. Zij moesten afzien van het natuurlijke licht om het ware licht der wereld te behouden.

De „Komsomalskaia Pravda” van 25 september 1962 beschrijft de christenen als mensen, die de haat tegenover de medemens onderwijzen, maar toch geven zij ook de volgende dingen toe: „Soms menen wij, dat onze christelijke vijanden dom en misdadig zijn en willen leven op kosten van anderen. Maar Shevecenko, die terecht moest staan, is een knap ingenieur. Hij is al drie maal veroordeeld. Hij weet veel van psychologie en kent de regels van de samenzwering. Hij ging van huis tot huis”. Hij wordt, met een groep andere christenen, ervan beschuldigd, de dassen van de Pioniers te hebben verbrand en de rode vlag, de vlag rood van

het bloed van communisten, te hebben vertrapt. Hetzelfde artikel bevestigt, dat christenen soms opereren onder de dekmantel van de communistische jeugdbeweging.

Aan het slot van een bericht over een christen, die al negen jaar gevangen gezeten heeft, zegt de „Sovietskaia Moldavia” van 23 augustus 1963: „Waarom zijn er in onze steden en dorpen zo weinig openbare rechtszittingen tegen sektariërs, terwijl er toch nog altijd getuigende broeders en zusters in Christus zijn? Zijn wij niet te zachtzinnig jegens hen?” Dergelijke artikelen zeggen ons wat de christenen in de toekomst kunnen verwachten.

De „Sovietskaia Iustitsia” van mei 1964 schrijft over kinderen, die fotokopieën maakten van leuzen zoals: „God is Liefde”, en „Werpt al uw zorgen op God”. Zij zeggen dat vooral de jeugd de ondergrondse kerk leven inblaast, terwijl sommige Amerikaanse kerkelijke leiders zelfs niet van die ondergrondse kerk hebben gehoord. In enkele gevallen werden christenen er van beschuldigd, dat zij geweigerd hadden aan de komedie van de verkiezingen deel te nemen, verkiezingen waarbij men moet stemmen op de enige kandidaat van de communistische partij en dat zij verder weigerden belasting te betalen aan de communistische regering.

De „Sovietskaia Iustitsia” van mei 1964 schrijft, dat het als een misdadig beschouwd moet worden om minderjarigen mee te nemen naar een kerkdienst, zelfs als het gaat om familieleden van de beschuldigden. Het is niet alleen misdadig om een minderjarige te bekeren, maar ook om hen mee te nemen naar een illegale kerkdienst en hen te laten deelnemen aan gebeden en godsdienstige gebruiken. Het maken van godsdienstige propaganda wordt als een misdrijf beschouwd, hoe de burgers er ook op gereageerd hebben. Het staat dus zo, dat men als misdadiger wordt beschouwd als men een minderjarige uitnodigt voor een kerkdienst, ook al komt de uitgenodigde helemaal niet.

Ook de „Komsomalskaia Pravda” van april 1963 gebruikt de uitdrukking „ondergrondse kerk” (waarvan het bestaan door sommige kerkelijke leiders in Amerika wordt aangevochten), en beschrijft hoe de christenen samenkomen in speciaal daarvoor ingerichte schuilplaatsen.

Een geheim rapport uit Rusland schrijft over een grote opleving in gebieden in Centraal Azië. In die omgeving wonen de zogenaamde Wolga Duitsers, die tijdens de tweede wereldoorlog zijn gedeporteerd. Zij schrijven: „het schijnt, dat de Heilige Geest geen hoekje heeft overgeslagen waar zielen voor Christus kunnen worden gewonnen. Er zijn mensen, van wie men het beslist niet zou verwachten, opgewekt tot een nieuw leven. Jonge mannen, gisteren nog dronkaards en slechte mensen, getuigen de volgende dag, dat Jezus hun Redder is. De jongere generatie kent geen Duits, en kan

dus zelfs de schaarse Duitse Bijbels die er zijn, niet lezen. Zij kennen de gezangen al evenmin, maar zij bidden zó in het Russisch „dat zelfs een steen vermurwd zou zijn”. In de zomer van 1965 sloeg deze ervaring over op de kinderen. Zij zongen uit met de hand geschreven liederenbundels. De broeder, die het rapport geschreven heeft, zegt: „Kunt u zich indenken wat het betekent om een heel gezangboek met de hand over te schrijven?” Ook hier zijn er onder de christenen vele martelaren veroordeeld omdat zij zijn begonnen te protesteren tegen de vervolging.

In dit rapport treffen we voor het eerst het nieuws aan, dat de bekende Russische schrijver Boris Pasternak, om wie zoveel rumoer ontstond toen een paar jaar geleden de Russische regering hem verbood de Nobel-prijs in ontvangst te nemen, als een bekeerd man stierf. Hij schrijft een schitterend gedicht, dat eindigt met de woorden: „Ik heb Uw voeten, Jezus, met tranen bedekt, ik heb Uw voeten in mijn mantel gewikkeld en mijn sieraden om Uw hals gehangen” (Zouden onze westerse zusters ook niet hun sieraden om de hals van de martelaren in de communistische landen leggen, er te hunnen behoeve afstand van doen? Hoe mooi is de hals van een meisje zonder juwelen, als die voor een dergelijk doel zijn weggegeven). Dit is des te meer „een teken des tijds”, omdat Boris Pasternak van Joodse afkomst is. Vele leiders van de ondergrondse kerk en vele martelaars daar zijn Joden-christenen. God heeft weer een overblijfsel van dit volk uitverkoren, zoals Jesaja voorspeld heeft.

In de „Sovietskaia Moldavia” van 13 augustus 1966 staat een artikel met als titel „Waar de klokken luidden”. In dit artikel wordt gezegd, dat in Valea Perjinskii de kerk tot museum was verbouwd. In het distrikt Novo-Anenskii werden verschillende kerken veranderd in bibliotheken, clubs en dergelijke. In het dorp Korjavo gebeurde hetzelfde. In het dorp Cretoaia werd de kerk een clubgebouw en zo zijn er nog vele andere gevallen bekend. In Amerika verkondigen velen de leugen, dat het communisme toegeeflijker wordt. De communisten zelf vertellen het ons anders. Ook thans sluiten zij nog kerken. De berichten, die wij in dit deel van het boek opnemen, zijn gedateerd vanaf 1961, maar de toestand is nooit gewijzigd of verbeterd.

De „Sovietskaia Rossia” van 22 november 1966 schrijft over de veroordeling van Bikova, Maiorova en anderen, ook al voor het brengen van kinderen tot Christus.

Tot hiertoe heb ik voornamelijk over de protestantse ondergrondse kerk geschreven, maar er bestaat ook een rooms-katholieke en een orthodoxe.

De Byzantijs-katholieke Krant schrijft op 29 augustus 1965 over het in het geheim drukken van godsdienstige lektuur. Diverse

mensen werden gearresteerd omdat zij achter een fabriek van gloeilampen in Moskou een geheime drukkerij hadden opgericht. Ongeveer 180 kilo r.k. godsdienstige lektuur werd in beslag genomen. Daarmee samenhangend wordt bericht, dat een man, genaamd Sarykov, op het vliegveld van Moskou werd gearresteerd omdat hij gereed stond om gedrukte voorstellingen van Maria over te brengen naar de rooms-katholieken in de Oekraïne. Deze man wist de directeur van de drukkerij van het Instituut voor Agrarisch Onderzoek er toe te brengen orthodoxe gebedenboeken, kerkelijke kalenders en teksten te drukken. „Pravda” schrijft over dit geval: „Deze twee hoofdschuldigen in deze zaak zullen verhoord worden en zij hoeven geen christelijke barmhartigheid te verwachten”.

Op 22 januari 1967 werd in Moskou een tentoonstelling geopend, waaraan elf kunstenaars deelnamen. De expositie zou 3 dagen geopend zijn, maar werd al na een uur gesloten, omdat de ge-exposeerde werken sterke godsdienstige motieven vertoonden. Een van de schilders van Joodse afkomst, Oskar Rabin, exposeerde twee schilderijen, één van de maagd Maria met het Kind en het andere stelde voor Christus boven een in duisternis gehuld dorp. Hij wilde daarmee laten zien, dat alleen Christus en Bijbelse figuren ons de juiste weg kunnen wijzen. Een ander schilderij had als motief eeuwenoude Slavische handschriften. Geen enkele kunstvorm is toegestaan, die op Christus wijst.

De „Sovietskaia Rossia” van 5 augustus 1966 schrijft, dat zij in school nr. 68 in Gorolovaka een onderzoek instelden en daarbij konstateerden, dat godsdienstige kinderen gekenmerkt worden door een dubbel leven. Op school geven ze niet toe, dat ze christen zijn, ze passen zich aan. Zij geven de antwoorden, die van hen verwacht worden, omdat ze anders van school gestuurd zouden worden. Maar in het geheim gaan ze naar de kerk en ze houden hun rode das in de zak. De kinderen blijven geloven, maar stellen zich in op de omstandigheden.

In de „Komsomolskaia Pravda” van 24 september 1965 schrijft een zekere mevrouw Kelt, dat „gesloten kerken de gelovigen niet in atheïsten veranderen. Integendeel, hun godsdienstige gevoelens worden erdoor versterkt en bovendien worden zij verbitterd”. In Rusland hebben we een dieptepunt van menselijke bruutheid en een hoogtepunt van christelijk heldendom bereikt.

„Sovietskaia Moldavia” schrijft over een leerling van de zevende klas, Kolia Cercel, die tegen de verslaggever zei: „Ik geloof alles wat in de Bijbel staat. Alles in de Bijbel is waar”. In de krant wordt er aan toegevoegd, dat de atheïstische propaganda niet over overtuigende argumenten beschikt; de communisten kunnen niets anders doen dan terreur uitoefenen.

Ik heb al dit materiaal opzettelijk zonder onderlinge samenhang aangehaald, her en der verspreid zoals het in een stapel kranten uit de Sovjet Unie gevonden werd. Iedereen die Russisch kan lezen en de communistische kranten leest, ziet dagelijks daarin dingen zoals wij die hier hebben weergegeven. Dit is in tegenspraak met het artikel van Karev, de algemeen sekretaris van de officiële Unie van Baptisten. Hij is een handlanger van de communisten. In „Sovjet Life” van juni 1963 schrijft hij, dat baptisten ouders het recht hebben om hun kinderen op te voeden in het geloof en prijst hij de humaniteit van het communisme. Vergelijk dit eens met de lofprijzingen van de Wereldraad van Kerken over de communistische vrijheid. Aartsbisschop Nikodim van Rusland (hij is degene die in Genève de dienst uitmaakt) zegt, dat godsdienstvrijheid door de Sovjet wetten wordt gegarandeerd en dat de Russische kerkelijke leiders „verontwaardigd zijn over de pogingen, die de kampioenen van de koude oorlog ondernemen om het werkelijke beeld van de godsdienst in ons land te verdraaien”. Hij zegt verder: „De verhoudingen tussen de kerk en de staat staan onder toezicht van regeringsraden die verantwoordelijk zijn tegenover de Raad van Ministers van de U.S.S.R. De voornaamste taak van deze raden is, erop toe te zien, dat de vrijheid van geweten in ons land in acht genomen wordt en dat alle vragen, die gesteld worden door de hoogste kerkelijke autoriteiten behoorlijk worden opgelost” („Laatste ontwikkelingen in de Oost-Europese kerken”, april 1963).

In een door Tass, het Russische persbureau, gepubliceerd interview, zegt Metropoliet Pimen, vikaris van de patriarch, dat Russische kerken „geen reden voor bezorgdheid hebben, omdat het recht om een godsdienst of geen godsdienst te belijden in artikel 124 van de Sovjet grondwet is vastgelegd”.

Diezelfde beruchte Nikodim zegt, dat er in Rusland geen godsdienstvervolgung, „maar een ideeën-strijd” is. Prof. Shishkin van de Sociologische Akademie van de Russische Orthodoxe Kerk in Leningrad (ook een handlanger van de communisten) betreurt zelfs het feit, dat de atheïsten in de Sovjet Unie te weinig rechten hebben. Hij zegt: waarom hebben de christenen zo veel propaganda-mogelijkheden, het lezen van het Woord van God, het prediken, het zingen van geestelijke liederen en het bedienen der sakramenten? Atheïsten kunnen hun houding ten opzichte van de godsdienst slechts kenbaar maken door middel van het gesproken of geschreven woord. Die arme atheïsten hebben geen erediensen, geen heiligdommen, geen predikanten. „Juist het beginsel van de gewetensvrijheid in dit land eiste een speciale voorziening in de grondwet om het recht van de atheïstische sovjet burgers op anti-godsdienstige propaganda te waarborgen, omdat zij anders

in een ongelijke positie ten opzichte van de gelovigen zouden staan”.

Christenen worden massaal gevangen genomen, gemarteld en gedood. Kinderen worden van christen-ouders weggehaald en toch prijst de Wereldraad van Kerken, bij monde van aartsbischop Nikodim en zijns gelijken de vrijheid van godsdienst in de Sovjet Unie en Amerikaanse en Britse kerkelijke leiders omhelzen deze aartsbisschop Nikodim als de ware vertegenwoordiger van de Russische christenen.

In Rood China staan de zaken er nog slechter voor dan in Rusland. Reizigers die onlangs uit China in Hong Kong aankwamen, berichtten dat men een speciale haardracht voor christenen heeft toegepast, waarbij op hun hoofd een deel van het haar, in de vorm van een kruis, wordt weggeschoren. Andere christenen werden gedwongen in de goot te gaan zitten, terwijl voorbij komende communisten op hen spogen en tegen hen scholden. Anderen moesten door de straten lopen om aan het volk getoond te worden als verkeerde godsdienstige elementen, waarbij zij het mikpunt waren van de spot der te hoop gelopen menigte. Anderen zijn beestachtig geranseld. Alle kerken in Rood China zijn gesloten. Alle Bijbels waarop de Rode Garde de hand kon leggen, zijn verbrand. Voor zover wij weten uit vroeger bewijsmateriaal zijn christenen verminkt. Men heeft hen tongen, oren en benen afgesneden; men zegt dat Watchman Nee, de bekende Chinese evangelische schrijver, die al twaalf jaren in de gevangenis had doorgebracht, deze martelingen ook heeft ondergaan.

De Amerikaanse kerkelijke leiders, die luidkeels vragen om de toelating van Rood China tot de Verenigde Naties, hebben geen woord van protest tegen de behandeling van hun broeders in Christus in China laten horen, verondersteld natuurlijk dat de Amerikaanse zijde inderdaad uit broeders in Christus bestaat. Terwijl ik dit schrijf zitten in Roemenië onze broeders Nailescu, Ghelbegeanu, Balauta, Alexandru, Gabrielescu en vele anderen met hen, nog steeds gevangen. In Hongarije bestaan nog steeds concentratiekampen waar christenen gevangen zitten. De ongeveer 60.000 Hongaren, die tijdens de revolutie naar Siberië gedeporteerd werden, zijn nooit teruggebracht.

Dit is de werkelijke situatie van het christendom achter het ijzeren gordijn en *dit is niet te ontkennen* en ieder, die iets anders beweert, liegt het volk voor.

Ik zeg nogmaals, de door mij genoemde feiten kunnen niet weerlegd worden!

NASCHRIFT

De Bijbelwoorden, die voor mij het meest betekenen, vindt men in Johannes 13: „Jezus heeft de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad tot het einde”. Ik heb in dit boek gesproken over de misdaden van de communisten. Ik heb ook gesproken over de even grote schuld van hen, die met hen samenwerken en hen helpen in de vrije wereld aan de macht tekomen. Ik heb gesproken over de schuld van hen, die doof blijven voor de smartekreten van de kerk achter het ijzeren gordijn.

Welke houding moeten wij aannemen ten opzichte van hen, die deze wandaden begaan? Het moet de houding der liefde zijn. Een christen moet de wrede diktatuur van het strijdbare atheïsme haten, hij moet de communistische uitbuiting en onderdrukking haten. Maar hij moet de mensen liefhebben en hij moet zijn kerkelijke leiders liefhebben, die — sommigen bewust, anderen onbewust — de vijanden van Christus helpen overwinnen. Jezus had Zijn vijanden lief en vroeg God, hen te vergeven, toen zij Hem aan het kruis nagelden. Jezus had ook Judas lief en noemde hem „vriend” toen hij samen met de soldaten Hem kwam arresteren in de hof van Gethsémané.

Wij hebben harten, die niet goed kunnen liefhebben. Wij stellen altijd degenen, die van ons houden, teleur. Maar Gods liefde is niet afhankelijk van ons gedrag tegenover Hem. Zijn liefde stelt geen voorwaarden, zij is altijd gelijk. Hij heeft ons lief tot het einde en allen, die kinderen Gods zijn en deel hebben aan de Goddelijke natuur, hebben lief zoals Hij liefheeft. Voor hen is het gemakkelijk om zelfs hun beulen lief te hebben en hen, die deze beulen prijzen. Het is voor ons niet moeilijk om lief te hebben, want wij kennen Gods Woord. In Openbaring 7 lezen wij, dat één van de ouderlingen sprak: „Dezen, die bekleed zijn met de witte klederen, wie zijn zij, en van waar zijn zij gekomen?” Het antwoord luidde: „Dezen zijn het, die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams”.

De communistische beulen en moordenaars en hun medeplichtigen in de kerk van het Westen hebben de christenen achter het ijzeren gordijn geholpen door de verdrukking heen te gaan en nu bekleed

te zijn met witte klederen, die de engelen hen zouden kunnen benijden. Wij hebben door het lijden niets blijvends verloren. De werkelijke verliezers zijn de communisten en zij die hen helpen. Wij hebben medelijden met hen en wij zouden hen willen helpen.

De Kaïns van deze tijd hebben ons gevangencellen en ketenen gegeven, maar de christenen voelden zich in deze cellen, met ketenen van 20 kilo aan hun voeten, vaak alsof zij in het paradijs waren. Zij wandelden weer met God, zoals de eerste Adam, want ketenen kunnen iemand niet beletten te wandelen met God.

Duizenden zijn in de communistische landen gestorven en sterven er ook nu nog om Christus' wil. Er zijn veel jonge mensen bij. Ik heb jongens de marteldood zien sterven, jongens van 17 en 18 jaar en mijn vrouw heeft gezien hoe jonge meisjes stierven. Als een oud man een heilige wordt, offert hij God alleen wat de duivel heeft overgelaten; bij ons geven jonge mensen hun lichamen als een heilige offerande aan God. Zij zijn nu verheerlijkte heiligen in de hemel. Zij hebben liefgehad tot het einde. Des te meer moeten wij, die niet het voorrecht van een martelaarskroon hebben, liefhebben als zij.

Maar liefde is slechts één van de christelijke deugden. Er bestaan ook deugden als rechtvaardigheid en gezond verstand, die ons ingeven wat wij in de praktijk moeten doen om de geknechte mensen in de kerken te helpen.

Ik kom uit de communistische wereld en ik schrijf en spreek voornamelijk over het communisme, maar dat probleem is geen obsessie voor mij. Wesley zei: „de hele wereld is mijn parochie” en ik zou van mijzelf hetzelfde kunnen zeggen. Vele kerkelijke leiders in het Westen zijn niet alleenschuldig aan veronachtzaming van het lijden van de christenen achter het ijzeren gordijn, zij veronachtzamen ook hun plichten tegenover de rest van de wereld. Ik zou kunnen zeggen, dat in zekere zin de toestand van de kerk achter het ijzeren gordijn heel wat minder alarmerend is dan die van de kerk in het Westen. In Engeland neemt het aantal kerkgangers voortdurend af. Met Pasen 1966 woonde slechts 3 pct. van de Londense bevolking een kerkdienst bij. Van de kinderen, die in Engeland een zondagsschool bezoeken, worden slechts 27 op de 1000 naderhand lid van de kerk. In heel Scandinavië is het aantal regelmatige kerkgangers slechts ongeveer 5 pct. van de bevolking. Hebt u ooit gemerkt, dat uw kerkelijke leiders hier erg bezorgd over zijn?

Van bepaalde organisaties gelooft men dat ze groot zijn en vele mensen vertegenwoordigen. In werkelijkheid zijn die organisaties onbetekenend. De Anglikaanse Kerk bijvoorbeeld is in de Wereldraad van Kerken vertegenwoordigd en heeft er veel te zeggen, maar in werkelijkheid bestaat er nauwelijks een Anglikaanse Kerk.

Zelfs Westminster Abbey, de grootste kathedraal van Londen, is op zondagmorgen leeg en hetzelfde geldt voor het merendeel van de Anglo-katholieke kerken. Er bestaat een evangelische groep in deze kerk, maar die is het gewoonlijk niet eens met de Wereldraad van Kerken. De aartsbisschoppen die in Genève komen vertegenwoordigen lege kerken en hetzelfde geldt voor vele andere landen.

Vele kerkelijke leiders in het Westen zijn herders, die zich niet bekommeren om hun eigen kudde, en wellicht lijkt het daarom naïef dat ik hen heb gevraagd om zich te bekommeren om de vervolgde kudde achter het ijzeren gordijn. Maar ik spreek nu niet meer tot hen. Ik spreek tot u, gewone christen en predikant. U moet de waarheid weten, die uw leiders voor u verbergen. Lenin schreef in zijn 15e boek: „De marxist moet materialist zijn, hij is een vijand van de godsdienst”. De vijandschap tussen het marxisme en het christendom is even fundamenteel als de vijandschap tussen God en satan en tussen zonde en gerechtigheid. Communisten kunnen, zolang zij communist zijn, niets anders zijn dan massa-moordenaars en beulen van christenen en massavergiftigers van kinderen en jonge mensen met atheïsme.

Het bloed van de gedode broeders en het bloed van de kinderen wier zielen door het atheïsme verloren gaan, zal over uw kerkelijke leiders komen, die met het communisme hebben samengespannen. Maar zal het alleen over hen komen? Niet ook over u?

In zekere christelijke kringen in Amerika is het momenteel gebruikelijk om tegen de Wereldraad van Kerken en de Nationale Raad van Kerken en tegen andere kerkelijke leiders te zijn. Sommigen menen dat het voldoende is om in Amerika vergaderingen te beleggen waar tegen het communisme wordt ingegaan. Ik ben van mening, dat het belangrijker is om een kaars aan te steken dan om de duisternis te vervloeken. Natuurlijk moeten wij ons verzetten tegen de verraderlijke houding van kerkelijke leiders. Natuurlijk moeten de mensen op de hoogte gebracht worden van de verschikkingen van het communisme. Het eerste Bijbelboek zegt, dat het zaad van de vrouw (waarmee de Heiland wordt bedoeld) „de slang de kop zal vermorzelen”. Maar tot op heden kietelen we de slang alleen maar en we maken hem aan het lachen, in plaats dat wij zijn kop vermorzelen.

De kop van de slang bevindt zich niet in Amerika, maar in Moskou, in Peking, in Boekarest en in Warschau. Daar moet het communisme verslagen worden en niet hier, zoals ook Hitler verslagen moest worden door de verovering van Berlijn. Nu bestaat er in de communistische landen een grote macht, die met Gods hulp het communisme zal verslaan. Dat is de grote macht van de ondergrondse kerk.

Zoals ik heb aangetoond in mijn boek „De ondergrondse kerk, gemarteld om Christus' wil” en ook in een hoofdstuk in dit boek, zijn de communisten zelf geschrokken van de snelle groei van deze ondergrondse kerk. Dat is het wat hen dwingt tot zulke terreurdaden. Maar terreur is machteloos tegenover God, en de ondergrondse kerk zal overwinnen als zij wordt geholpen door de Amerikaanse christenen. De ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn is niet bang voor de communisten omdat zij God en het grootste deel van de vrije volkeren aan haar zijde weet.

In Rusland hield een ex-priester, die de kerk verraden had, een lezing over het atheïsme en hij wierp daarbij vele argumenten op tegen het christendom. Aan het eind stond een christen op en zei: „Kameraad, u hebt zelf toegegeven dat u ons vroeger misleid hebt toen u priester was en daarom bent u ook nu geen betrouwbaar mens. Wij zullen alles wat u gezegd hebt, vergeten en in plaats daarvan nu bidden”. Hij wendde zich tot de aanwezigen, allen bogen hun hoofd en zij zongen samen één van de gezangen die altijd in de orthodoxe liturgie worden gezongen. Daarmee werd de atheïstische bijeenkomst besloten! Dergelijke dingen gebeuren voortdurend in de Sovjet Unie en zij gebeuren ook in de andere communistische landen! De ondergrondse kerk is moedig en kan het communisme overwinnen.

Van iets anders dan een overwinning op het communisme kan geen sprake zijn. Lenin zei in zijn 13e boek op blz. 90: „Miljoenen zonden, beestachtigheden, verkrachtingen en besmettelijke ziekten van fysieke aard worden door de menigte gemakkelijker doorzien en zijn daarom ongevaarlijker dan de verfijnde en vergeestelijkte denkbeelden over God. Hoe verfijnder en kritischer de theologie wordt, des te verlokkelender en gevaarlijker wordt zij voor de samenleving”.

In Amerika praten de communisten over het gesprek met rooms-katholieken en protestanten en sommigen verklaren, dat zij grote sympathie hebben voor speciaal de vrijzinnige theologie. In de communistische landen werden de vrijzinnige theologen even goed gevangen genomen als de fundamentalisten. De communisten aanvaarden zelfs niet het vaagste Godsbeeld. Wie de woorden van Lenin goed leest, merkt dat hij de godsdienst als veel gevaarlijker beschouwt dan syphilis, kanker, misdadigheid, straatschenderij en dergelijke.

Een kerkelijk leider, die God liefheeft kan het niet anders zien dan dat de macht van de anti-christ overwonnen moet worden en dat wij één moeten zijn met de mensen achter het ijzeren gordijn, die na 50 jaar van terreur zich nog altijd tegen het communisme verzetten en het bestrijden.

Lenin vraagt in zijn boek „Wat er gedaan moet worden” dat hij

in 1903 schreef, dat de communisten de vervolging van de protestantse sekten goed zullen gebruiken, en inderdaad gebruikten de communisten deze vervolging voor hun revolutionaire doelstellingen. De tegenstanders van het communisme zijn niet zo verstandig als de kinderen van de wereld. De communisten gebruikten het door de Csaren begane onrecht tegen het protestantisme voor hun eigen oogmerken. Amerika gebruikt de vervolging van de christenen niet als propaganda voor de vrijheid en wij maken zelfs de feiten niet bekend!

Bonch-Bruevich, één van de oprichters van de Bolsjewistische Partij, zei op het tweede kongres van de partij, toen die illegaal tegen het Csarenregime vocht: „De protestantse sektariërs zijn een modern en zelfbewust deel van de massa”. En in hetzelfde verslag stelt hij voor: „wij moeten er naar streven door de sektariërs de grote massa van de boeren te bereiken met onze revolutionaire propaganda”. Zo verstandig waren de communisten. Zij wisten dat de protestanten de tientallen miljoenen boeren in Rusland vertegenwoordigen. Zij wisten, dat de protestantse sektariërs het zelfbewuste deel van de meerderheid van het Russische volk zijn en zij trachtten deze massa door middel van de sektariërs met hun revolutionaire propaganda te bereiken, hoewel zij daarbij geen succes hadden. Wij hebben iets te leren van de communisten en allen, die tegen het communisme zijn, moeten hun uiterste best doen de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn te steunen.

De communisten bezitten de macht om christenen te doden. De christenen hebben de macht om hun leven over te geven zonder vrees, dankbaar om te kunnen sterven voor Christus. Degene, die met vreugde sterft voor een goede zaak, heeft altijd meer macht dan degene, die alleen maar kan doden. Het bloed van de martelaren is altijd het zaad geweest, dat de kerk heeft doen groeien. Als zij de tijd krijgt, zal de ondergrondse kerk overwinnen.

Maar de kerk in het Westen heeft ook iets te leren. Het eerste boek van het Nieuwe Testament werd ongeveer 40 jaar na de Hemelvaart van onze Heere Jezus Christus geschreven. Het hele Nieuwe Testament was pas volledig tegen het einde van de eerste eeuw. Wat lazen de christenen in de eerste 40 jaren na de opstanding van Christus? Wat beschouwden zij als hun heilige Boek? Zij hadden een heilig Boek, dat de westerse christenen niet kennen. Dat boek was het levend voorbeeld, dat Stefanus en Jakobus en vele andere, om Christus' wil gestorven martelaren, hun gaven. Hun voorbeeld werd in de kerken onderwezen. Hun voorbeeld zette de harten van jonge christenen in vlam. Hun voorbeeld deed de kerk groeien. De huidige christenen zwemmen in de Bijbels, maar velen kennen dit heilige Boek nauwelijks, „dit boek van de martelaren van vandaag, hun levens, hun offers”. De antwoorden

die zij de rechters gaven zouden overal gepubliceerd moeten worden en het zou de christenen duidelijk gemaakt moeten worden, dat de martelaren in Rusland en China en Roemenië niet alleen de strijd van Christus strijden, maar ook de strijd voor de redding van Amerika en de rest van de wereld uit handen van het communisme. Ik weet, dat het zinloos is om te prediken en boeken te schrijven als men met die preken en boeken alleen maar diegenen raakt, die het geen pijn doet. Andermans kiespijn of hoofdpijn zal u nooit erg raken. Maar de strijd die achter het ijzeren gordijn wordt uitgevochten tussen de ondergrondse kerk en de anti-christ is niet iemand anders hoofdpijn. Alleen deze strijd kan de wereld redden van de dreiging van het communisme.

Toch hebben uw politieke (en sommige kerkelijke) leiders gezegd, dat zij zelfs niet wensen het communisme omver te werpen in andere landen. Zij zijn christenen en kennen het „Onze Vader”. In dit gebed vragen zij „Uw Koninkrijk kome”. Maar hoe kan Gods Koninkrijk komen als dat van de satan niet overwonnen wordt? Hoe kunnen de Republikeinen in Amerika aan de macht komen als zij niet eerst winnen van de Demokraten? Hoe kunnen de Demokraten aan de macht komen als zij niet eerst de Republikeinen overwinnen? En als een andere groepering aan de macht wil komen, moet die eerst deze beide overwinnen. Ieder die werkelijk wil, dat het Koninkrijk van God komt, moet het communisme verslaan.

Maar het feit ligt er, dat de verantwoordelijke politieke leiders om bepaalde redenen het communisme niet willen verslaan. En zo lang het communisme niet verslagen zal zijn, zullen Amerika en de andere landen niet veilig zijn. Een derde deel van de wereld of meer zal in de handen blijven van mensen, die van zichzelf zeggen, dat hun grote doel is, de rode vlag op het Witte Huis te hijsen. Er is maar één macht die het communistisch regiem omver wil werpen. Dat is de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn, en niet alleen ieder christen, maar iedere goede vaderlander moet zich achter deze macht scharen.

Er is daarom maar één mogelijkheid om een communistische omwenteling in Amerika te voorkomen. Dat is een omwenteling in het denken van de Amerikanen zelf en van de Amerikaanse kerken. Zij moeten weten, dat de voornaamste vijand van Amerika het communisme is en zij moeten leren hoe zij kunnen samenwerken met hen die tegen deze vijand vechten.

Een predikant mag nooit iets anders brengen dan het Evangelie, in wat hij zegt of schrijft. De letterlijke vertaling van het woord Evangelie is „goed nieuws”. In dit boek heb ik het Evangelie gepredikt omdat ik u goed nieuws breng. Amerika is nog niet verloren. Er bestaat achter het ijzeren gordijn een macht, die

Amerika kan redden. Er bestaat achter het ijzeren gordijn een macht, die niet gebroken is door de communistische onderdrukkers. Er bestaan in de twintigste eeuw helden en heiligen in het geloof net zoals in de tijd van de eerste christenen. Het christendom heeft zijn kracht en zijn eerste liefde bewaard, de Bruid van Christus vertoont weer haar stralende schoonheid.

Wat ik u hier gegeven heb, is het Evangelie, omdat het zeer goed nieuws is. Moge de geest van de martelaren-kerk achter het ijzeren gordijn ook over de Amerikaanse christenen komen!

In 1966 besloten de communistische machthebbers van Roemenië de St. Basilikus kerk in de stad Oradea te sluiten. Duizenden christenen vulden de grote kerk en omringden haar van alle kanten. Zij stonden erin en eromheen op wacht, dag en nacht, en zij lieten de autoriteiten niet toe er dichtbij te komen, zodat deze tenslotte hun misdadig plan opgaven.

Het zou prachtig zijn als de leden van bepaalde Amerikaanse kerken, wier leiders pro-communistisch zijn, hetzelfde zouden doen, zich in en bij hun kerk zouden verzamelen en zeggen: „Wij zullen deze plaats niet verlaten tot de toestand verandert, totdat u zich verenigd hebt met de martelaren in het communistische kamp, totdat u hen helpt en een vastberaden standpunt tegen het communisme inneemt”.

Het zou prachtig zijn als uw kerkelijke leiders miljoenen brieven zouden ontvangen, waarin u hen zegt: „wij geven onze kerk jaarlijks een bepaald bedrag en wij vragen van u inlichtingen over het bedrag, dat u daarvan aan de gezinnen van de martelaren achter het ijzeren gordijn geeft (want wij zijn er heel zeker van, dat die martelaren bestaan)!” Het zou prachtig zijn als de Amerikaanse christenen hun kerkelijke leiders zouden vragen: „Wat doet u voor de geheime Evangelie-verbreiding in de landen waar het Evangelie verboden is?” Het zou prachtig zijn als de Amerikaanse christenen uit hun apathie zouden ontwaken en hun kerkelijke leiders zouden vragen, alle banden met de communistische pionnen, die naar de Wereldraad van Kerken komen vanuit het oostblok, te verbreken! Het zou prachtig zijn als zij van hun kerkelijke leiders zouden eisen, voortdurend en vastberaden stelling te nemen tegen de beulen en moordenaars der christenen.

Ik zelf ben van mening, dat het voorbeeld van Jezus, Die de handelaren uit de tempel verdreef, in Amerika nagevolgd moet worden en dat allen die de christenmoordenaars vanaf de preekstoel durven te prijzen, voorgoed uit hun leiderschap ontzet zouden moeten worden.

Als u hier niet toe overgaat, zullen we naar de kerk blijven gaan, maar niet meer weten waarvoor de kerk bestaat. God heeft de kerk geschapen om het kwaad in deze wereld in alle vormen te bestrij-

den en om het Koninkrijk Gods te verkondigen. In de wereld van vandaag bestaat er geen groter kwaad dan het communisme. Hitler lijkt een onschuldig kind in vergelijking met de communistische leiders. Hij heeft slechts zes miljoen Joden gedood..... Wat is dat in verhouding met Stalin, die, naar zijn kameraden zeggen, dertig miljoen mensen heeft vermoord? Miljoenen zijn gedood door Mao Tse Tung, Ceausescu en al die anderen. Iedere kerk, die niet tegen hen getuigt, schiet tekort in haar roeping.

Ik woon tegenwoordig zeer vaak kerkdiensten bij in Amerika en als de predikant aan het eind de zegen uitspreekt, heb ik voortdurend de neiging hem toe te roepen: „Maar dominee, de kerkdienst is nog niet eens begonnen!” Iedere kerkdienst, waarin de martelaren zelfs niet worden vermeld, waarin geen gebed wordt opgezonden om God te vragen hun geloof te sterken, is zonder waarde voor God.

In de rooms-katholieke kerk wordt altijd gesproken over de martelaars, maar alleen over de martelaars van eeuwen geleden. Wie denkt aan de martelaars van vandaag?

Toen ik de dierentuin in San Diego bezocht, werd mij verteld, dat de Canadese ganzen die ze daar hebben, zijn gekortwiekt, zodat zij niet naar hun eigen omgeving kunnen terugvliegen. Maar ze staan altijd aan de noordelijke omheining, kijkend naar het noorden, waar ze heen zouden vliegen als ze maar konden.

Een christen is een mens, die verlangt weer bij God te zijn, die verlangt naar de plaats vanwaar zijn ziel komt, die bij Jezus, onze hemelse Bruidegom, wil zijn. Ieder christen begeert, dat Gods Koninkrijk zal komen. Dat is onze schoonste droom. Maar Christus heeft ons gezegd, dat eerst het Evangelie van het Koninkrijk aan alle volkeren gepredikt moet worden, voordat het einde zal komen. Als u voor altijd in Gods armen wilt zijn, moet u ervoor zorgen, dat het Evangelie wordt gepredikt aan alle volkeren. In een derde gedeelte van de wereld belet een diktatuur de verspreiding van het Evangelie. Met deze terreur-diktatuur mag men op geen enkele wijze samenwerken.

De Amerikaanse christenen hebben hun plicht ten opzichte van de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn verwaarloosd. Ik neem aan, dat deze onachtzaamheid te wijten is aan onwetendheid. In mijn boek „De ondergrondse kerk, gemarteld om Christus' wil”, en ook in dit nieuwe boek heb ik de onweerlegbare feiten opgesomd, opdat niemand zich voortaan nog zal kunnen verontschuldigen met onwetendheid. Men kan alleen de juiste houding bepalen als men de juiste kennis heeft. U hebt die kennis nu en daarom verwacht ik nu van iedereen een verandering in zijn houding. Een derde deel van de wereld is door de communisten geknecht. Het moet dus minstens een derde deel van onze kommer, een derde

van onze preken, een derde van onze giften, een derde van onze gebeden in beslag nemen. Daarmee moet onmiddellijk worden begonnen!

Eén van de belangrijkste figuren onder de Amerikaanse christenen schreef mij, dat hij nooit een vinger zal uitsteken tegen het communisme. Dat betekent, dat hij ook nooit een vinger zal uitsteken om de slachtoffers van het communisme te helpen. Herinnert u zich niet de woorden van Jezus: „Ik was in de gevangenis en gij hebt Mij niet bezocht, Ik was hongerig en dorstig en gij hebt Mij geen eten en drinken gegeven, gij hebt Mij niets gedaan zo dikwijls gij het niet aan de minsten van Mijn broeders hebt gedaan”? Degenen, die achter het ijzeren gordijn lijden, zijn deze minste broeders van Christus en het is een ongehoorde schande als een christelijk leider zegt, dat hij geen vinger zal uitsteken tegen hen, die een christen martelen.

In de oude tijden hadden de kerken andere leiders. In de twaalfde eeuw regeerde in Engeland de onrechtvaardige koning Hendrik II. Thomas Becket, die toen aartsbisschop van Canterbury was, zei van hem: „Hoe belangrijker en trotser de vorst is, des te sterker gareel te houden”. Hij werd met zwaarden neergestoken, maar het gevolg was, dat Hendrik II nadat hij Becket had vermoord, zich bekeerde en een pelgrimstocht maakte naar het graf van de gemartelde aartsbisschop.

De communisten en zelfs hun leiders zouden zich bekeren als het christendom weer zulke leiders had. En als de leiders dan niet zo zijn, verwacht ik van de eenvoudige christenen en predikanten, dat zij hun slechte leiders afzetten en zelf de leiding van hun kerk in handen nemen.

Eén van de meest dramatische ogenblikken in mijn leven was dit: Ik was in de gevangenis samen met één van de grootste moordenaars van Roemenië, genaamd Brandabura. Toen ik hem vroeg hoeveel mensen hij had gedood, antwoordde hij: „Ik heb ze nooit geteld”. Zelfs in de gevangenis moest hij altijd ketenen aan handen en voeten dragen omdat hij zich gedroeg als een wild dier. Als een bewaker hem een kwaad woord toevoegde, gooide hij hem een steen naar zijn hoofd. Het was onmogelijk hem rustig te houden. Ik stond eens samen met deze Brandabura in de buurt van de gevangenispoort. Een wagen van de geheime politiestopte voor de poort en er kwam een nieuw transport gevangenen uit, waaronder de zoon van Brandabura, die ook een moordenaar was en eveneens veroordeeld tot levenslang. Toen vader en zoon elkaar bij de poort ontmoetten, hief de zoon zijn geketende handen op naar de vader en zei: „Heb je me daarvoor verwekt?” En voor de eerste

keer vertoonde deze vader een teken van menselijkheid. Hij boog zijn hoofd en bloosde. U hebt ook kinderen verwekt. Het woord verwekken is zeer betekenisvol, het betekent dat wij in zekere zin scheppers zijn. Wij scheppen in naam van Godeeuwige wezens en u bent verantwoordelijk voor het lot en de bestemming van deze wezens.

Gij, Amerikanen, hebt van uw voorvaders een schitterende erfenis gekregen. Als u deze erfenis prijsgeeft, als u de communisten toestaat de wereld en Amerika te veroveren, zullen over 20 of 30 jaar uw kinderen hun geketende handen naar u opheffen en u vragen: „Vader, moeder, heb je me daarvoor ter wereld gebracht?” En in eeuwigheid, in de hel — en ik geloof van ganser harte in het bestaan daarvan — zullen uw kinderen u vragen: „Vader, moeder, waarom hebt u mij eerst verwekt en er toen niet op toegezien, dat ik ben grootgebracht in een wereld waar de vreze van God en de kennis van de Heiland heerste?”

Het lot van de wereld en de eeuwige bestemming van uw kinderen zijn in het geding bij de problemen die ik in dit boek heb neergelegd.

Stelt u nu, op dit moment, achter de ondergrondse kerk achter het ijzeren gordijn.

BELANGRIJKE DOKUMENTEN DIE DE LEUGEN BEWIJZEN

„LI WEI HAN” DOKUMENT.

Belangrijke dokumenten gaan door de dagelijkse opeenvolging van gebeurtenissen verloren.

„TER VERSPREIDING — DOKUMENTAIRE GEGEVENS” verspreidt regelmatig proeven in de vorm van pamfletten, doch maar één dokument tegelijk.

Volledige vertaling van een in 1959 gepubliceerd dokument van „(het bureau voor) Perszaken in vreemde talen in Peking ten behoeve van de Latijns Amerikaanse afdeling van het departement voor het onderhouden van verbindingen van de Chinese Communistische Partij”.

Dit dokument definieert in eigen woorden de stadia van ontwikkeling van „De dialektische strijd binnen de religie met het doel om het religieuze element daarin steeds verder te vervangen door het marxistische element en om de rooms-katholieken er toe te leiden de Goddelijke voorstellingen, die zij zichzelf hebben geschapen, zelf en voor hun eigen rekening te vernietigen”.

GEPUBLICEERD DOOR (HET BUREAU VOOR) PERSZAKEN IN VREEMDE TALEN IN PEKING, UITSLUITEND TEN BEHOEVE VAN DE LATIJNS-AMERIKAANSE AFDELING VAN HET DEPARTEMENT VOOR HET ONDERHOUDEN VAN VERBINDINGEN VAN DE CHINESE COMMUNISTISCHE PARTIJ.

Gedrukt in de Volksrepubliek China

DE ROOMS-KATHOLIEKE KERK EN CUBA

(actie-program)

De rooms-katholieke kerk, die in Rome haar hoofdkwartier heeft, is een reaktionaire organisatie, die contra-revolutionaire activiteiten doet opblaaien in de Volksdemokratieën. Opdat de Volksdemokratieën via socialisme en communisme verdere voortgang kunnen maken, is het allereerst nodig, de invloed van de rooms-katholieke

kerk en de activiteiten, die zij ontplooit, uit te schakelen. De rooms-katholieke kerk is steriel noch impotent; integendeel, haar macht moet worden erkend en een aantal maatregelen moet worden genomen om haar weg te blokkeren.

Als de politieke strijd en de produktie-machten een hoog produktie-niveau bereikt hebben, zal het mogelijk zijn, haar (de kerk) te vernietigen. Dat is het doel dat bereikt moet worden en dat is hetgeen waarvoor wij vechten. Een frontale aanval maken en (haar) in het gezicht slaan zal, daar wij slecht zijn uitgerust en daar wij de massa niet behoorlijk hebben opgevoed, alleen tot gevolg hebben, dat de kerk een nog grotere controle over de massa krijgt omdat die dan medelijden met haar zouden krijgen en in het geheim haar contra-revolutionaire activiteiten zouden steunen. Ook moet voorkomen worden, dat de contra-revolutionaire leiders van de kerk als martelaren naar voren zouden komen. Het tegen de kerk te volgen actie-patroon bestaat uit instrueren, opvoeden, overreden, overtuigen en het geleidelijk wakker maken en volledig ontwikkelen van het politieke bewustzijn van de katholieken door hun deelnemen aan studie-groepen en politieke activiteiten te verkrijgen. Wij moeten de dialektische strijd binnen de religie voeren door gebruik te maken van „aktivisten” (militante communisten, vert.). Wij zullen in toenemende mate het religieuze element door het marxistische element vervangen, geleidelijk het valse bewustzijn in het echte bewustzijn veranderen, zodat de katholieken tenslotte eigener beweging en voor hun eigen rekening de Goddelijke voorstellingen, die zij zichzelf geschapen hebben, zullen vernietigen. Dat is ons actie-program in de strijd om de overwinning over de contra-revolutionaire katholieke kerk.

Verder zullen wij een taktiek-programma presenteren dat met succes in de Chinese Volksrepubliek is toegepast om het Chinese volk te bevrijden van de invloed van de imperialistische katholieke kerk van Rome. De kerk en haar gelovigen moeten er toe gebracht worden om deel te nemen aan de Volksregering zodat de massa haar invloed op hen kan uitoefenen. Het kan de kerk niet worden toegestaan haar supra-nationale karakter te behouden, dat haar boven de wil van de massa plaatst. Binnen de volksregering moet een bureau gekreëerd worden, dat belast zal zijn met godsdienstige aangelegenheden en organisaties. Door het proces van democratische centralisering aan de kerk op te leggen, wordt de weg geopend, door gebruik te maken van de massa, tot patriottische maatregelen die de kerk zullen verzwakken en haar prestige zullen vernietigen. Dit Bureau zal nationale, regionale en plaatselijke verenigingen organiseren, die de katholieken in patriottische organen zullen onderbrengen. Iedere vereniging zal haar onder-

werping aan de wetten van het land en haar wil om die in acht te nemen, duidelijk uitspreken.

Als deze verenigingen gevormd zijn en hun onderwerping aan de wetten van het land hebben beleden, zullen de reaktionairen en contra-revolutionairen naar voren komen. Deze contra-revolutionairen, opgestaan vanuit de katholieke kerk, zijn de eersten die vastberaden uitgeroeid moeten worden, echter zonder geweld te gebruiken. In ieder geval moeten de genomen maatregelen in overeenstemming met de wet zijn.

Contra-revolutionaire aspiraties leiden natuurlijkerwijs tot akties tegen de regering. Dit principe leert ons, wat voor wetten er toegepast moeten worden tegen hen die protesteren. Zij moeten beschouwd worden als onvaderlandslievende misdadigers die de imperialistische richtlijnen volgen die door het hoofdkwartier van de katholieke kerk, het Vatikaan, worden gegeven.

In deze fase zal de massa een psychologisch konflikt ervaren omdat zij enerzijds trouw tegenover de kerk en de geestelijkheid wil zijn en anderzijds haar vaderlandsliefde haar zal dringen tot steun aan de Volksregering. Dit konflikt dient met aandacht te worden onderzocht en bestudeerd. Als men overhaast handelt zonder de akuutheid van dit psychologische konflikt in gedachten te houden, loopt men gevaar de sympathie van de massa te verliezen. Als de banden tussen de massa en de kerk zeer nauw zijn, moet het principe van twee stappen vooruit, één stap achteruit gevolgd worden. Als zij een stap achteruit doet, moet de volksregering verklaren, dat zij de vrijheid van godsdienst verdedigt en dat zij naar de wil van de massa hervormingskomité's in de verenigingen opricht, zodat de vaderlandslievende massa zich meer rechtstreeks kan uiten in de regeling van de aangelegenheden der kerk.

Laat ons waakzaam zijn! De militante partijleden moeten aan het werk van de hervormingskomité's leiding geven. Zij moeten de reaktionairen, die onder de massa gevonden zullen worden, elimineren. Voor dit werk moeten deze leuzen worden gevolgd: het is vaderlandslievend om trouw te zijn aan de regering en om de wetten in acht te nemen; ongehoorzaamheid is onvaderlandslievend; de organisaties moeten hun vaderlandsliefde belijden; de onvaderlandslievende elementen moeten uit de verenigingen geëlimineerd worden en als misdadigers beoordeeld worden door de massa; want het is de plicht van iedere burger om de misdadigers te straffen. De partijstrijders moeten de massa tegen de misdadige elementen opzetten. Zodra de massa de misdadigers heeft veroordeeld en hen uit de verenigingen heeft gezet, moeten zij terechtgesteld worden onder de voorzieningen van de wetten van de Volksregering. Tegelijkertijd zullen de verenigingen weer hun onder-

worpenheid aan de wetten moeten belijden en zich inspannen om verborgen contra-revolutionaire activiteiten onder hun leden op te sporen.

Hoewel de reaktionairen zijn opgespoord, moet het psychologische konflikt onder de massa doorgaan. Het is van belang dat de kerkelijke autoriteiten en de leiders van de kerk haar verzekeren, dat de godsdienst zuiverder geworden is, nu zij bevrijd is van misdadige en onvaderlandslievende elementen. Onze strijders, die lid zijn van deze verenigingen, hebben de belangrijke taak, de leiders van de kerk er toe te brengen om deze verklaringen af te leggen. Natuurlijk zullen er tijdens deze fase andere bezwaren rijzen. Als iemand daarin naar willekeur handelt, zal men de macht over de bewegingen van de massa verliezen. De Volksregering moet de discussie over alle bezwaren diepgaand behandelen. Tijdens deze discussies moet er voor gezorgd worden de contra-revolutionairen te ontdekken die voorheen onopgemerkt bleven. In deze fase, evenals in de voorgaande, worden dezelfde leuzen gebruikt: het is vaderlandslievend om de wetten in acht te nemen; ongehoorzaamheid is onvaderlandslievend en misdadig. De massa moet ook op de hoogte gebracht worden van de resultaten der gesprekken tussen de staat en de kerk, evenals van de patriottische wedergeboorte der godsdienstige massa in het proces van het zich ontdoen van dekadente, imperialistische en onvaderlandslievende gevoelens. Met uitzondering van geestelijke aangelegenheden moet iedere aanwijzing of uiting van verbondenheid aan het Vaticaanstad aan de kaak worden gesteld als zijnde gemotiveerd door imperialistische belangen en als steun aan contra-revolutionaire activiteiten. De ervaring in de broederlanden bewijst dat de katholieke kerk altijd contra-revolutionaire activiteiten heeft ondersteund. De wereldwijde omvang van de katholieke kerk in aanmerking nemend, vormen deze ervaringen het onweerlegbare bewijs van haar samenzwering. In deze fase mag verwacht worden, dat het Vaticaan protesten tegen onze campagne laat horen. Deze protesten moeten worden gebruikt als een verder bewijs van de samenzwering van de kerk onder de leiding van het Vaticaanstad. Dit leidt ons naar de volgende fase in onze aanval; het mikpunt daarvan is de band tussen de kerk en het Vaticaan. Men moet er op rekenen, dat de geestelijkheid in de loop van de aanval heftig zal reageren omdat zij voelt dat zij wordt aangetast in haar grondvesten en in de bron van haar kracht. Zij (de kerk) moet er aan herinnerd worden, dat haar protesten tegen de aanvallen, waarvan zij het doelwit vormt door haar band met het Vaticaan, onvaderlandslievend zijn en tegen de wetten en de staat. Men moet haar ook laten voelen dat wat zij belichaamt onvaderlandslievend is. Het is de taak van onze strijders om de massa ervan te over-

tuigen, dat de enkeling zijn godsdienst mag hebben, zonder dat Vatikaanstad de aangelegenheden van alle kerken in de wereld leidt. Onze strijders moeten ook het principe van coëxistentie tussen vaderlandsliefde en religie verklaren. Zo zullen degenen, die de orders van het Vatikaan opvolgen, uit de massa verdrongen worden, waardoor de weg wordt geopend voor de vestiging van een onafhankelijke kerk. Voordat zulk een onafhankelijke kerk mag worden uitgeroepen, moet een voorbereidende campagne gehouden worden. De geestelijken die niet te overreden zijn om zich aan de wil van de regering te onderwerpen, zullen ten aanschouwe van de massa aan de kaak gesteld worden. Hun protesten zullen worden gebruikt om hun invloed op de massa te vernietigen. De beste taktiek hiervoor zal zijn om onopvallend en anoniem te werken. Onze strijders moeten aanklachten tegen deze personen indienen. In de geschiedenis zijn overvloedige voorbeelden wat betreft de mogelijkheid om wettelijke aktie te ondernemen tegen hen die zich verzetten tegen eenscheiding van de kerk en het Vatikaan. Tijdens deze fase moeten alle argumenten naar voren gebracht worden die nodig zijn om de katholieke intellektuelen er van te overtuigen dat een breuk met het Vatikaan een stap vooruit en niet een stap achteruit is. De voorzieningen in de wet, die alle godsdiensten beschermen, en de geschiedenis van de verschillende protestantse (of protest-?) bewegingen zullen helpen deze intellektuelen te overtuigen. Tegelijk zal het detaak zijn van onze strijders om de katholieke verenigingen te leiden tot een allesomvattende beweging, waarbij de Volksregering gevraagd wordt om toestemming tot het vestigen van een onafhankelijke kerk teneinde van de katholieke verenigingen iedere onvaderlandslievende smet te verwijderen, die veroorzaakt is door nog aan het Vatikaan gebonden elementen. De Volksregering zal deze toestemming verlenen en de onafhankelijke kerk zal worden georganiseerd. Men moet er aan denken, dat de breuk tussen de katholieke kerk en het Vatikaan alleen voor de theologen van belang is. De massa voelt bij het beleven van haar godsdienstslechts een zwakke band met het Vatikaan.

En nu zijn we bij de laatste fase aangekomen. Nu de scheiding tussen kerk en Vatikaan voltooid is, kunnen we overgaan tot de wijding van door ons gekozen leiders van de kerk. Dit zal luide protesten in het Vatikaan verwekken en excommunicatie op grote schaal veroorzaken. Het moet duidelijk gemaakt worden, dat de strijd gevoerd wordt buiten de gelovigen om en niet vanuit hun eigen kring. De katholieke verenigingen zullen gewoon doorwerken en de massa zal worden aangemoedigd hun godsdienst uit te oefenen in de nieuwe kerk. Als men met takt en wijsheid handelt, zal men de liturgie niet vernietigen en de massa zal slechts geringe

verschillen in de nieuwe kerk opmerken; de protesten van het Vatikaan tegen de wijding van bisschoppen zullen alleen de hiërarchie van de kerk bereiken en de Volksregering neemt op zich de klachten van het Vatikaan af te wijzen. Zodoende zal de „oude garde” van het Vatikaan geleidelijk worden geïsoleerd. Eenmaal geïsoleerd zal de aktie tegen hen meer en meer legaal worden; want zij zullen een hevige behoefte voelen om te protesteren en de martelaar te spelen. Als gevolg van deze houding kunnen zij alleen zichzelf kompromitteren door hun onvaderlandslievende akties. Hoewel wij onze strijd tegen de katholieke kerk wel zullen winnen, moeten wij overredingskracht gebruiken tegenover de achterhoede van de geestelijkheid. Deze milde houding zal de massa doen begrijpen, dat de Volksregering werkelijk verlangend is om iedereen vrijheid van godsdienst te verzekeren. En tegelijkertijd worden zij die protesteren dan vereenzelvigd met hen, die zich verzetten tegen de gevoelens van het volk en van de regering.

Als de sleutelposities van de geestelijkheid eenmaal in onze handen zijn en onderworpen aan de Volksregering, zal men geleidelijk verder gaan met het verwijderen van die elementen uit de liturgie, die onverenigbaar zijn met de Volksregering. De eerste veranderingen zullen zich richten op de sakramenten en de gebeden. Dan zal de massa beschermd worden tegen alle dwang en pressie om kerkdiensten bij te wonen, de godsdienst te beleven of groepen te vormen van welke godsdienstige richting ook. We weten zeer wel, dat als de praktijk van de godsdienst niets meer dan een persoonlijke aangelegenheid wordt, zij langzaam wordt vergeten. Nieuwe generaties zullen de oude opvolgen en de godsdienst zal niet meer zijn dan een episode uit het verleden, (alleen) waard om in de geschiedenis van de communistische wereldbeweging behandeld te worden.

(Wij moeten hierbij aantekenen, dat de vertaling zo letterlijk mogelijk gehouden is. Omdat wij niet de hand konden leggen op het origineel, hebben wij van de Engelse vertaling, die ook al weer via het Spaans en het Frans tot stand is gekomen, gebruik moeten maken, vert.).

OPROEP

aan de deelnemers van de algemene konferentie van verwanten van gevangenen van de evangelische en christelijke baptisten (ECHB) in de U.S.S.R.

Aan alle ECHB, heiligen en gelovigen in Jezus Christus: Heil en vrede zij u van God onze Vader en Jezus Christus.

Geliefde broeders en zusters, Paulus schrijft in zijn brief aan de Filippenzen: „En ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen aan

mij is geschied, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is; also dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis, en aan alle anderen. En dat het meerder deel der broederen in de Heere, door mijn banden vertrouwen gekregen hebbende, overvloediger het Woord onbevreesd durven spreken" (Fil. 1 : 12-13).

Dit overkwam Paulus in de eerste eeuw, maar vandaag gebeurt hetzelfde met onze verwanten en onszelf, hoewel het nu de twintigste eeuw is.

Wij, de verwanten van gevangenen, wensen ook dat wat met ons gebeurt, mag strekken tot bevordering van het werk Gods en daarom wensen wij, dat de gevangenschap van onze verwanten aan u allen bekend wordt gemaakt, zodat ook u deelgenoot moogt worden van dat lichaam, waarvan gezegd is, dat het is een welsluitend geheel, bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen.

De apostel Paulus vroeg de dienaar van Christus' kerk, Timotheüs: „Schaam u dan niet der getuigenis onzes Heeren, noch mijns, die Zijn gevangene ben" (2 Tim. 1 : 8). „Gedenkt mijner banden", zo vroeg hij de kerk in zijn brief aan de Colossenzen (Col. 4 : 18). Ook nu vragen uw eigen broeders en zusters u: „Schaam u niet voor ons, gedenk onze gevangenschap".

Wij danken God over u, dat, omdat u Hem dient, wij, hoewel vervolgd door de wereld, niet alleen gelaten worden en dat door middel van u, God in Zijn Woord onze behoeften vervult. En wij vragen u, in uw gebeden tot God, altijd te denken aan uw broeders en zusters in gevangenschap.

Hoe droevig is het om te lezen over de lotgevallen van de profeet Jeremia (Jer. 38 : 5-13): de enige man die dacht aan de profeet, die in de gevangenhof in een put zat, was de heiden Ebed-Melech, een Ethiopiër, maar van het volk van Israël, waarvoor de profeet Jeremia tranen gestort had (Jer. 9 : 1) en dat hij met zijn hele hart slechts het allerbeste toewenste, dacht niemand aan zijn lijden in die put.

Thans heeft het bloed van Jezus Christus, onze Heere, ons tot één lichaam verenigd en daarom, als één lid lijdt, lijdt het gehele lichaam; als één lid wordt verheerlijkt, wordt in hem het gehele lichaam verheerlijkt.

Wij willen gezamenlijk lijden en gezamenlijk de vertroosting van Christus genieten en van alle heiligen die de kerk van God en Christus vormen!

Daarom, als er iemand is, die in eenzelfde situatie verkeert als wij, en die een broeder, echtgenoot of zoon in de gevangenis heeft om het Woord Gods, laat het ons weten en wij zullen de kerk er van op de hoogte brengen.

De kerk zal in haar gebeden de boodschap doorgeven aan haar Hoofd, Jezus Christus, Die weldra Zijn bescherming zal zenden. Onze Heere is niet onverschillig voor het lijden van Zijn kerk, zoals de Schrift zegt: „Wie u aanraakt, raakt Zijn oogappel aan”. Daarom zullen wij ons lijden niet voor de Heere verbergen in het aangezicht van Zijn kerk. Wij zullen met de apostel Paulus zeggen: „wij roemen ook in de verdrukkingen” (Rom. 5 : 3). Wij willen ook met u het verdriet delen, dat wij als moeders dragen als onze kinderen bij ons worden weggehaald.

In liefde voor hen en overeenkomstig Gods Woord hebben wij onze kinderen naar de leer van God grootgebracht en opgevoed, „opdat het volgende geslacht en de kinderen die geboren zouden worden, zouden weten” (Ps. 78 : 4-7) en ook naar het rechtstreeks gebod van God (Hebr. 6:4). Om deze reden werden wij van onze kinderen gescheiden.

Alleen u kunt volledig dit verdriet gevoelen, omdat u leden bent van het ene, levende lichaam van Christus, dat met hetzelfde lijden wordt bedreigd.

Wij smeken u, broeders en zusters in onze Heere Jezus Christus en in de liefde van de Heilige Geest, om met ons uw gebeden op te zenden voor onze verwanten die in gevangenissen zijn, en die vermeld staan op de bijgesloten lijst, evenals voor ons en onze kinderen.

God zegene u!

De uwen in Christus, broeders en zusters, verwanten van gevangenen om het Woord van God.

Volgens opdracht van de Algemene Conferentie van verwanten der gevangenen van de ECHB in de U.S.S.R.

23 februari 1964

1. Govorun, Smolensk
2. Iastrebova, Kharkov
3. Rudneva, Semipalatinsk

Van dezelfde schrijver verscheen:

De ondergrondse kerk, gemarteld om Christus' wil.

T.z.t. zal verschijnen: Christus in de communistische gevangenissen.